

Müjdeler Olsun!

Markos'a Göre Müjde
ve Müjdeci

Yaşam Kilisesi

Müjdeler Olsun!

[Yaşam Kilisesi](#)

Telif Hakkı/Copyright Yaşam Kilisesi, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

Markos'a kısa bir önsöz

Bölüm 1 – Müjdenin Başlangıcı (Markos 1.1)

Önsöz

Bölüm 2 – İsa Şifa verendir (Markos 1.21-45)

İsa yetkili biri gibi öğretiyordu

İsa'nın Kötü ruhlara hükmedici yetkisi vardır.

İsa Simon Petrus'un kaynanasını iyileştirdi

Cüzamlı adamın iyileştirilmesi – Müjde'nin somut bir özeti

İsa bizimle yer değiştirdi

Bölüm 3 - Yüce Lütuf (Markos 2.13-17)

Rab İsa Levi'yi çağırıyor (13-14)

Sonra Levi ne keşfetti? (15)

Dindarlar kurtuluşu anlayamazlar

İsa Ruhlarımızın Doktoru

Lütuf ilacı

Bölüm 4 – Rab İsa kilisesini inşa etmektedir (Markos 3.13-20)

Kilisenin Temeli

Kilisenin görevlendirilmesi

Bölüm 5 – Rab İsa farklı gözlerle bakıyor!(Markos 8.31-9.41)

Yaşam bulmak için ölmelisin (31-38)

Büyüklik hizmetkarlıktır (9.33-35)

Kontrol değil – etki (38-40)

Bölüm 6 - İki Dua (Markos 10.35-52)

İki Dua arasındaki farklılıklar

Bölüm 7 - Çarmıh acılarımızı anlamlandırır (Markos 14)

İsa'ya bakarak beş teselli edici doğruluklarla karşılaşırız, beş tane müjde.

Bölüm 8 - Çarmıha karşı izlenimler (Markos 15)

Pilatus –çarmıhı kendi menfaati için kullandı.

Barabba – Mesih yerimize geçip öldü

Askerler ve alaycılar

Simon - Seyirciden katılımcıya

Başkahnler - Dindarlığın armıha izlenimi

Yüzbaşı – iman ikrarı

Kadınlar

Aramatyalı Yusuf - cesaret.

Baba.

Mesih'in kendisi, tahta oturtması ve Yeni Tapınağın kurulması

Bölüm 9 - Diriliş! (Markos 16)

İsa Mesih ölümden dirildi

Ruhlarımız İsa'yla birleşerek dirilir.

Bedenlerimiz de dirilecektir.

Yaratılış tamamen yenilenecektir

Markos'a kısa bir önsöz

Çoğu uzman, dört Müjde Kitabı içinde en erken yazılmış olanın Markos olduğu konusunda birleşir. Kanıtlara göre, Markos MS 70'ten önce, büyük olasılıkla MS 65 yılında yazılmış olmalıdır.

İsa'nın oniki resulünden biri olmadığı için, yorumculara göre Markos'un asıl kaynağı Petrus'tu. Bu düşünceyi destekleyen en önemli kanıt Papias (İS 60-135) ortaya koymuştur.

'Markos, Petrus'un tercümanı oldu ve bütün hatırdıklarını itinayla yazdı.'

Aslında, kitabı incelerseniz, Petrus'un orada bulunmadığı hiç bir olayın anlatılmadığını görürsünüz. Markos, Petrus'un görerek tanık olduklarının bir özetini yazmıştır.

Kitabın ilgi çeken noktaları şunlardır:

- İsa'nın sözleri önemli olmakla birlikte, yaptıkları daha ön plandadır. Markos eylemleri üzerinden İsa'nın kim olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Öğretmenin, öğretişlerinden daha önemli olduğu açıkça görülür. Bu konunun önemi büyüktür, çünkü Mesih sadece Tanrı'dan bir mesaj getiren bir peygamber değildi. Tanrı'dan gelen mesaj, Mesih'in kendisiydi.
- Kitabın yüzde ellisi İsa'nın ölümüyle ilgilidir. Çünkü Markos'a göre İsa'nın ölümü çok ama çok önemliydi. İkinci kısmında 'yol' kelimesi bir çok defa kullanılmaktadır. İsa'nın Kudüs şehrine giden yolu, çarmıha giden yolu önemle vurgulanır. İsa Mesih'e öğrenci olmak, kendisiyle birlikte bu yolda yürümek olarak tasvir edilmektedir.
- Öğrenciler hiç de mükemmel değildiler, özellikle Petrus'un hataları kendi ağzından itiraf edilmektedir.
- Markos'un kitabı dört müjde kitabının en kısası olduğu için, anlatımı bir hayli aktif, etkin ve hızlıdır. Çabukça olaydan olaya geçer. Kısa, öz ve sürükleyici bir kitaptır.
- Markos öncelikle Romalılara hitaben yazıyordu. Bu yüzden ara sıra Yahudi törenlerini açıklamak ya da olayları aktarmak

gereğini duymuştur. Bu bizler için faydalıdır. Örneğin Matta, Yahudileri hedef alarak yazdığı için bazı şeyleri açıklamak gereğini duymaz.

- İsa ağırlıklı olarak ‘Şifa Veren’ olarak tanıtılır.
- İsa’nın yetkisi özellikle gösterilmek istenmiştir. Doğa’ya, hastalıklara, cinlere buyruk verip kontrol altında almaya yetkisi vardır.
- Markos, inananları, acılar ve zorluklardan geçecekleri konusunda uyarır. Çünkü Markos’un ilk okurları İsa’yı izlemekle zulüm altında bulunuyorlardı. Bu kitapta İsa’yı izlememizin zor olacağı belirtilmektedir.
- Markos, devamlı olarak İsa’yla din liderleri arasında tartışmaları aktarır. İsa’nın sahte dindarlığa karşı olduğu defalarca ilan edilir.
- ‘Tanrı’nın Oğlu’ ünvanı Markos tarafından birkaç yerde kullanılmıştır. Hem başlangıçtaki tanımlamada ‘Tanrı’nın Oğlu İsa Mesih’le ilgili Müjde’nin başlangıcı’ (1.1,) hem de en sonunda İsa çarmıha gerildiğinde, Romalı yüzbaşının sözlerini aktarırken, ‘Bu adam gerçekten Tanrı’nın Oğlu’ydu’ (15.39) şeklinde kullanılan bu ünvan dikkatimizi çeker. Demek ki ancak O’nu çarmıh üzerinde gördüğümüz zaman İsa’nın Tanrı Oğlu olduğu kavranabilir.
- İman; Markos her zaman İsa’ya yaklaşmak için iman gerektiğini öğretmektedir. İmanlarını eksik bulduğu zaman İsa öğrencileri azarlamaktadır. Beklemediği kişilerin imanıla karşılaştığında İsa sevinir. Şifa için, kurtuluş için, dua etmek için, iman önemli olduğu belirtilir.

Bu kitabı okurken Markos’un kullandığı üsluba katılımımız önemlidir; çünkü Markos gerçek hikaye anlatıcısıdır. Her hikayede bizlere İsa’nın bir iki özelliği canlandırılır. İsa’nın kimliğini ve mesajını daha kapsamlı bir şekilde anlayabilmek için hikayelerin içine bizzat yaşıyormuşçasına

girmemiz yararlı olacaktır.

Üzerinde durulması gerekli sorular ağırlıklı olarak şunlardır: İsa'nın cennetten dünyaya iniş amacı neydi, bize bir kitap getirmek üzere mi?

Hayır! Çünkü İsa hiç bir kitap getirmedi.

Bizi tövbeye çağırmak, Bir peygamber gibi, vaazlarla öğretilerle bizi Tanrı'ya yaklaştırmak için mi?

Yine hayır. İsa Tanrı'nın kim olduğunu sözle, eylemle göstermek üzere geldi.

İsa şifa verince Tanrı'nın şifa veren bir Tanrı olduğunu anlarız. İsa sahte dindarlığa karşı durunca Tanrı'nın dincilikten nefret ettiğini anlarız. İsa imanı arayınca Tanrı'nın imanı önemsedini anlarız.

Ve İsa çarmıhta kendi isteğiyle ölünce, Tanrı'nın bizi ne kadar çok sevdiğini, bizim yerimize kendi oğlunu kurban ettiğini anlarız ve İsa'nın dünyaya geliştiki maksadını nihayet kavrarız: Nihai amacı ölmektir. En utanç verici, en hor görülen biçimde, en acılı şekilde, İsa Mesih çarmıha gerilmek üzere doğdu, yaşadı ve en sonunda görevini tamamladı.

Bölüm 1 – Müjdenin Başlangıcı (Markos 1.1)

Önsöz

Birinci ayet Markos kitabının başlığıdır. Hristiyanlık için bir başlık sayılabilir ve bu ayet bizim için, Mesih imanlıları olarak, kimliğimize, amacımıza, inançlarımıza bir başlık, bir önsöz sayılır.

Bu ayetle Hristiyanlığının ne olduğu ve bizlerin Tanrı'nın halkı olarak kimliğimizin gayet net olarak açıklandığını anlayabileceksiniz.

Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'le ilgili Müjde'nin başlangıcı.

Mar 1:1

Bu ayette ilgimizi çeken üç terim vardır ve bu ayette Markos üç gerçeği açıklar, Tanrı hakkında üç şey öğreniriz. Şimdi göz atacağımız bu üç terimden birincisi;

Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih.

Daha ilk başlangıçta Markos bizi bir kişiyle tanıştırır ve aslında önemli olan O'dur.

Çünkü Hristiyanlık bir din değildir. Hristiyanlık bir ilişkidir.

Tanrı'yla, İsa Mesih aracılığıyla bir ilişkidir.

Bu kavram bizim için çok ama çok önemlidir.

İsa Mesih şöyle der;

Artık size kul demiyorum. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim. Çünkü Babam'dan bütün işittiklerimi size bildirdim.

Yuh 15.16

Mesih'in gelişi, Tanrı'yla olan ilişkimizin temellerini tamamen değiştirdi. Hristiyanlıktaki bu gerçek bizi katı kurallardan daha fazla motive eder. Göksel Babamı hoşnut etmek istiyorum. Hoşuna ne giderse, onu yapacağım.

Çünkü Hristiyanlık bir din değildir. Bir ilişkidir.

Hristiyanlık'ta, her ilişkide olduğu gibi, tecrübe önemlidir.

Farz edelim ki elimde 'Eşim' diye bir kitap var ve bu kitabın her bölümünde eşimin ayrı bir özelliği anlatılmakta.

Birinci bölüm – Eşimin güzelliği – fotoğrafları da var!

İkinci bölüm – Eşimin mutfaktaki yetenekleri.

Üçüncü bölüm – Eşimin futbol hakkında bilgisi – bu çok kısa bir bölüm!

Bu kitabı uzun uzadıya okusam bile, eşimi gerçekten tanımış olur muydum? Eğer öyleyse Angelina Jolie'yi de çok iyi tanıyorum demektir!

Yoksa daha başka bir şeyler de mi lazım?

Evet arkadaşlar. Bir kişi hakkında bir şeyler bilmek ayrı, o kişiyi gerçekten tanımak ayrıdır. Fark nedir: Tecrübe.

Aynen öyle Hristiyanlık sadece bilimsel bir kavram değildir, aynı zamanda deneyimseldir. İsa hakkında bilgiyi edinmek yetmez, İsa'yı tanımalısınız ve bizim istediğimiz sizi onunla tanıştırmaktır. Çünkü o harikadır ve gerçekten tanınmaya değer.

Bana, eğer İsa'yı biliyor musun, diye soracak olursanız, size 'Onu tanıyorum,' derim.

İlişkilerde duygu da var olmalı.

Kilisemizde harika müzikli ibadetlerimiz oluyor. Eğer katılacak olursanız, o esnada topluluğumuzun biraz fazla heyecanlandığını fark edebilirsiniz. Peki sizce bu biraz abes bir durum olabilir mi, kilisede coşmak acaba uygun mudur? Evet, çünkü her ilişkide duygu gereklidir. Yoksa bu bir ilişki sayılmaz, ilişki ilişki olmaz.

Farz edelim ki, bugün bizim evlilik yıldönümümüz ve ben eşime çiçek verirken 'Hanımefendi, sizinle evli olduğumdan bu çiçekleri size sunmak zorunda kaldım,' dersem acaba nasıl olur? Herhalde en azından dayak yerim! Duyguları bir kenara kaldırmak yerine 'bebeğim, seni çok ama çok seviyorum...' demek daha uygun olmaz mıydı?

Evet kesinlikle... Aynen Hristiyanlık'ta da duyguları dışa vurmak, heyecanlanmak gayet doğaldır ve gereklidir. Çünkü Hristiyanlık ilişkiseldir ve ilişkilerde duygu kesinlikle var olmalıdır.

Hristiyan olmak ne demektir? Kısacası Allah'la bir ilişkiye sahip olmak demektir. Peki bu gerçekten mümkün müdür, sorusunun cevabı: 'Evet, İsa Mesih aracılığıyla mümkündür.' İsa Mesih bizi Babası'yla tanıştırmak üzere dünyaya geldi ve biz, hepimiz, Mesih'in ölümü ve dirilişi sayesinde Tanrı'yı tanımak ayrıcalığına sahibiz. Bu, herkese açık bir tekliftir.

İşte bu ilişkinin ismi, imandır. Peki Tanrı'yla bir ilişkiye girmek için ne gerekir? Doğru, dürüst bir kişilik sahibi olmak mı, çok dua etmek mi? Hayır. Sadece tek bir şey lazım: İman etmek!

Başlangıç

Markos 1.1'de dikkatimizi çeken ikinci terim de 'başlangıç.'

Umutsuz bir dünya için İsa Mesih yeni bir başlangıç olmak üzere geldi.

Başlangıç kelimesi Kutsal kitapta önemli bir kelimedir.

Kutsal Kitaptaki ilk söz budur: Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.

Bir başlangıç vardı. Dünya mükemmelce yaratıldı, her şey itinayla ayarlanmıştı. Fakat giderek her şey yozlaştı, yoruldu, çürüdü ve ölüyor.

Kutsal Yazılara göre sebep de şudur ki, bizim işlediğimiz günahtan ötürü dünya bu hale gelmiştir. Yani suç tamamıyla bizde. Bu konuda Allah'ı suçlayamayız. Allah'ın yaptığı tek ama tek şey, 'Öyle istiyorsanız tamam, öyle olsun' diyerek, insanoğlunu kendi başıboşluğuna teslim edip, kendi seçtiğine, kendi ahlaksızlığına bırakmaktı. Her koyun kendi bacağından asılır, ne ekersen onu biçersin, denilmiştir.

Benim kelliğime de kimsenin bir çözüm bulamaması gibi, dünyanın sorunu da çözülemezdir; ta ki İsa gelinceye kadar. İsa gelince, dünyada pek ender bulunan bir şeyi de yanında getirdi: umut.

Ölümün kaçınılmazlığının umutsuzluğu

Hayat umutsuz, çünkü ölüm kaçınılmaz.

Hikmet Temel Akarsu, Kaybedenler Öyküsü'nde, hayat bir sigara gibi diye yazdı.

Bir sigara yakıyorum. Yağmurda sigara içmeyi severim. Final kontrolün dışında gelişir. Tıpkı hayat gibi. Sigarana değen yağmur damlacıkları her seferinde niyetini biraz daha açık eder. Gitgide daha tehlikeli damlalar almaya başlarsın. Bunlar öldürücü darbeyi hazırlayanlardır. Çekirgesindir. Bir sıçrarsın, iki sıçrarsın. Sonunda koca bir damla gelir. Söner sigaran. Kaçınılmazdır bu son. Bir iki boş nefes çekersin. Sonra razı olursun. Ama izmaritini hemen elinden atmazsın. Sanki bir mucize gelip ona yaşam öpücüğü verecekmiş gibi elinde taşırırsın. Sonra bunun asla olmayacağını fark edersin. Parmaklarının aralandığını hissedersin. Kendini bırakır izmarit yerlere... Kabulleniş.

Ölüm kaçınılmazdır. Her yaşam sönecektir. Bu yüzden yaşam umutsuzdur. Peki, Hikmet Temel Akarsu'ya göre ne yapmalıyız?

Razı olmalıyız. Kabul etmeliyiz. Yapacak bir şey yok çünkü.

Oysa İsa Mesih ölümden dirildiğinde, ölümü yenmiş oldu, öyle ki ona iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun.

Ahlaklı olmaya çalışmamızın umutsuzluğu

İyi bir kişi olmak imkansız. İnanın bana bu konuda çok çaba gösterdim ama nafile.

Aynen yabancı otlar gibi. Bizim arkada küçük bir bahçemiz var. Sürekli yabancı ot bitiyor. Bunu istemediğimiz için gördükçe temizleyip, yoluyoruz. Ama bir sonraki hafta, yeniden çıkıyor. Onları bahçemden, hayatımdan defetmek istiyorum; fakat ne mümkün. Çünkü küçücük tohumları toprakta saklanmışlar ve orada yeşermeyi bekliyorlar. Peki ne yapabilirim diye düşündüm, bahçeyi

tamamen betonla kapatmak aklımdan geçmedi değil. Çünkü toprağı tamamen temizlemek benim imkanlarım dahilinde değil.

Bizim hayatlarımızda da aslında yapmak istemediğimiz şeyler, aynen yabancı ot gibi, zaman zaman yüzeye çıkarlar. Aklımızda uçuşan düşünceler, ağızımızdan çıkan istenmedik sözlerle ansızın ortaya döküldüğünde şaşırıyor ve üzülüyoruz, değil mi?

Zaman zaman hayatlarımızı temizlemeye girişiyor bu yabancı otları koparıp atmaya çalışıyoruz. Büyük bir azimle 'bir daha sigara yakmayacağım, sarhoş olana kadar içmeyeceğim, öfkelenmeyeceğim' diye kendi kendimize vaadlerde bulunuyoruz. Fakat bir gün sonra, bir hafta sonra, pat diye aynı şey ortaya çıkıyor.

Çünkü sorun ağızımızda, ellerimizde değil, - onları yıkayabiliriz - sorun kalplerimizde. İçlerimizde. Bundan dolayı gerçekten iyi bir kişi olmak imkansızdır.

Örneğin çocuklarım, onlara isyan etmeyi ben mi öğrettim: 'Peki çocuklar – bugünkü ders isyan etmek!' Hayır, bunu doğal yoldan öğrenmişler. Çünkü günahın küçücük tohumları içlerinde saklı duruyor.

Kiliseye gitmeye başladığımda, işlediğim günahlardan arınmak niyetindeydim. Çünkü değişmek istiyordum ve şöyle bir sürece girmiştim: her Pazar günü kiliseye gidip, günahlarımdan pişman olmak, af dilemek! Gerçekten de tövbe ederdim. Fakat hafta sonu gelince, yine de bara giderek sarhoş olmaktan, istemediğim şeyleri yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Onlarla ne yapsam baş edemedim. Günah aynen yabancı ot gibi, yoluyorum fakat yine çıkıyor. Ancak kendimi arındıramıyorum bir türlü, ne yapsam nafile...

Fakat günün birinde şu ayeti okudum;

Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur

2 Kor 5.17

Ve anladım ki Mesih'e gelirim, beni değiştirir, beni tamamen yeniden yaratır, yeniden doğmuş olurum.

Kısa bir dua ettim – o duanın ne olduğu çok da önemli değil – sizinki farklı olabilir, sadece o duayı ettikten sonra fark ettim ki, ismim aynıydı, yüzüm aynıydı, bedenim (maalesef) aynıydı; fakat içimde, alttan alta, tamamen yeni bir kişi olmuşum. Şu 'başlangıç' kelimesi bende de oldu! Tanrı dünyayı nasıl yarattıysa, beni de o anda yeniden yarattı. Eski ben gitti, öldü ve yeni ben geldi, doğdu. İnanılır gibi değildi. Anlatması zor fakat olay gerçek ve herkese açık.

İsa Mesih'te siz de yeni bir başlangıca sahip olabilirsiniz ve bu tamamen farklı

bir varoluş. Artık günahın tohumlarından temizlenmiş bir halde olacaksınız. İncil'e göre Tanrı'dan doğmuş olanda Tanrı'nın tohumu yaşar (1 Yuh 3.9) İşte şimdi yabancı ot yerine hayatımda iyi meyve üretiliyor (Gal 5.22)

Siz de yeni bir başlangıca sahip olabilirsiniz, siz de değişmiş olabilirsiniz. Ve bu geçici bir şey değil, hayat boyunca ve sonsuza kadar yeni bir yaratık, olabilirsiniz.

Aslında vaftiz de bunun sembolü oluyor. Eski kiliselerde, vaftiz havuzları – vaftizlikler – tabut şeklinde yapılırlardı. Bunun anlamı şudur: vaftiz edildiğim zaman, İsa'yla birlikte öldüm, gömüldüm. Ve sudan çıktığım zaman, İsa'yla birlikte yeni bir hayata başladığım ilan edilmektedir!

Eski hayatım, eski tabiatım bitti, öldü ve yeni bir hayata girdim.

Umutsuz bir dünya için, İsa Mesih yeni bir başlangıç olmak üzere geldi.

Müjde

Ayettin üçüncü terimi de, 'müjde'dir.

Müjde ne demek? Sevindirici bir haber demek. İç açıcı bir haber. Bizi mutlu eden, hayırlı bir haber.

Günümüzde hayırlı olmayan haberleri yeterince duyuyoruz, değil mi? Televizyonda, gazetede hep kötü haberler yer almakta. Hatta şöyle bir anlayış da var: 'Haber kötü değilse haber değildir'

İsa Mesih dünyaya müjde getirmek üzere ve o müjdeyi bedenleştirmek, somutlaştırmak üzere, aslında o müjdenin kendisi olmak üzere geldi.

Ve müjde, kısacası budur: Allah sevgidir. Allah içinizdeki boşluğu sevgisiyle doldurmak istiyor.

Elif Şafak, meşhur Türk yazar, 'Fırtınanın' kitabında şöyle yazmıştı;

Altan alta bir çoğumuz aynı dertten muzdaribiz.

Tamamlayamadığımız bir eksiklik duygusunu, azalmayan bir bezginliği sırtımızda un çuvalı gibi taşıyoruz. Monoton bir değirmen taşı günlerin akışı. Dönüyor kendi ritmiyle. Bizi o çarkın dışına çıkaracak bir aşk arıyoruz. Sıradışı bir sevda.

Yusuf Atılgan, 'Aylak Adam'da buna benzer bir şey yazmıştı;

Biliyorum sizi. Küçük sürtünmelerle yetinirsiniz. Büyüklerinden korkarsınız. Akşamları elinizde paketlerle dönersiniz. Rahatsınız. Hem ne kolay rahatlıyorsunuz. İçinizde boşluklar yok. Neden ben de sizin gibi olamıyorum?

Farkındaysanız eğer, hepimizin içinde bir boşluk, bir eksiklik duygusu var. Bazen yalnızken, geceleyin, çok daha fazla belli eder kendisini ve onu

hissedebiliriz. Sonra onu bastırmaya çalışırız, makyajla, meşguliyetle, işle güçle, alışverişle. Fakat en sonunda onu hiç de bastıramadığımızı fark ederiz. Hiç de tatmin olmuş değilizdir. 'Kim bana huzur verecek, Kim beni yatıştırarak?'

Müjde bu arkadaşlar: İsa Mesih içinizdeki boşluğu doldurmak istiyor. Neyle? Tanrı'nın sevgisiyle ve Kutsal Ruh'la.

Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.

Kutsal Ruh'la ve sevgisiyle İsa Mesih iç varlığınızı tatmin etmek istiyor ve bu sadece bir teori değil, bu deneyimlenebilir, hissedilebilir bir hakikat. Kutsal Ruh'la dolmak, Tanrı'nın dipsiz sevgi kuyusundan içmek, ücretsiz ve karşılıksızdır.

Bizim burada bir kuyumuz var, bütün suyumuz ücretsiz, aynen KFC'deki limitsiz kola gibi. Tanrı'nın sevgisi de tamamen limitsizdir. İstedığınız zaman, bugün bile, o boşluğu doldurabilirsiniz, O'na yaklaşp dileyebilirsiniz. O mutlaka verir.

Sonuç

İncil'de çok meşhur bir ayet bulunuyor;

İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi.

1 Kor 13.13

Markos 1.1'den üç terime baktık:

1.Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih.Hristiyanlık bir din değildir, Hristiyanlık bir ilişkidir; O'nu tanımanız sadece bir şey gerektirir: İman. Kalplerinizi kontrol edin. Belki bir saat önce hiç imanınız yoktu. Ama şimdi 'bu yazılanlara katılıyorum' diyorsunuz, iman ediyorsunuz yani! Bugün İsa'ya 'sana iman ediyorum' diye seslenebilirsiniz!

2. Başlangıç. İsa Mesih umutsuz bir dünya için yeni bir başlangıç olmak üzere aramıza geldi. Siz belki bugün Tanrı'nın sözünü dinlerken umutlandınız ve 'Ben de yeni bir başlangıca sahip olabilirim!' diye düşünmüş olabilirsiniz. 'Yani ben de dahil miyim?' diye soracak olursanız: Evet siz de dahilsiniz. Hatta bugün bile olabilir. İsa'ya iman edin. Hayatınızı ona teslim edin ve siz de yeniden doğabilirsiniz.

3.Müjde. Müjde budur: Allah sevgidir; ve içinizdeki boşluğu sevgisiyle doldurmak istiyor. Herkesin bir eksiklik duygusu, bir boşluğu vardır. Sadece Tanrı'nın sevgisi ruhunuzu tatmin edebilir.

Kısacası İsa Mesih gelirken yanında üç hediye getirdi: iman, umut ve sevgi ve bugün bunları sana bağışlamak istiyor.

Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih'le ilgili Müjde'nin başlangıcı budur!

Bölüm 2 – İsa Şifa verendir (Markos 1.21-45)

Kiliseye yeni bir barkovizyon satın aldık. Açtık baktık, arızalıydı. Hala garantisi geçerli olduğu için, internetten araştırdık ve o şirketin tek yetkili servisinin Çağlayan'da olduğunu gördük. Yola düşüp, Çağlayan'a gittim... Hiç bilmediğim bir yerdeyim neredeyse tamamen kaybolmuştum. Az gittim uz gittim, dere tepe düz gittim... En sonunda aradığım yere vardım. Müşteri Hizmetlerindeki hanımefendi cihaza şöyle bir baktı ve 'hayır' dedi. 'Bunu tamir edemeyiz.' Ölesiye yorgundum, fakat bana hiçbir şekilde yardım etmemişlerdi.

Hepimiz arada sırada hayatlarımızda benzer şeyleri yaşayabiliriz: 'Arızalıyım, içimde bir şey bozuk!'

Aramızda hiç arızalı olmayan biri var mı, zannetmiyorum. İster fiziksel bir hastalık, bir sakatlık, bir acı; ister depresyon, hayal kırıklığı, umutsuzluk türünden manevi ya da maddi sıkıntılarımız olsun, yetkili birini arıyoruz. Bizi tamir edebilecek, bizi iyileştirebilecek bir kişi...

Aslında bizi imal eden kişiyi arıyoruz. Şöyle ki: çok özel bir cihazım varsa eğer, (kesinlikle sıradan değil ama, özel yani ısmarlama,) piyasadaki bir tamirciden onu tamir etmesini bekleyemem. Ben o cihazın üreticisine gitmeliyim ki bizzat firma ona baksın.

Siz de özelsiniz, ısmarlama olarak, özenle yapıldınız. O zaman üzerinizdeki en yetkili kişi, seni en iyi tanıyan kişi kim olabilir: Elbette yaratıcınız: Tanrı!

Kefarnahum'a girdiler. Şabat Günü İsa havraya gidip öğretmeye başladı.

Halk O'nun öğretişine şaşır kaldı. Çünkü onlara din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi öğretiyordu.

Markos 1.21-22

İsa yetkili biri gibi öğretiyordu

Buradaki 'yetkili' olarak çevrilen Grekçe kelimenin anlamı 'asıl', 'kaynak' ya da 'orijinal'e yakın bir anlam taşımaktadır. 'Yazar ya da icat eden kişi-mucit' gibi bir kelimedir. Bazen Türkçedeki 'yetkili' kelimesi 'temsilci' anlamına da gelir. Fakat Markos'un seçtiği kelime asıl şuna işaret etmektedir: 'gerçekten birinci derecede yetkili, olayın asıl kaynağı.'

Markos'un iletmek istediğini şudur: İsa Kutsal Yasa'yı, onu kendisi üretmiş gibi, onun yazarı kendisiymiş gibi öğretiyordu. O'nun otoritesi, O'nun açıklamaları, O'nun anlayışı öyle kapsamlıydı ki, Kutsal Yasa'nın ayetlerinin yazarı gibi davranıyordu. Oysa Yasa Allah tarafından verildi, değil mi? O zaman Markos neyi ima etmektedir?

Bir şiir, kendi şairi tarafından okunduğu zaman dinleyenlere daha bir anlamlı gelir. Gününüzde giderek yaygınlaşan sesli anlatım romanları da kendi yazarı tarafından okunduğunda, daha anlamlı, daha zengin olmaktadır. Aynen bu şekilde, İsa Mesih Tanrı'nın sözünü öğretirken, konuşan sanki bizzat Tanrı'ydı.

Bu tanımlama Markos tarafından tam dokuz kez kullanılmıştır, demek ki İsa'nın yetkisi bu derece önemlidir.

İlginçtir ki Markos kalabalığın şaşırmasından söz etmekle birlikte, İsa'nın onlara ne anlattığından söz etmiyor.

Yorumculardan biri olan Edwards,

'Markos bölümüne bakarsak İsa'nın kişiliğinin öğretiklerinden daha ön planda olduğunu görürüz.'

demektedir.

Hikayemiz devam ediyor;

Tam o sırada havrada bulunan ve kötü ruha tutulmuş bir adam, "Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!"

İsa, "Sus, çık adamdan!" diyerek kötü ruhu azarladı.

Kötü ruh adamı sarstı ve büyük bir çığlık atarak içinden çıktı.

Herkes şaşırıp kaldı. Birbirlerine, "Bu nasıl şey?" diye sormaya başladılar. "Yepyeni bir öğreti! Kötü ruhlara bile yetkiyle buyruk veriyor, onlar da sözünü dinliyor."

Böylece İsa'yla ilgili haber, Celile bölgesinin her yerine hızla yayıldı.

Markos 1.23-28

İsa'nın Kötü ruhlara hükmedici yetkisi vardır.

Kötü Ruhlar (cinler) gerçektir. Maddecilik der ki sadece elle tutulur, gözle görülür şeyleri gerçek kabul edebiliriz. Bu anlayışa göre ruhsal olanlar 'gerçek' tanımına girmemektedir.

İncil'e göre kötü ruhlar gerçektir, fakat batıl inançlarda olduğu gibi değil. Batıl inançlar insanın belli yöntemlerle bu ruhları hoşnut etmesini, onlarla uyum içinde yaşamasını ve yardımlarını almaya çalışmasını öğütlemektedir.

Kutsal Kitap'a göre kötü ruhlar insan yaşamlarını ister doğrudan ister dolaylı yollardan etkileyebilirler.

Bu ayetlerde, kötü ruhlar İsa Mesih'in kimliğini bilir ve ondan korkar. Çünkü İsa onlar üzerine yetkiye sahiptir. Onları kovabilmek gücüne sahiptir ve kötü ruhlar O'na itaat etmek zorundadırlar. Bu yüzden imanlılar olarak cinlerden asla korkmamalıyız!

Bugün bile kötü ruhlar yüzünden ızdırap çekiyorsanız eğer, İsa onları hayatınızdan kovmakta yetki sahibidir.

İsa havradan çıkar çıkmaz, Yakup ve Yuhanna ile birlikte Simun ve Andreas'ın evine gitti.

Simun'un kaynanası ateşler içinde yatıyordu. Durumu hemen İsa'ya bildirdiler.

O da hastaya yaklaştı, elinden tutup kaldırdı. Kadının ateşi düştü, onlara hizmet etmeye başladı.

Markos 1.29-31

İsa Simon Petrus'un kaynanasını iyileştirdi

Ben Petrus'un yerinde olsaydım, (benim kaynanamın çenesi çok düşük!) 'Ya İsa, bırak iki üç gün o yatakta kalsın da, biraz kafa dinleyelim. Ondan sonra onu iyileştirirsin' derdim.' Ama bu çocuklar ne kadar iyi niyetli ki durumu hemen İsa'ya bildirdiler.

Unutmayalım ki, Markos kitabı Simon Petrus'un görgü tanıklığını kaleme almıştır. Yazılanlar Simun Petrus'un hikayesi olduğu için söz konusu iyileştirme kendisi açısından önemlidir. Çünkü bir mucize hakkında birşeyler duymak başka, görmek başkadır. Ama burada söz konusu olan ben ya da ailem olursa, o bambaşka birşey... Çünkü o beni doğrudan etkiler.

İsa bu konular sadece hikayeden ibaret kalmasın diye sana da ailene de şifa vermek istiyor; İsa yetkisini senin için kişiselleştirmek istiyor.

Çok şifa mucizeleri gördüm, hem de bir sürü. Bu yüzden hastalar için dua etmek konusundaki imanım gittikçe artıyordu. Fakat ne zaman ki ben şifa buldum, işte o zaman gerçeğin farkına vardım.

İsa sadece büyük, mühim olaylarla ilgilenmez. Bizim sıradan hayatlarımızda sıradan zorluklarımızın en küçük ayrıntısıyla bile ilgilenir. Sorunun çok büyük olmasına hiç gerek yok. Küçük bir hastalığınız, küçük bir rahatsızlığınız varsa bile, İsa'ya yaklaşın, O sizi, elinizden tutup, kaldıracaktır.

İsa şifa verirken hiç sihirli formüller, büyülü sözler kullanmadı. Saf, doğrudan, yumuşak bir tonda konuşarak, elinden tuttuğu kadını ayağa kaldırdı. Kimseye yakarmadı, çünkü şifa verecek olan kendisiydi.

O'nun tarzı bizim için de önemlidir; biz de dua ettiğimiz zaman bağırmaya çağırmaya gerek duymuyoruz.

Akşam olup güneş batınca, bütün hastaları ve cinlileri İsa'ya getirdiler.

Bütün kent halkı kapıya toplanmıştı.

İsa, çeşitli hastalıklara yakalanmış birçok kişiyi iyileştirdi, birçok cini kovdu. Cinlerin konuşmasına izin vermiyordu. Çünkü onlar kendisinin kim olduğunu biliyorlardı.

Markos 1.32-34

'Güneş batınca' deniliyor, çünkü ancak şabat günü sona erdikten sonra Yahudiler evden çıkıp İsa'ya gidebilmişlerdi.

'Bірçok kişiyi iyileştirdi'denilirken de, herkesin şifa aldığı söylenmemektedir. Fakat birçok kişinin iyileştirildiği yazılmıştır.

Biliyoruz ki, herkesin birden ansızın şifa almasını beklememeliyiz. Tanrı'nın krallığı açısından 'geldi gelecek,' denilebilir bir çağda yaşıyoruz ve bu durum her türden ilişkide bir gerginliğe yol açmaktadır. Fakat 'Herkes şifa bulmazsa ben de şifa bulmayacağım' diyerek ümitsizliğe düşmemize de gerek yok. Metinde 'Birçok kişi iyileştirildi' denilmektedir ve muhtemelen sen de o birçok kişi arasında bulunacaksın.

Kötü ruhlar, elbette Mesih'in kim olduğunu biliyorlardı. Yetkisinin kaynağını merak ettiklerinde, (ki ayette bir cevap gösteriliyor,) cevap, İsa'nın öz kimliğinde bulunuyordu.

Cüzamlı adamın iyileştirilmesi – Müjde'nin somut bir özeti

İsa'ya cüzamlı biri geldi, diz çökerek, "İstersen beni temiz kılabilirsin" diye yalvardı.

Markos 1.40

Cüzam hastalığı o günlerde sadece bir hastalık değildi. Sanki hüküm giymişçesine insanın bütün hayatını sonuna dek mahveden bir durumdu. Yahudi Yasasına göre hastayı 'murdar' kılar ve bütün hayatını etkilerdi. Hastalıklı kişi toplumdaki dışlanır, herkes tarafından adeta yok sayılırdı. Fakat durumunun o kadar kötü olmasına rağmen, adam İsa'ya korkusuzca, hiç utanmaksızın yaklaştı.

Adamın böyle bir sorusu vardı; 'Yapabildiğini anladım, gördüm. Tanık oldum, yetkin var, gücün var. Benim sorum şudur ki: bana da olacak mı? Yani benim iyileşmemi istiyor musun, uygun görüyor musun. Rab, ben de aynı şifayı alabilecek miyim? Biliyorum yapabilirsin ama yapacak mısınız?'

Bazen Tanrı yapabilir ama yapmak istemiyor diye düşünüyoruz, çünkü Tanrı'ya eski Yunan ilahları gibi görüyoruz. Onlar uzaklarda, bir yandan da kafayı çekerek bizi seyrederek ve rahatlarını hiç mi hiç bozmazlardı. Biz kesinlikle umurlarında değildik. Oysa Cüzamlı İsa'ya geldi. Şimdi herkes bu soruyu sormalı: Tanrı gerçekten benimle ilgilenecek mi? İsa Mesih'te cevap, 'evet'tir.

İsa'nın yüreği sızladı, elini uzatıp adama dokundu, "İsterim, temiz ol!" dedi.

Markos 1.41

'Yüreği sızladı'. Bu ifade önemlidir, çünkü Tanrı hissediyor. Acı çektiğimizde o da acı çekiyor. Tanrımız acı çeken bir Tanrıdır. Çarmıh olayını gözümüzde şöyle bir canlandıralım - ve inanın ki burada o çarmıhı bir an için görebiliriz - çarmıhta acı çekerken İsa acılarımızı paylaştı, bizimle bir oldu. İşte burada, cüzamlıya, bunu gösteriyor, şefkatinde empati duyuyor.

Aklınızda olsun, her ne zaman ızdırap çekseniz - isterse en küçük acınız olsun - İsa hisseder. Uzaktan değil, sizin bedeniniz gibi o acıyı içinde yaşar. O yüreğinin atışını hisseder ve sizinle birlikte acı çeker. Çünkü çarmıhtayken, acılarımızda bizimle olmak isteğini ispatlamıştı.

'Elini uzatıp adama dokundu,' denilmiştir; çünkü Tanrı uzakta kalmaz, bize yakınlaşır. İşte Müjde budur: İsa Mesih, Tanrı'nın Oğlu insan olup aramızda yaşadı. O bize dokunuyor. AIDS hastaları için en değerli armağanın dokunulmak olduğu söylenir; çünkü normalde herkes onlardan uzaklaşır, sanki pisler, sanki murdarlar... Oysa küçük bir dokunuş o kimseler için şefkat göstergesidir. İsa öyle bir Rab'dir ki, O'nun için hiç bir şey murdar, hiç bir kimse dokunulmaz değildir. İsa size dokunmak istiyor, bugün!

'İsterim, Temiz ol.'

Bu sözcükler İsa tarafından söylendi. Gayet net ve açıktır ki, burada İsa'nın hem yetkisini hem de isteğini görmekteyiz. İsa 'isterim, temiz ol' diyerek Tanrı'nın yüreğini sergiler. Bize dönük, sevgiyle dolu, babacan bir yürektir bu. Unutmayalım, İsa bizim için görünmez olan Tanrı'yı görünür kılmak için geldi. 'Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür' derken kast ettiği buydu. Müjde şudur ki: Yüce Allah, Mevla, Herşeye gücü yeten Rab, 'İsterim, temiz ol,' diyor bizlere. İsa hem sizi iyileştirmeye yetkisine sahiptir, hem de bunu istiyor, çünkü sizi seviyor. İşte bu, O'nun sevgi eyleminin kanıtıdır.

Adam anında cüzamdan kurtulup tertemiz oldu.

İsa onu sıkıca uyararak hemen yanından uzaklaştırdı.

"Sakın kimseye bir şey söyleme!" dedi. "Git, kâhine görün ve cüzamdan temizlendiğini herkese kanıtlamak için Musa'nın buyurduğu sunuları sun."

Ne var ki, adam çıkıp gitti, olayla ilgili haberi her tarafa yayıp duyurmaya başladı. Öyle ki, İsa artık hiçbir kente açıkça giremez oldu. Ancak dışarıda, ıssız yerlerde kalıyordu. Ve halk her yerden O'na akın ediyordu.

Markos 1.42-45

İsa bizimle yer değiştirdi

İsa neden bu adamın hiç kimseyle konuşmasını istemedi, bilemiyoruz. Bir olasılık, İsa'nın çarmıha gerilmesi zamanının henüz gelmediğindedir; burası açık değil.

Fakat sonuç olarak o cüzamlı adam, temiz kılındığı için artık kente girebilir, tapınağa gidip tapınabilir oldu. Kısacası yaşam buldu. Daha önce hastalığından dolayı toplumdan dışlanmış, tapınağa giremez, herkes tarafından hor görülür haldeydi. Şimdi konumu tamamen değişmişti. Eksik olan her ne varsa, artık onun yerine bol bol yaşam verilmişti.

İsa Mesih'in durumu ise tam tersiydi. Şimdi dışlanmış, kentlere kasabalara giremez olmuştu. Artık dışarıda, ıssız yerlerde kalmak mecburiyetindeydi.

İsa kendisini feda etti ve o adamın yerini aldı diyebiliriz.

Kısacası müjde budur. Markos müjdenin bir zeti olsun diye bu hikayeyi yazdığı kitabına dahil etti. İsa acılarımızı kaldıracılamak için onları kendisi üstlendi.

'Onun yaralarıyla şifa buldunuz.'

1 Pet 2.24

İlaç veya panzehire ulaşamayacağınız bazı yerlerde zehirli bir yılan tarafından sokulursanız, lmemeniz için bir tek yol var. Bir arkadaşınız yaradan zehiri emerek çıkartmak zorundadır, tıpkı İsa gibi. O, bizler şifa bulalım diye, bütün hastalıklarımızı, lanetlerimizi bizden kattı ve kendi içine aldı.

Fiziksel hastalık açısından bu tamamen doğrudur ve İsa şifa verendir. nk o Tanrı'nın Oğludur ve kendisini acılarımız için feda etti ki bizler şifa bulabilelim.

Fakat bizler cüzamlı adam gibi yalnızca fiziksel hastalıklardan değil, kendi asıl kötü manevi durumuzdan bile kurtulabiliriz. Günahlarımızdan dolayı, aynen o adam gibi, Tanrı'dan uzak bir haldeyiz. Onun huzuruna giremiyoruz, nk günah bütün varlığımızı etkilemiştir, nk günahın etkisi çok büyüktür.

Ama merhameti bol olan Tanrı kendi oğlunu gönderdi. O bize yaklaşıp dokunuyor ve o bir dokunuş bizi bütün günahlarımızdan kurtarabilir.

Yeter ki İsa'ya yaklaşıp, onun önünde diz kerek 'istersen yapabilirsin' diyebilmeliyiz. Ardından sanki bir değiş-tokuş olur. Biz İsa'ya utancımızı, kirliliğimizi, gnahımızı verip ondan şifa, kabul, arınma alırız. Sonuçta biz hak etmediğimiz bir özgürlüğe kavuşuyoruz ve Rab bizim utancımızı, cezamızı, gnahımızı üstleniyor. Aslında armıh işte bu demektir ve buradaki küçük hikaye çarmıhı önceden haber vermektedir. İsa bize yaşam sunarak kendisini ölüme doğru bir adım daha yaklaştırdı.

Bölüm 3 - Yüce Lütuf (Markos 2.13-17)

İsa yine çıkıp göl kıyısına gitti. Bütün halk yanına geldi, O da onlara öğretmeye başladı.

Yoldan geçerken, vergi toplama yerinde oturan Alfay oğlu Levi'yi gördü. Ona, "Ardımdan gel" dedi. Levi de kalkıp İsa'nın ardından gitti.

Mark 2.13-14

Rab İsa Levi'yi çağırıyor (13-14)

Bir gün, tıpkı her günkü gibi, Levi Bey işe çıktı.

Levi Bey bir vergi görevlisi olarak çalışıyordu. Bu meslek bizler için ne çağırıştırıyor dersiniz? Takım elbiseli bir masabaşı çalışanı, yani sıkıcı birisi olmalı, hepsi bu kadar. Fakat o günlerde durum biraz farklıydı, 'vergi görevlisi' adını duyunca akla ilk gelenlerin ne olduğunu tahmin edebilir misiniz? Hain, hırsız, dolandırıcı, sahtekar... Kısacası o günlerdü bu meslek belalı ve ayıplı bir işti.

Yahudiler çok gururlu ve milliyetçi bir halktı ve onları işgal eden güç, yani iktidar sahibi olan o günlerde Romalılardı. Yahudiler yabancı ve baskıcı imparatorlardan ve Romalılardan nefret ediyorlardı. Ve Levi Bey, Romalılar için çalışıyordu, evet Romalılar için! Düşman için! Bu durumda Levi Bey bir vatan haini idi. Çok utanç verici, değil mi? Kendi halkının alınteriyle kazandığı parayı alıp zalime teslim eden bir kişi, düşünebiliyor musunuz?

Kefarnahum İsrail'in kuzey sınırında bulunurdu. Levi'nin işi iki kısımdan ibaretti. Birincisi bildiğimiz gümrükçülük idi. Bütün ihracat- ithalat Kefarnahum'dan geçmeliydi ve Levi onlardan gümrük vergisi alırdı. Bu iş, önceden belirlenmiş sabit bir orana göre yapılmaz, alabildiği kadar alır, kesebildiği kadar keserdi ki muhtemelen kendine de biraz sakal parası kalıyordu.

İkinci görev 'balık vergisi' almaktı. Bu yüzden masası sahildeydi ve oradan gelip geçen bütün tekneleri gözetliyordu. Sabahleyin bütün balıkçılar avdan dönerdi ve Levi onlardan vergi isterdi.

İşi nedeniyle Levi sert biri hatta belki de tam bir kabadayı olmalıydı. Açıgözlü, cimri ve tabii ki komşularından daha zengin fakat sevilmeyen biriydi.

Ve bu adam, çok da önemli olmayan sıradan bir gün - tıpkı her günkü gibi - sabah 9'da masaya kurulmuş, vergi toplama yerinde yani sahildeydi. Fakat o gün ortam her zamankinden farklı, inanılmaz kalabalıktı. Tam bir Ana Baba Günüydü. Adeta Kumkapı Balık Pazarı gibiydi, üstelik kalabalık sadece Kefarnahum'dan gelenlerden oluşmamıştı, başka kasabalardan, köylerden gelenler de vardı. 'Ne oluyor? Bir bayram mı bugün? Kaçırdım mı? Sahil neden bu kadar kalabalık ki?' diye düşünmüştü muhtemelen.

Aslında İsa orada olduğu için sahil kalabalıktı. Markos'un bizler için çizdiği tabloya göre, İsa yürüyerek öğretiyordu. İlk öğrencileri yanında olmak üzere büyük bir kalabalık O'nun ardından geliyordu.

O ana dek havralarda öğreten İsa, giderek din önderlerinin ağırlığına gitmeye başlamıştı. İsa bir değişiklik yaptı ve halka açık havada öğretmeye başladı. Çünkü İsa artık din bilginlerini açıkça karşısına almaya başlamıştı. Aslında Markos kitabında, bu konu ana temayı oluşturur: 'İsa'yla din bilginleri

arasındaki tartışmalar.’ Aslında, en sonunda İsa’yı öldürtecek olanlar da bunlardır - Yahudi Yüksek Din Başkanlığı Kurulu - yani din bilginleri! Ve Rab İsa işte burada, açıkavada öğretmeye başladı. Sıradan çalışan insanlara hitap ediyor ve büyük bir kalabalık O’na akıyordu.

Levi’nin oturduğu yerine vardığında, Rab İsa durdu ve ardından gelen kalabalık da durdu. Peki neden durdu? Ardındaki kalabalık şöyle sormuş mudur acaba: ‘Ya Hocam, neden durduk ki şimdi?’ Kelam diyor ki ‘Levi’yi gördü.’ Bir düşünün, kocaman bir kalabalık, her taraftan insanlar. Buna rağmen İsa, bu sıradan, pek önemli sayılmayan, sevilmeyen, hatta dışlanan adamı gördü ve durdu.

Ve arkadaşlar, Rab de sizi görüyor. Rab seni görüyor. Koskoca İstanbul’da nerede çalışıyorsanız, nerede yaşıyorsanız, trende, otobüste milyonlarca insan arasında Rab seni görüyor. O senin farkında. Seni biliyor, seni tanıyor. Bütün endişelerini, bütün acılarını, bütün yüreğini Rab biliyor. O görüyor, onca insanın arasından seni görüyor.

İstanbul’da en büyük his önemsizlik duygusu olmalı ve de yalnızlık. Büyük bir çelişki değil mi, ‘Çevremde milyonlarca insan yaşıyor ama kendimi yalnız hissediyorum.’ Fakat Rab seni önemsiyor, sana değer veriyor.

Ve Rab İsa ona, Levi’ye konuştu. Herkesin, hatta onu hor görenlerin gözleri önünde, İsa ona konuştu ve ‘Ardımdan gel’ dedi! o kadar. Fazla değil. Ardımdan gel. Ve şaşırtıcı olan şey şudur ki, Levi hemen kalktı ve Rab İsa’yı takip etti. Hemen.

Levi o anda ne düşünüyordu acaba? ‘O, beni fark etti ve beni herkesin önünde onurlandırdı. Şu ana kadar hayatım hep utanç vericiydi, ama Rab İsa beni çağırdı. Bundan sonra ne olacağımı bilmiyorum. Neler yapmam gerektiği, onu da bilmiyorum. Ne bileyim ki? Tek bildiğim şey bu, beni gördü ve beni çağırdı ve bana büyük onur verdi.’

Arkadaşlar bazen, normalde diyebilirim, İsa Mesih’i takip etmeye karar vermek zaman alır. Bir süreç var, bir yolculuk, ilk ilgilendiğiniz vakitten ‘evet sen Rab’sın, hayatımı sana teslim ederim’ diyene kadar olgunlaşmak zaman alır. İncelemek, düşünmek lazım, dua etmek lazım, hesaplamak lazım. Fakat bazen bir an gelir ve ‘İşte hayatım boyunca beklediğim kişi budur,’ diyebilirsiniz. İçinizde bir kesinlik, mutlak bir kararlılıkla, ‘ evet, ben İsa Mesih’i izleyeceğim artık, fazla beklememe gerek yok,’ diyebilirsiniz. Ve belki de bugün o gündür. İçinizde bir karar vermek isteyenler olacak. Belki de şu anda içinizde öyle bir his var ki, artık karar vermeye hazır bir durumdasınız.

Öyle bir hissiniz varsa, beklemeyin, Rab İsa’yı izleyin. O hep iyidir. O’nda hiç kötülük yoktur ve emin olun ki hayatında alacağınız en müthiş karar bu olacak. Cesur olun! Kararlı olun! Şüphe duymayın!

İsa ‘Ardımdan gel’ dediğinde bu, Levi için sadece bir karar değildi, bir eylemdi,

bir adımdı, herşeyi etkileyen bir kalkıştı.

Sonra Levi ne keşfetti? (15)

Sonra İsa, Levi'nin evinde yemek yerken, birçok vergi görevlisiyle, günahkâr O'nunla ve öğrencileriyle birlikte sofraya oturmuştu. O'nu izleyen böyle birçok kişi vardı.

Mark 2.15

Levi bu kararı verdikten sonra iki şey keşfetti.

Birincisi – Rab İsa onunla bir ilişki istedi.

Sadece hoca – talebe ilişkisi değildir bu. İsa, Levi'nin evindeki yemeğe katıldı. O kültürde bu Levi için hayli onur verici bir olaydı. Doğulu kültürlerde eğer birisini onurlandırmak isterseniz, evini ziyaret edersiniz. Unutmayalım, Rab İsa doğuluydu. Levi'yi onurlandırmak, ona saygı göstermek için O, Levi'nin evine gitti. Bu herkese verilmiş bir duyuruydu, 'artık bu adam benim arkadaşımdır. Ondan utanmıyorum. Bundan sonra benim gerçek dostum olacak. Herkes bunu bilsin diye evine gidiyorum.' Ve göreceğimiz gibi bu, o günkü İsrail toplumu için kabul edilmez bir olaydı. Bir şoktu!

Berberce yemek yemek arkadaşlık demektir, kabullenme demektir.

Bir kimse Mesih'e geldiğinde, kendisi Rab'bin arkadaşı olur. Bu resmi, dinsel, kanun halinde bir kavram değildir; aksine samimi, açık, dostane sıcak bir ilişkidir.

Ne zaman ki Rab İsa birisiyle yemek yerse bunun bir diğer anlamı da geleceğe yönelik bir çağrışım olmasıdır. Peygamberlere göre gelecekte, Tanrı'nın Egemenliği gerçekleşince, Mesih halkıyla birlikte bir şölen yapacak. Aslında cennet hakkında pek çok şeyler bilmiyoruz ama orada yemek olacağını biliyoruz! Cennette Kuzu'nun düğün şöleninde bütün imanlılara bir ziyafet çekilecek, hem de 'yokun yok olduğu' bir ziyafet. Şunu söyleyebiliriz ki, İsa bir kimseyle yemek yediği zaman cenneteki o sofrayı işaret etmektedir. Çünkü Rab'bin sofrasında oturmak kurtuluşa yapılan bir vurgudur.

Levi'nin keşfettiği ikinci şey şudur: İsa'yı izlemek bireysel değil, toplumsal bir eylemdir.

Bu yemekte sadece Levi ile İsa baş başa değildiler. İlk olarak 'birçok vergi görevlisiyle günahkar oradaydı,' yani, Levi'nin ailesi ve çevresi, onun bütün yakınlarını, iş arkadaşlarını, tanıdıklarını davet etmişti. Levi İsa ile yakınlığını herkesin önünde kutlamak istedi, tanıklık etmek istedi. İsa ondan nasıl utanmadıysa Levi de İsa'dan utanmadı.

Aynı zamanda, İsa'nın diğer öğrencileri de oradaydı. Acaba nlar ne düşünüyordu dersiniz? Birçoğu balıkçıydı. 'Bu adam bizden ne kadar da çok çalmış,' diye düşünmüşlerdi muhtemelen. 'Üçkağıtçı,' 'peki evine baksana, yemeğe baksana! Bunlar benim paramla yapıldı!' Ve ardından davetlilere

baktılar.’ Hepsi günahkar, murdar, hain, hırsız... İsa nasıl onlarla yemek yiyebilir ki?’

Nereden geldiğimizi çok kısa bir süre içerisinde unutabiliriz, değil mi? İsa 12 öğrencisini, birbirlerini kabul etmeyi öğrensinler diye, bile bile hayatın her alanından oluşturdu. Kilise her zaman farklı farklı kişilerden oluşur. Bu ilk bakışta bize zor gelebilir, fakat birbirimizi kabul etmemiz şarttır. Neden mi? Çünkü hepimiz bir zamanlar günahkardık, fakat hepimiz Rab tarafından sevilmiştik!

Arkadaşlar, imanlılar topluluğu çok önemlidir. Kilise olarak aynen Levi’nin evindeki sofrada olduğu gibi, başka imanlılarla tanışabiliriz ve eski çevremizle yeni çevremizi tanıştırebiliriz; bedensel ailemiz ve Rab’deki ailemiz... Levi böyle yaptı. Cesur bir adam, değil mi? Ama ne eski günahkar arkadaşlarından ne de kilisedeki yeni arkadaşlarından utanmıştı ve bu çok önemliydi.

Levi Bey İsa’yı izlemeye başlayınca iki şey keşfetti: Rab onunla bir ilişki istiyordu, (çünkü Hristiyanlık bir din değil, bir ilişkidir,) ve kurtuluş sadece bireysel değil, toplumsaldır, ortak bir tecrübedir.

Dindarlar kurtuluşu anlayamazlar

Ferisiler'den bazı din bilginleri, O'nu günahkârlar ve vergi görevlileriyle birlikte yemekte görünce öğrencilerine, "Niçin vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte yemek yiyor?" diye sordular.

Markos 2.16

Nihayet Ferisiler de geliyorlar, tam da yemek sırasında. Şimdi bir 'Haydaa!' diyebiliriz. Çünkü Ferisiler o zamanlarda, Kutsal Yasa'yı uygulayan, oruç tutan, tutucu, sürekli din hakkında konuşan insanlardı. 'Ferisi' kelimesi İbranice'de 'ayırma' tan türemiştir, yani 'ayırma' kişiler. Onlar sürekli herşeyi ayırmaktaydı. Bu temiz, şu murdar; bu yasal, şu yasak... Dünyaları, siyah ve beyazdan ibaretti, 'bunlar iyi kişiler, şunlar günahkarlar,' şeklinde yargıda bulunurlardı. En sevdikleri şey araya bir çizgi koymaktı.

Dindar kişiler her zaman böyle yaparlar. Genellikle onları sorularından tanıyabilirsiniz. Mesela Yeni Antlaşma zamanlarında Pavlus'a şu soru her zaman soruluyordu: 'putlara adanmış eti yemek yasak mı, yasal mı?' Pavlus bu tür sorulara hiç bir zaman siyah-beyaz bir cevap vermezdi. Her zaman kişiye göre, duruma göre, açıklamaya çalışırdı. Çünkü Tanrı'yı hoşnut etmek hiçbir zaman yasayla ilgili değildir.

Ferisiler için iki tür kişi vardı: iyi kişiler ve günahkarlar. Ferisilerin kafalarındaki cennet imgesi de şöyleydi: içerde doğru, temiz, dindar kişiler, dışarda günahkarlar.

Fakat burada durum tam tersiydi. Mesih'le beraber sofraya oturan vergi görevlileri, günahkarlar, hak etmeyenler içerdeyken, doğru kişiler, dindarlar yani kendileri Ferisiler dışarda kalmışlardı. Anlamadılar, kıskandılar, öfkeleniler ve sorguladılar, 'Bu ne demek şimdi, bize yapılan haksızlık, insafsızlık, adaletsizlik!'

Ruhsal kıskançlık kötü bir durum. Bir kimse Rab'be bizden daha yakın görünüyorsa, şöyle düşünebiliriz: 'Ya ben? Ben daha çalışkanım, ben daha çok dua ettim, kendini daha çok feda eden benim.' Kısacası aklımızdan 'ben daha çok hak ediyorum. Bu bir haksızlık!' diye geçirebiliriz. Unutmayalım arkadaşlar, Tanrı'dan aslında hak ettiğimiz karşılık neydi: Ceza!

İsa Ruhlarımızın Doktoru

Bunu duyan İsa onlara, "Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var" dedi. "Ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim."

Mark 2.17

Rab İsa Ferisilerin kendi atasözlerinin birinden faydalanarak cevap verdi. İsa temelde şöyle söylüyordu: 'Peki, insanları ayırmak isterseniz eğer, bir çizgi koymak isterseniz eğer, siyah beyaz mı istiyorsunuz, dahiller ve hariçler mi istiyorsunuz? Pekala, ben de bir ayırım yapayım o halde: **'Hastalar ve sağlamlar.'** Sanki Rab İsa 'ben normalde bu ayrımı yapmıyorum. Fakat size kendi dilinizle konuşacağım' demektedir bu ayette.

Doktora ne zaman gidilir? Kendi kendini onaramadığın zaman. Kendi kendini tedavi edemediğin iyileştiremediğin zaman. 'Bir doktora gitmeliyim, çünkü hastayım ve kendim için yapabileceğim bir şey yok.' Peki doktordan ne istiyorsun? Herhalde sadece nasihat değil. Sana, 'evet hastasın' diyerek evine yollaması hiç değil. Hastalıkla senin arana girmesini ve birşey yapmasını, bir ilaç vermesini istiyorsun.

İsa burada diyor ki, dünyada iki tür insan vardır, (fakat tahminlerinizin aksine doğru ya da günahkar değil,) **alçak gönüllü ve kibirli olanlar.**

Alçak gönüllü kişiler doktora giderler. Yani, kendi kendimi değiştiremiyorum demek istemektedirler. 'Kendimi düzeltemiyorum, kendimi kurtaramıyorum. Bir doktor lazım bana. Bir kurtarıcı. Bir ilaç-veren.'

Kendisini 'doğru' ya da 'sağlam' kabul eden kişiler, doktora gitmeyenlerdir. Bunlar kibirli olurlar, 'Ben gayet iyiyim. Kendi hayatımı idare edebiliyorum. Bir müdahaleye ihtiyacım yok. Bir ruh-doktoruna ihtiyacım yok. Aynaya bakınca kendimi kusursuz buluyorum,' diyenler işte bunlardır.

İsa'ya göre, insanlar arasında bir ayırım yapmak isterseniz, bir çizgi koymak isterseniz eğer, çizgi şu olsun: doktora gidenler ve gitmeyenler; alçak gönüllüler ve kibirliler; kendi gözlerinde hastalar ve kendi gözlerinde sağlamlar.

Ve bu kurtuluş sahnesinde, Mesih'in sofrası sahnesinde, 'hastalar' içeride, 'sağlamlar' dışarıda kalmıştır yani günahkarlar içeride, doğru kişiler dışarıdadır.

Lütuf ilacı

Peki ne için yaklaşıyoruz İsa'ya, ilaç için, değil mi? İlaç lazım bize. Bizi günahımızdan temizleyebilecek bir ilaç. Bizi utancımızdan arındırabilecek bir derman. Ve Rab İsa bize bu ilacı veriyor. İlacın ismi de 'lütuf!'

Günah kanser gibi içimizde yaşıyor, gelişiyor, yayılıyor. Bütün hayatımızı etkileyecek ve sonrasında bizi öldürecek. Fakat İsa'nın bize sunduğu ilaç güçlüdür ve bizi tamamen değiştirebilir, yenileyebilir.

Levi'nin hayatına bakalım mesela, o İsa'nın ilacını içti. Günahlı hayatından vazgeçti ve 12 elçi arasına dahil oldu. Levi'nin iki ismi vardı , (diğer ismi Matta'ydı, büyük olasılıkla dört müjde kitabından ikincisini yazarıdır.)

Sonradan hayli ünlendiğini söyleyebiliriz, Mısır'a ve Etiyopya'ya gidip elçilik hizmetini yaptı, müjdeledi, kiliseler kurdu. Onun kurduğu kiliseler iki bin sene sonra hala ayakta durmaktadır. Levi ya da Matta, görevi tamamladıktan sonra Etiyopya'da mızrakla vurulup şehit edildi.

Şimdi gördünüz mü Rab'bin ilacı nasıl da kuvvetli? Bir günahkar onu içtiğinde kahramana dönüştü, bir efsane oldu! İşte Tanrı'nın lütfu böyle bir şey, eğer siz de içmek isterseniz, Rab'bin sizinle neler yapabileceğini hayal bile edemezsiniz.

Bizim de uslu çocuklar gibi, ilacımızı düzenli bir şekilde içmemiz lazım, her zaman. Çünkü doğal olarak yasalar koyabilir, kibirli olabiliriz; lütuftan uzaklaşabilir, kendimizi bağımsız zannedebiliriz; doğru, sağlam, tamamen mükemmel olduğumuzu hissine kapılabiliriz.

Lütuf yüreklerimizi yumuşatır. Lütuf kibirimizi kırıp, bizi alçaltır. Böylece Rab'bin önünde sağlıklı bir ruha sahip oluruz.

Sadece haftada bir değil her istediğimiz zaman Rab'bin lütfundan içebiliriz. Dua ederken, bir grup içinde veya tek başındayken; çalışırken, yürüyürken... Gözlerimizi İsa'ya kaldırıp onun bol, karşılıksız lütfundan içebiliriz.

Bölüm 4 – Rab İsa kilisesini inşa etmektedir (Markos 3.13-20)

Bir kişi tarihe adını yazdırmak isterse normalde elle tutulur, gözle görülür bir eser bırakır; bir kitap yazar; adına köprü yaptırır ya da bir şirket kurar. Yaptıkları unutulmasın diye arkasında kalıcı bir miras bırakır.

Acaba siz ne tür bir miras bırakmak istiyorsunuz? Niçin çabalıyorsunuz, çalışıyorsunuz ve yoruluyorsunuz; ne amaçla? İstanbul'a, Türkiye'ye, topluma bırakacağınız miras nedir?

Rab İsa belli bir niyetle dünyaya geldi. Belli bir yapı kurdu. Ve biz, 2000 sene sonra, hala aynı mirasa sahibiz. Kurduğu yapı hala ayakta. Fakat bu, bir kitap değil, bir müessese değil, bir bina hiç değil. Peki nedir bize bıraktığı diye soracak olursanız, onun adı, Kilise. Rab İsa 'ben kilisemi kuracağım' dedi ve öyle de yaptı.

Ne zaman ki kilise kelimesi geçse, herkesin aklına gelen düşünceler farklıdır ve çoğu da yanlıştır.

Bazılarımız kilisenin bir bina olduğunu düşünüyoruz. Bunu aramızda bile duydum – 'Salı günü kilisede mi olacaksın?' Peki yanlış bunun neresinde?

- İsa 'kilisemi kuracağım' derken kurduğu bir bina mıydı?
- Bu çok nesnel bir görüş, zira kilisenin eşyalardan, duvarlardan ibaret olduğunu düşünürsek, anlayışımız da hep o şekilde yapılır.
- Bir bina kiralayarak bu kiliseyi kurmuş olduğumuzu düşünebilirsiniz – fakat gerçeği şu ki – hâlâ bu kiliseyi kurmaktayız. Hatta henüz temellerini atmaktayız.
- Bu binada gösterdiğimiz faaliyetlerin daha önemli olduklarını zannedebiliriz. Bizim için ev toplantılarımız (yaşam grupları) da aynı derecede önemlidir.
- Kısacası bu yanlış bir algılamadır. Odağımız bina kurmaksa, hedefimiz yanlış olur. Vaktinden önce rahatlamış oluruz ve gerçek hedefimizden yoksun kalırız.

Bazılarımız kilisenin bir müessese (kuruluş) olduğunu zannediyoruz, ya da bir kurum. Bakanlı, müsteşarlı, seçimleri olan bir kuruluş. Ama öyle değil. Çünkü

tarihte kilise her ne zaman güçlü bir müesseseye dönüşmüşse dünyanın en büyük problemlerinin de kaynağı olmuştur. Bir kuruluştaki güç mücadelesi veya gruplaşma olması kaçınılmazdır. En büyük problemler iktidarı ele geçirmek konusunda, kontrol hakkında, yetki hakkında olur, ama bunların hiçbiri İsa'nın asıl niyeti değildi.

Bazılarımız da kilisenin Hristiyanlar için bir kulüp olduğunu düşünüyorlar. İmanlıların bir araya toplanarak paylaşımında bulunmak, sohbet etmek, altın günü yapmak, kısacası iyi hissetmeleri için bir kulüp. Başpiskopos William Temple 'üyesi olmayanların menfaati için çalışan bir tek kulüp vardır – o da kilise,' der. Yani kilisenin sadece imanlılar için çalıştığını düşünürsek, temel amaçlarımızdan birini kaybederiz ve bu büyük bir yanılğı olur.

Markos'un üçüncü bölümünde Rab İsa kilisesini kurar. Attığı temel ile 'Embriyonik Kiliseyi' başlatır. Bu yüzden okuduğunuz kitabın adı 'Müjdeler Olsun,' şeklindedir ve Rab İsa'nın kilisesini kurmak gerçek bir müjdedir. Bu nedenle hem bizler için, hem de bulunduğumuz şehir İstanbul için kilisenin hayırlı olmasını arzu ediyoruz.

Kilisenin Temeli

Markos 3.13-20' u açalım;

Buradaki dönüm noktasına dikkat etmekte yarar var. Bu noktaya kadar Rab İsa dolaşarak hastaları iyileştiriyor, cinleri kovuyor, öğretirken bir kalabalığı da kendine çekiyordu. Ama bu noktadan itibaren bu tip eylemleri yapmaya devam etmekle birlikte Rab İsa seçtiği 12 adamla da yakından ilgilenmeye, onlara bir yatırım yapmaya başlıyor.

İsa, dağa çıkararak istediği kişileri yanına çağırırdı. Onlar da yanına gittiler.

İsa bunlardan on iki kişiyi yanında bulundurmak, Tanrı sözünü duyurmaya göndermek ve cinleri kovmaya yetkili kılmak üzere seçti. Seçtiği bu on iki kişi şunlardır: Petrus adını verdiği Simun, Beni-Regeş, yani Gökgürültüsü Oğulları adını verdiği Zebedi'nin oğulları Yakup ve Yuhanna, Andreas, Filipus, Bartalmay, Matta, Tomas, Alfay oğlu Yakup, Taday, Yurtsever Simun ve İsa'ya ihanet eden Yahuda İskariot.

Mark 3.13-19

'Dağa çıkararak' – Sanki İsa sembolik, gösterişli bir şey yapmak üzeredir, burada böyle bir çağırışım var. Kutsal Kitap'ta ne zaman bir kişi dağa çıksa, bu mühim birşeyler olacağının göstergesidir.

İngilterede şöyle bir gazete ilanı yayınlandı: 'Kırk beş yaşındasınız ve yerinizde sayıyor musunuz? Kilise vaizliğini neden düşünmüyorsunuz?'

Benzer bir ilan İstanbulda şöyle yer alıyordu: 'Emekli misiniz? Evde oturmaktan Sıkıldınız mı? Kendinizi yalnız mı hissediyorsunuz? Kolay para kazanmak istiyor musunuz? Bizimle görüşün bir emlakçi olun'.

'İsteddiği kişileri yanına çağırırdı' – O günlerde bir din hocası öğrencileri kendi seçmez, ancak öğrenciler istedikleri Hoca'yı seçerlerdi. Tıpkı bir üniversiteyi seçtiğiniz, 'ben ona katılacağım,' kararını verdiğiniz gibi. Halbuki Rab İsa burada tam tersini yapıyordu. Sanki 'sen beni seçmedin' diyordu, 'ben seni seçtim.'

Aslında müjdede bu çok önemli bir ilke. Biz İsa'yı seçmedik, O bizi çağırırdı ve biz geldik.

Bu ilke üç sebepten dolayı önemlidir;

1. Kendimizin özel ve sevilmiş olduğunu anlıyoruz

Bir dakika için düşünün, şu on iki adam çağrılınca acaba nasıl hissetmişlerdi kendilerini? İsa dağa çıkmış, toplanan kalabalık beklenti içinde ve O isimleri çağırmaya başlıyor, 'Simon!' Simon nasıl hissetti dersiniz, 'özel,' ilk akla gelen bu değil mi? 'O beni çağırdı! O beni seçti!' Aynen okul bahçesindeyken diğerlerinin arasından, lise futbol takımına çağrılmak gibi. 'Onurlandırılmış hissediyorum, istenilen hissediyorum, sevinçten coşuyorum!'

Sen bir İsa imanlısıysan, sen İsa'ya gönül verdiysen eğer, aklında olsun! Sen onu seçmedin, o seni seçti. Neden? Çünkü seni seviyor!

1. Tasarı algısına sahibiz

Seçilmişlik gerçeğinin hayatlarımıza kattığı ikinci şey de bir 'Tasarı Algısı'dır. Tanrı'nın mükemmel bir planı vardır ve tarih boyunca bu plan yürürlüktedir. Ve Rab İsa kilisesini kurarken bu planı yeni bir aşamaya geçiriyordu. Bu, aslında İsa'nın hayatından belliydi, bir şey ayarlamaktaydı, bir tasarısı vardı ve bu adamları seçerek kendi planına dahil ediyordu. Demek ki boşuna seçilmemişlerdi, Tanrı onları kendi amacında kullanmak için seçmişti.

Bizim için de bu doğrudur. Rab seni kendine çağırdıysa, demek ki senin için harika bir planı mutlaka vardır.

1. Gurura kapılmamız için

Bir çocukluk arkadaşım var. Beraber büyüdük. Ama ben 17 yaşımdayken İsa Mesih'i izlemeye karar verdim ve yeniden doğdum. Arkadaşım ise böyle yapmadı. Peki, neden ben bir Hristiyan oldum ve o olmadı? Neden, benim iman edip, onun etmemesi miydi? O zaman övünebilirim, çünkü ben imanı buldum, çünkü ben iyi biriydim! Belki şaşıracaksınız ama bu bakış açısı Yeni Antlaşmaya tamamen aykırıdır.

Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz.

Bir zamanlar hepimiz böyle insanların arasında, benliğin ve aklın isteklerini yerine getirerek benliğimizin tutkularına göre yaşıyorduk. Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık.

Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan

ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz.

İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır.

Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.

Ef 2.1-4,8-9

'Ölüydük,' ruhsal bakımından. Peki, bir ölü seçim yapabilir mi? Yanıtınız sanırım 'yapamaz,' olacaktır. Tanrı'nın kendi lütfuna dayanarak, bizi Mesih'te seçerek diriltmesi ve kurtarması da işte üzerinde konuştuğumuz müjdenin ta kendisidir! Yani kendi kurtuluşumuza zerre kadar bir katkımız olmadı. Olsaydı, Yahuda İskariyot'u nereye koyabiliriz? İsa'nın bizi 'iyi bir insan' olarak değerlendirip de buna göre seçmemiş olmasının kanıtı, bu adamın on iki kişilik listede bulunmasından belli değil midir?

Bazı kişiler, önceden seçilmişlik kavramını yumuşatmak amacıyla Tanrı'nın öngörüsüyle bizi kurtardığını ileri sürer. Yani Tanrı geleceği görüyor, Müjdeyi de kabul edeceğimizi görüyor. Efesliler 1.4-5, bilakis Tanrı'nın bizi dünyanın kuruluşundan önce seçtiğini açıklamaktadır.

O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti.

Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi

Ef 1.4-5

Yine de Yahuda İskariyot buradadır. Demek ki Rab sadece iyi olacak kişileri seçmedi. Hayır, kendi gizemli amacına göre 'seni' dünyanın kuruluşundan önce seçti. Sende bulunan bir özellikten değil, çünkü sende hiçbir özellik yoktu.

Neden ben kurtuldum ve çocukluk arkadaşım henüz kurtulamadı, 'ben ondan daha mı iyiyim?' kesinlikle hayır! Peki o, isyanı ve günahından dolayı mı Tanrı'dan uzak? Evet, ama ben de aynı haldeydim.

Tanrı beni kendine çağırdı ve geldim, şimdi arkadaşım da gelsin diye dua ediyorum.

Ancak bu durumumla asla övünemem. Kurtuluşum için Tanrı'ya binlerce kez şükürler olsun.

'**Onları On iki yaptı**' – burada kullanılan kelimenin orijinali aslında 'yaptı' ya da 'yarattı' anlamına gelmektedir ve Yaratılış 1.1'deki kullanılan kelimesinin aynısıdır. 'Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı' (yaptı,) buradaki anlamı 'onları On iki yaptı.'

Diğer bir deyişle Rab İsa bu On iki adamı bir araya getirerek onlardan yeni bir

şey oluşturdu.

On iki neden önemli? Çünkü İsrail halkı On iki oymaktan oluşmaktaydı, yani Yakub'un on iki oğlundan. İsrail'in temeli, İsrail'in başlangıcı o on iki adamdı. Rab İsa burada yeni bir halk için yeni bir temel atmaktadır.

Hatırlayın, Musa dağa çıktı, kutsal yasayı aldı ve o yasa üzerine bir halk kurdu. Rab İsa burada bir dağa çıktı, bir halk kurdu, ama yasa yerine lütuf üzerine yeni bir halk kurdu, 'Yeni bir aile,' ve bu aile bu on iki adam üzerine, bu temel üzerine inşa edilecektir.

Arkadaşlar, kilisenin temeli her zaman insanlardır ve Rab İsa'nın harcadığı çoğu çaba bu On iki adam içindir. Öğretikleri, örneği, yaşamı artık onlar için bir yatırımdır, bir emanettir. Kendisini onların üzerine çimento gibi döktü, derinlerine akıttı ki onlar sağlam bir temel oldular.

Bizde, eğer Türkiye'de İsa'nın yaptığı gibi kiliseyi kurmak istiyorsak enerjimizi, zamanımızı ve odağımızı insanlara yöneltmeliyiz. Kilise insanlardan oluştuğuna göre, kendinize şu soruları sormalısınız: Kendinizi hangi insanlara aktarıyor, kiminle zaman geçiriyorsunuz? Aslında 'öğrenci yetiştirmek' ya da 'kiliseyi inşa etmek' tam olarak şu anlama gelir: insanlarla hayatını paylaşmak, örnek olmak ve bir yatırım yapmak. Bunu yaparsak, İsa'nın yaptığı işe paydaş oluruz. Bıraktığınız eser de insanların yaşamlarında olmalı. İzleriniz başkaların hayatlarında görülmeli.

Kilisenin görevlendirilmesi

İsa bunlardan on iki kişiyi yanında bulundurmak, Tanrı sözünü duyurmaya göndermek ve cinleri kovmaya yetkili kılmak üzere seçti.

Markos 3.14-15

Rab İsa kiliseye bugün hala geçerli olan üç görev verdi

- Yanında bulundurmak
- Tanrı'nın sözünü duyurmaya göndermek
- Cinleri kovmaya yetkili kılmak

İlişki, bilgi ve güç

1. İlişki, İsa'yla bir ilişkide olmak, O'nun varlığını hissetmek

Tanrı'nın kulları ya da işçileri olarak değil, Tanrı'nın çocukları olmak üzere seçildik. Kısacası evlat edinildik.

Rab İsa'nın vaftizi öncesinde, henüz bir şey başlamadan önce Tanrı'nın cennetten gelen sesi 'Sen benim sevgili oğlumsun, senden hoşnudum' diye seslenmişti.

Bu hikayede öğrenciler, hiç bir şey yapmadan önce, Rab İsa'yla olmak, onun yanında bulunmak üzere çağrıldılar.

1. Bilgi, Tanrı'nın sözünü bilmek ve iletmek

Tanrı'nın sözünü bilmeden onu başkalarına iletemezsiniz. Fakat bildiklerinizi -az da olsa- bir başkasına öğretebilirsiniz. Evet, beş haftalık bir imanlı, bir haftalık bir imanlıyı öğrenci olarak yetiştirebilir!

1. Güç, Kutsal Ruh'un gücünü tanımak ve paylaşmak

İsa, hastaları iyileştirdiği, cinleri kovduğu ve mucizeler yarattığı o gücü kilisesine emanet bıraktı. Bizim görevimiz şimdi Şeytana karşı savaşmak, ruhsal tutsakları özgür kılmak, Tanrı'nın kudretini göstermektir. O güç şimdi bizdedir ve bizim sorumluluğumuzdadır!

Üç ayrı görev, bizim Pazar ibadetlerimizde üç bölüm olarak yer alır: 'Tapınma zamanı,' Tanrı'nın varlığında bulunmak amacıyla yaparız; 'Söz zamanı,' çünkü Tanrı'nın sözünü ciddiye alıyoruz; ve 'Dua zamanı,' çünkü Tanrı'nın gücüne

hepimizin ihtiyacı vardır.

Kendimizi bu üç görevden birisinde eksik hissedebiliriz

Kimi 'Tanrı'nın huzurunu hissedemiyorum' der.

Kimisi de 'Bende söyleyecek bir şey yok' der.

Kimi de 'ben bu gücü tanıyamıyorum' der.

Siz de kendinizi hangisinde eksik hissediyorsanız, bunun tamamlanmasını Rab'den duayla isteyebilirsiniz.

Öğrenciler yetiştirmek için bu üç nitelik şarttır. Türkiye için önderler yetiştirmek ve görevlendirmek istiyorsak, bunu İsa'nın yaptığı gibi yapalım. Çünkü her üçü lazım. Türkiye'deki Protestan kilisesi, bir genelleme yaparsak, **Bilgi** konusunda yeterince güçlüdür. Türkiye'de öğrencilik bir kursa katılmak anlamına da gelmekte ve bizim kurslarımız da bol olduğuna göre Türkiyedeki kilisenin temeli **bilgidir** diyebiliriz.

Bu elbette kötü bir şey değil. Peki ya öbür iki görev, Tanrı'nın gücü tanımak ve Kutsal Ruh'la dolmak? Çünkü bunlar seçmeli dersler değil, vazgeçilmez.

Oysa sağlam öğrenciler yetiştirmek için bu üç şey şart.

Yeni İsimler

Petrus adını verdiği Simun, Beni-Regeş, yani Gökgürültüsü Oğulları adını verdiği Zebedi'nin oğulları Yakup ve Yuhanna

Mark 3.16-17

Burada Rab İsa Onikiler'i çağırınca, bazılarına yeni isimler verdi.

Petrus adını verdiği Simon

Beni-Regeş yani 'Gökgürültüsü Oğulları' adını verdiği Zebedi'nin oğulları Yakub ve Yuhanna.

İlgimizi çeken nokta şu ki – bildiğimiz kadarıyla - bunlardan hiçbiri kendilerine verilen ismi hak etmedi.

Petrus 'kaya' demek sabit, sağlam, güvenilebilir, sadık gibi çağrışımlar yapmakta, peki Simon öyle bir kişi miydi, hayır. Tam tersine o her zaman kendisini önemseyen, kendini herkesten üstün gören kişi olarak tanımlanmıştır. Örneğin;

Herkes sendeleyip düşse bile ben düşmem.

Mark 14.29

Fakat şu adama Rab yeni bir ad koydu, Petrus yani Kaya. O anda nasıl biri olduğundan kaynaklanan bir isim değil, ne olacağını tarif eden bir isim, peygamberlik bir isim olarak görüyoruz. Çünkü insan yüzeye bakıyor fakat Rab yüreğe bakıyor.

Aynen, Rab Yakub ile Yuhanna'ya da yeni bir isim verdi. Çünkü onları bir şey olmaya çağırıyor, aslında kim olabileceklerini gösteriyordu. Bu yüreklendirici, teşvik edici bir şey değil mi?

Bizim de, artık, Mesih'te olarak, yeni isimlerimiz var. 'Günahkar, kaybolmuş, çaresiz' değil de, Tanrı'nın 'Kutsal, bağışlanmış, değerli' çocukları olarak tanınıyoruz! Seçildik, Tanrı'nın seçilmiş halkına dahil edildik, görevlendirildik ve bir tasarı algısına sahibiz. Hamdolsun!

Bölüm 5 – Rab İsa farklı gözlerle bakıyor!(Markos 8.31-9.41)

Afrikalı bir arkadaşla konuşuyordum. Farklı kültürlerden geldiğimiz için bazı konulara farklı gözlerle bakıyoruz. Dünya görüşlerimiz tamamen farklı hatta ters olabiliyor. Mesela söz konusu maymunlar olunca, bana göre maymunlar cana yakın, sevimli, biraz yaramaz ama zararsız canlılar olarak görünüyor. Afrikalı arkadaşıma göre ise baş belası, zararlı, tehlikeli ve yok etmeye değer. Aynı şeye bakıyoruz, fakat gördüklerimiz farklı. Çünkü kültürlerimiz ayrı.

Aynı şekilde, bir kişi Rab İsa'yla bir ilişkiye girdiğinde benzer problemlerle karşılaşır. Dünyayı farklı gözlerle görüyoruz. Çünkü biz yeryüzünden geldik, Rab ise cenetten geldi. Bu yüzden bizim dünya görüşümüz apayrı.

Markos'un sekizinci ve dokuzuncu bölümlere kadar geldik ve Markos Kitabı öyle yazılmıştır ki bu iki bölümde öğrencilerin bütün hataları, yanlılıkları, aptallıklarını görebiliriz. Unutmayalım, Markos Kitabı aslında elçi Petrus'un görgü-tanıklığıdır ve bu bölümlerde özellikle Petrus çok 'avanak' biri olarak tasvir edilir. Sanki hiç bir şey öğrenmemiş, sanki hiç bir şey anlamamış gibidir.

Bundan dolayı bu bölümlerin kitabın en düşük noktası olduğunu düşünebilirdik, ama değildir. Bu bölümlerde Rab İsa için her şey rayına oturuyor, hatta O'nun üç yıllık hizmeti içerisindeki en olağanüstü anlarından biri yaşanıyor.

Markos bu iki gerçeği bir araya getirerek bize şunu anlatmaktadır: ne kadar aptal, zayıf, yararsız olursak, Tanrı'nın yüceliği daha da belirginleşmektedir. Şimdi ele alacağımız üç küçük hikayede bu konuyu işleyeceğiz. Bu üç hikaye, Tanrı ile bizim dünya görüşümüz arasındaki farklılıkları net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Yaşam bulmak için ölmelisin (31-38)

İsa, İnsanoğlu'nun çok acı çekmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerince reddedilmesi, öldürülmesi ve üç gün sonra dirilmesi gerektiğini onlara anlatmaya başladı.

Bunları açıkça söylüyordu. Bunun üzerine Petrus O'nu bir kenara çekip azarlamaya başladı.

Mark 8.31-32

İsa gelecek olan ölümünü anlatırken, buradaki 'gerektiğini' kelimesi ilgimizi çekmektedir. İsa'ya göre onun ölümü zorunluydu. 'Benim için reddedilmek ve öldürülmek gerekiyor' diyordu. 'Çünkü asıl amacım bu. Bunu yaşamazsam, yaptığım herşey nafi değildir ve siz kurtulamazsınız. Tabii ki bir kaç kişi iyileştirdim, bir kaç öğrenci eğittim, fakat dünyanın günahlarını üstlenerek öldürülmezsem, dünya hala Tanrı'nın öfkesi altında kalır ve dünya kurtulamaz. İsa'nın ölümünü ve dirilişini inkar edenler Hristiyanlığı hiçe indirgemiş olur, herşeyimiz o gerçek üzerine kurulmuştur.

İsa dönüp öteki öğrencilerine baktı; Petrus'u azarlayarak, "Çekil önümden, Şeytan!" dedi. "Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür."

Öğrencileriyle birlikte halkı da yanına çağırıp şöyle konuştu: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin.

Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır.

İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?

İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?

Bu vefasız ve günahkâr kuşağın ortasında, kim benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da, Babası'nın görkemi içinde kutsal meleklerle birlikte geldiğinde o kişiden utanacaktır."

Mark 8.33-38

'Düşüncelerin Tanrı'ya değil, insana özgüdür.' Bu gerçek hepimizi ilgilendirmektedir. Çünkü bizler insani düşününüz, O ise ilahi düşünüyordu. İnsani düşüncelere göre kendinizi, davranışlarınızı onaylamanız doğaldır. İlahi düşünceye göre ise kendinizi inkar etmeniz, kendinize hayır demeniz lazımdır. Hiç düşündünüz mü, sizin nelere 'hayır' demeniz gerekiyor acaba? Hangi bencil

arzulara, hangi alışkanlıklara, hangi websitelerine, hangi kanallara hayır diyeceksiniz?

Ünlü tenisçi Martina Navratilova'ya 'Tenise katkılarınızı nasıl tanımlamak istersiniz?' diye sorulduğunda, şu cevabı vermişti: 'Katkı, ne katkısı? Tenise *hayatımı verdim*. Sucuklu yumurtayı düşünün. Katkı yapan tavuktu, oysa inek hayatını verdi.'

Peki ya siz, İsa'ya katılıyor musunuz ve yahut İsa'ya hayatınızı veriyor musunuz?

İnsani pencereden bakıldığında başarı, ne kadar çok kazanabildiğimizden ibarettir. İlahi pencereden bakarsanız eğer, başarı ne kadar çok bağışlayabildiğimizdir.

Parasal kazanç, dünyasal açıdan istenilen, arzu edilen ve tehlikesizdir. Hatta tehlikeleri sizden uzakta tutabilir. Fakat İsa'ya göre tehlikeli ve zararlıdır. Ünlü bir vaizin 'Para elime gelince hemen, beni yakmadan evvel bağışlıyorum,' demesini unutmayalım.

İnsani açıdan önemli olan dış görüntüdür. İlahi açıdan önemli olansa iç varlığımız.

İnsani yaklaşımla bu çağdaki yaşantımızla ilgilenelim. Ancak İlahi açıdan öbür taraftaki yaşamımızla daha da derinden ilgilenmeliyiz.

Efendimiz İsa, 'Yeni yaşam istiyor musun? Dirilişin bütün bereketlerden faydalanmak istiyor musun?' diye soruyor. 'O halde ilk önce ölmen gerekir. Çarmihini yükle, kendini inkar et, kendi arzularına, iştahlarına, hırslarına hayır demeyi öğren. Dirilişimi paylaşmak istersen ölümümü de paylaşmalısın,' demiştir.

Aynen 'Eskiği getir yenisini al,' teklifi gibi. Gidip yenisini almak istiyorsak, eskiği bizden isteyeceklerdir.

İsa da öyle yaptı ve O kendisini inkar etti. Sizce o andaki tek arzusu ölmek miydi? Çamıha gerilmeden önce bahçede nasıl dua ettiğini hatırlayalım: 'Mümkünse o saati yaşamayayım. Ama benim değil, senin istediğin olsun.'

O çarmihini yükledi, canını feda etti ve ölümden dirildi. Ölmeseydi dirilemezdi. Tıpkı Şimson'un Aslanı'nda anlatıldığı gibi, ölümden güzel bir şey çıktı.

Müjde şudur ki; hayatındaki kötü bir şeyi öldürünce, Rab o şeyin leşinden yeni, tatlı, yüce bir şey ortaya çıkaracaktır.

Büyüklik hizmetkarlıktır (9.33-35)

Kefarnahum'a vardılar. Eve girdikten sonra İsa onlara, "Yolda neyi tartışıyordunuz?" diye sordu.

Hiç birinden ses çıkmadı. Çünkü yolda aralarında kimin en büyük olduğunu tartışmışlardı.

İsa oturup Onikiler'i yanına çağırdı. Onlara şöyle dedi: "Birinci olmak isteyen en sonuncu olsun, herkesin hizmetkârı olsun."

Mark 9.33-35

O günlerde dünyadaki onurun sınırlı olduğu düşünülürdü. Dünyada belli bir miktarda onur bulunduğu ve paylaşıldığında azalacağına inanılırdı. O halde sen daha onurlu isen, demek ki benim için daha az onur kalıyordu. Bundan dolayı onur için sürekli rekabet vardı, çünkü herkes olabileceği kadar onurlu olmak isterdi. 'Duydunuz mu, komşumuzun kızı bir avukatla evleniyormuş, demek ki bizimkini bir prensle evlendirmeliyiz. Onların yeni arabasını gördün mü? Bir tane de biz alalım.' Hem rekabet, hem de kıskançlık bir araya gelmişti; bilirsiniz, 'komşunun tavuğu kaz görünür.'

Burada aynı şey İsa'nın öğrencileri arasında gerçekleşiyordu. Herkes en büyük olmak istiyordu ve doğal olarak - bu ne demekse- herkes benden daha küçük, daha önemsiz olmalıydı.

Bizler de, hem de hiç fark etmeksizin, bu şekilde düşünebiliriz. 'İbadet sırasında o kızkardeşin peygamberliksel ilahisini dinledin mi? Sesi çok güzel, üstelik de Rab'bin sözünü duyabiliyor. Oysa bana hiç olmuyor, haksızlık bu!' Aslında İsa'nın öğrencileri bunun yanlış olduğunu biliyorlardı. Çünkü onlara 'neyi tartışıyordunuz' diye sorduğunda hiç birinden ses çıkmadı. Utandılar ve kıpkırmızı oldular.

Ve Rab onlara şöyle dedi 'Birinci olmak isteyen en sonuncu olsun, herkesin hizmetkârı olsun.'

Dünyada imanlı sayısı en yüksek kilise Güney Kore'de bulunmaktadır. Orada genç bir adam bir hizmet önderi olarak atanmak istiyorsa eğer, ilk önce iki yıllığına otopark görevlisi olmaya davet edilir. Böylece onun hizmetkarlığını sınamak imkanı olur.

Küçük bir çocuğu alıp orta yere dikti, sonra onu kucağına alarak onlara şöyle dedi: "Böyle bir çocuğu benim adım uğruna kabul eden, beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni değil, beni göndereni kabul etmiş olur."

Mark 9.36

Peki kibirimizi nasıl öldürebiliriz, çünkü biliyoruz ki hepimizde fazlasıyla mevcut. İşte Rab burada öğrencilerine bir silah sunuyor, oldukça ölümcül bir silah, 'küçük bir çocuk.'

İsa'nın çok pratik öğüdü şudur ki: kibrini öldürmek isteyen bir çocuğa hizmet etsin!

Kibrinizi öldürmek için, 'hizmet edin!'

Çocuklara hizmet ettiğimizde:

- Karşılıksız olur. Çocuklara, hiç karşılık beklemezsiniz emek ve zaman ve para harcıyorsunuz, değil mi? Fakat bir beklentiniz yoktur; çünkü karşılığı gelmeyecek!
- Çocuklar her zaman sözünü keser, ya da işini yarıda keser. Kendileri önemseyenler için bu durum iyi bir ilaçtır. Aslında bir çeşit Kopernik oluyoruz. Kopernik şunu keşfetmişti: Dünya evrenin merkezi değildir, evrenin merkezi güneştir. Çocukların bu konuda bize oldukça yardımcı olabilir, 'haberiniz olsun, evrenin merkezi değilsiniz, herşey sizin etrafınızda dönmüyor!'
- Çocuklar bize özveriyi öğretir. Bu yüzden Rab bana çok çocuk verdi ve galiba bunu öğrenmem gerekiyordu. Tanıdığım en özverili, fedakar kişi eşimdir. Kendisi çocuklarımıza ve bana bakıyor ve artık kendi ihtiyaçlarını düşünmeye zamanı kalmadı. Bencillik onun için imkansız birşey! Bu harika bir armağan! Rab herkese bol bol çocuk versin!
- Çocuklar bize doğrusunu söyler. 'Çocuktan al haberi' diye bir deyim yok mu? Bir arkadaşım var, oğluna hep 'Dürüst ol, yalan söyleme' diye nasihatte bulunuyor. Günün birinde çocuğu okuldan almaya gittiğinde, Öğretmen, 'Çocuğunuz bugün çok yaramazlık yaptı. Bana şişko dedi' diye şikayet etti. Arkadaşım çocuğuna 'neden böyle söyledin? Ayıp değil mi?' diye sorduğunda, Çocuk dedi ki: 'Ama doğrusunu söyledim baba, bana öğrettiğin gibi!'

Gerçekten, kibirini, bencilliğini öldürmek isteyen çocuklarla beraber bir gün geçirsin! Doğrusunu öğrenmek isterseniz, pohpohlanmaktan

sıkıldıysanız, bir çocukla zaman geçirin.

- Sorumluluk öğreneceksin. Kilisedeki gözetmenlerin yeterlilik kriterlerinden biri 'kendi ailesini yönetebilmesi'dir. Çünkü küçük aileni yönetemezsen büyük aileyi yani kiliseyi nasıl yöneteceksin? Büyük olmak mı istiyorsun, bir önder mi olmak istiyorsun? En iyisi evlen ve çocuk sahibi ol. Ağır yüklü bir gemiyi yönlendirmek daha kolaydır, hafif olansa her rüzgarda sarsılır.
- Mesih gibi olacaksın. Çünkü o bizi tıpkı çocuklar gibi besliyor, üstelik bizden ona hiç bir karşılık gitmediği halde. Bir adamın ilk çocuğu doğunca, onu kaldırıp 'Rab bu çocuk senin bir baba olarak nasıl hissettiğini bana hissettirsin' diye dua ederken, anında çocuk onun ayağına kaka yaptı. Anında bir öğretiliş verdi! Ama biz de Tanrı'ya hep böyle davranmıyor muyuz?

Bu sadece felsefe değildir. İsa burada öğrencilerine pratik bir öneri veriyor. Büyük olmak istersen öncelikle bencilliğini, kibrini öldürmelisin. Bunu yapmak için en iyi yöntem hizmet vermek, sorumluluk sahibi olmayı öğrenmektir. Tavsiye ederim çocuk sahibi olun; ya da çocuk gruplarında hizmet edin veya yoksullara hizmet edin. Garanti ediyorum hiç bir karşılık almayacaksınız. En azından hafta içi gelin ve temizlik yapın. Kendinizi alçaltmak için hemen pratik bir şeyler yapmaya girişin!

Kontrol değil - etki (38-40)

Yuhanna O'na, "Öğretmenim" dedi, "Senin adınla cin kovan birini gördük, ama bizi izleyenlerden olmadığı için ona engel olmaya çalıştık."

"Ona engel olmayın!" dedi İsa. "Çünkü benim adımla mucize yapıp da ardından beni kötüleyecek kimse yoktur.

Bize karşı olmayan, bizden yanadır.

Mark 9.38-40

Üçüncü hikayede Yuhanna ön plandadır ve Yuhanna tıpkı 'ruhsal polis' gibi davranmaktadır.

Yuhanna'nın şikayet ettiği bu kişiler İsa'dan etkilenmiş olmalıydı. Fakat öğrenciler bu tür girişimleri kontrol altına almak istiyorlardı. İsa onların rahat bırakılmalarını duyurdu.

Çoğu zaman herşeyi kontrol altında almak, denetlemek istiyoruz. İstanbulda bu tür Hristiyanlarla tanıştım ve 'birlik adına' her şey kontrol etmek, herşeyi bir kutu içine yerleştirmek ve o kutu üzerine bir etiket yapıştırmak isteyenleri gördüm.

Sosyologlara göre çağımızda 'büyükler küçükleri yer' deyiminin yerini 'hızlılar yavaşları yer' gerçeği aldı. Eğer doğruysa, önemli olan büyük bir topluluk inşa etmek değil, yaygın bir şekilde etki göstermektir. İnternet kullanarak, teknolojiden faydalanarak eğer bir sürü kişiyi İsa'yla ilgili müjdeyle etkileyebilirsek eğer, çok iyi olmaz mı? Eğer hiç tanımadığımız kişiler söz alıp bir şey yapmak istiyorlarsa, bunu neden sorun edelim; elbette yapsınlar, çünkü bu sözler bana ait değil. İsa kendi kendini koruyabilir ve büyük olan O'dur.

Eğer bu ülkede bir uyanış, ruhsal bir hareket gerçekleşecekse, orman yangını gibi olacak; yaygın, vahşi, şiddetli, önceden kestirilemez, sağı solu belli olmaz bir şekilde olacak ve bilinen kalıplarımıza uymayacak. İstenilen de bu değil mi, böylesi bir uyanış, böylesi bir yayılma? O zaman Kutsal Ruhu dizginlemeye çalışmayalım; O koşsun, O yaksın, O yapsın.

Ve biz, Tanrı'nın lütfunu hiç beklemediğimiz kişilerde, beklemediğimiz yöntemlerle görünce, engel olmayalım. Bilakis sevinelim, açık fikirli olalım ve ufuklarımızı açalım. Çünkü Rab sadece bizim Rab'bimiz değildir.

Eski Yunanistanda, Paedaretos adında bir Spartalı varmış. Kent meclisini oluşturmak için 300 adam seçilecekti ve Paedaretos da adaylar arasındaymış. Sonuçlar belli olduğunda, anlaşılmış ki Paedaretos 300 seçilmiş adamın arasında yer almıyormuş. Arkadaşı ona 'Üzüldüm' demiş, 'bence çok iyi bir milletvekili olurdu.' Paedaretos 'ben sevindim,' demiş, 'çünkü Spartada benden daha iyi 300 adam bulundu!'

Bölüm 6 - İki Dua (Markos 10.35-52)

Hürriyet gazetesinde, çok enteresan bir araştırmamanın sonuçlarını okudum. Manşet şöyleydi: 'Allah'ı seviyoruz, O'ndan para ve şampiyonluk istiyoruz.' *Halkımız dua etmeyi çok seviyor. Yüzde 97'lik bir kesim, Allah'ın kendisini ve ailesini herhangi bir felakatten korunması için dua ediyor. Yüzde 83, Allah'tan kendisini sevgilisine kavuşturmasını, yüzde 77'lik bir kesim iyi bir eş bulup evlenmeyi istiyor. Yine yüzde 77'lik bir kesim ise doğrudan para talep ediyor Allah'tan. Sınavda başarılı olmak için dua edenler yüzde 61'i bulurken, 'bizim takım şampiyon olsun' diye dua edenler de hiç az değil. Daha da çarpıcı olan ise dualarının kabul edildiğine inananların oranı yüzde 63!*

Peki sizler ne için dua ediyorsunuz acaba?

Bu tür dualar Allah tarafından kabul görecektir mi görmeyecek mi?

Bir duanın ne zaman kabul edilip edilmeyeceğini bilmek mümkün mü?

Aslında duayla ilgili bilgimiz çok az değil mi, ama yine de dua ediyoruz!

Markos'un onuncu bölümünde ard arda iki duayla karşılaşırız.

Birisi İsa'nın en yakın öğrencileri tarafından, diğeri İsa'ya yabancı, dindar olmayan bir adam tarafından edilmiştir.

Bir dua harika bir mucizeyle karşılaşır, öbürü açık bir 'hayır'la ve bir azarlamayla yanıt bulur.

Okuyarak hangisinin kabul edildiği, hangisinin kabul edilmediğini göreceğiz. Okuduktan sonra bu iki dua arasında bir karşılaştırma yapacağız.

Zebedi'nin oğulları Yakup ile Yuhanna İsa'ya yaklaşır,

"Öğretmenimiz, bir dileğimiz var, bunu yapmanı istiyoruz" dediler.

İsa onlara, "Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Sen yüceliğine kavuşunca birimize sağında, ötekimize de solunda oturma ayrıcalığını ver" dediler.

Mark 10.35-37

Sahne 'Kudüs'e giden yol.' Rab İsa kendi öğrencileriyle birlikte Kudüs'e gidiyor; orada Fısıh Bayramını kutlayacaklar, daha doğrusu İsa orada çarmıha gerilerek dünyanın kurtulması için kendi canını verecektir.

Yakup ile Yuhanna'nın anladıkları kadarıyla Kudüs'e varınca, Mesih Romalılara karşı savaşacak, galip gelecek ve orada krallığını kuracaktı. Onlar saygınlık, güç ve mevki peşindeydiler; yani sadrazam ya da başbakan olarak atanmayı istiyorlardı. 'Sen Sultan Süleyman olacaksan, ben de İbrahim Paşa olayım,' demek istiyorlardı.

"Siz ne dilediğinizi bilmiyorsunuz" dedi İsa. "Benim içeceğim kâseden"

siz içebilir misiniz? Benim vaftiz olacağım gibi siz de vaftiz olabilir misiniz?"

"Evet, olabiliriz" dediler. İsa onlara, "Benim içeceğim kâseden siz de içeceksiniz, benim vaftiz olacağım gibi siz de vaftiz olacaksınız" dedi. "Ama sağımda ya da solumda oturmanıza izin vermek benim elimde değil. Bu yerler belirli kişiler için hazırlanmıştır."

Mark 10.38-40

Aslında İsa Kudüs'e varınca yüceliğine kavuştu ama takipçilerinin beklediği gibi değil, çarmıhta asılarak yüceliğine kavuştu. İşte o anda onun sağında ve solunda kimler vardı: İki haydut! İki suçlu!

'Benim içeceğim kase!' Bir şölen düşünün, Sizi Kral davet etmiş ve kral size bir kase uzatıyor. Elbette ondan içmek zorunda kalırsınız.

Eğer iyi bir vatandaşsan, kasede harika bir şarap olur.

Eğer kötüyse, hainsen, kasede zehirli, acı şarap olur.

Kral sana hak ettiğin kaseyi uzatıyor ve onu içmek zorundasın.

İsa öğrencilerine der ki: 'Benim yanımda olmak isterseniz, payıma düşen kase hiç de düşündüğünüz gibi değildir. Ben Tanrı'nın gazabını içeceğim.

İnsanoğulunun işlediği bütün günahlara karşılık gelen bir kase var. O kase, Tanrı'nın biriktirdiği adaletle, O'nun öfkesiyle doludur ve insanoğlunun işlediği her tecavüze, her suistimale, her insafsızlığa, gazetenin üçüncü sayfasında yer bulan her bir cinayete karşılık gelmektedir. Allah, şan ve şerefine yönelik girişimlere karşılık olarak ceza vermek yerine, gazabını bu kasede biriktiriyordu. İşte ben Kudüs'e, o kaseyi içmeye gidiyorum, yoksa bütün insan ırkının üzerine dökülecektir.'

Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı

Rom 3.25

İsa, Zebedi'nin oğullarına, 'O kaseyi mi içmek istiyorsunuz?' diye sordu.

'Benim vaftiz olacağım gibi siz de vaftiz olabilir misiniz?' İsa burada vaftizin Hristiyan anlamını değil, eski anlamını kullanmaktadır; yani suya batırılmak. İsa der ki, ben ızdıraba batırılacağım, acı ve ölüm içinde gömüleceğim. Size de buna katılmak istiyor musunuz?

Ve İsa, Yakup ve Yuhanna'nın, aslında O'nun tattığı acının tadına bakacaklarını

- Yakub'un kafası kesilecek ve Yuhanna şehit olmayacak ama Mesih uğruna çok acı çekecekti- bilmekteydi.

Bunu işiten on öğrenci Yakup'la Yuhanna'ya kızmaya başladılar.

İsa onları yanına çağırıp şöyle dedi: "Bilirsiniz ki, ulusların önderleri sayılanlar, onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler.

Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun.

Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun.

Mark 10.41-44

İsa onları azarlamaya devam etti. Dünyasal açıdan büyüklüğün kontrole ilişkin, iktidara ilişkin olduğunu, fakat ilahi pencereden büyüklüğün hizmetkarlık ve fedakarlık olduğunu anlattı.

Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi."

Mark 10.45

'Geldi' bu kelime önemlidir. İsa burada iktidar hakkında konuşmaktadır ve demektedir ki: 'Ben iktidardaydım. Büyüktüm. Hizmete layıktım. Herşey benim ayaklarım altındaydı. Fakat hepsini bir yana bırakıp, kendimi alçalarak insanoğluna hizmet etmeye geldim.' Tabiri caizse, 'Elini sıcak sudan soğuk suya koymak için,' İsa dünyaya' geldi,' peki neden geldi?

'Birçokları için,' buradaki 'için' kelimesinin grekçedeki aslı 'yerine' şeklindedir, yani İsa birçoklarının yerine canını verdi. Burada bir temsilcilik sözkonusudur, O canını verdiği için biz artık ölmek zorunda değiliz. Fakat o ölmeseydi, biz ölecektik. O'nun içtiği bizim kasemizdi.

Gerçek sevgide fedakarlık bulunur. Çocuk sahibi olanlar bilirler, çocuklarımızın iyilik için kendimizi harcamaz mıyız, bir bedel ödemez miyiz? Çocukluklarımız için, büyünce olgun, bağımsız ve okumuş olsunlar diye bir bedel ödüyor, fedakarlık yapıyoruz. Çocuklarımızın geleceği için fedakarlık yapmaktan, her ne pahasına olursa olsun, geri kalmıyoruz.

Aynen öyle Rab İsa burada bir bedelden söz etmektedir. 'Fidye' kavramı üzerinde biraz düşünelim. Normalde fidye ne zaman ödenir? Birisi özgürleştirmek için, -kaçırılan insanlar, savaş esirleri ya da rehinelere- fidye bedelinin karşılığı onların özgürlüğüdür.

Rab İsa burada, Markos kitabında, ilk defa ne için öleceğini açıklamaktadır: 'Benim canımı sizin yerinize bir fidye olarak vereceğim, ben kasenizi içeceğim ve siz artık özgür olacaksınız'.

Sonra Eriha'ya geldiler. İsa, öğrencileri ve büyük bir kalabalıkla birlikte Eriha'dan ayrılırken, Timay oğlu Bartimay adında kör bir dilenci yol kenarında oturuyordu

Nasıralı İsa'nın orada olduğunu duyunca, "Ey Davut Oğlu İsa, halime acı!" diye bağırmaya başladı.

Birçok kimse onu azarlayarak susturmak istediye de o, "Ey Davut Oğlu, halime acı!" diyerek daha çok bağırdı.

İsa durdu, "Çağırın onu" dedi. Kör adama seslenerek, "Ne mutlu sana! Kalk, seni çağırıyor!" dediler.

Adam abasını üstünden atarak ayağa fırladı ve İsa'nın yanına geldi.

İsa, "Senin için ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Kör adam, "Rabbuni, gözlerim görsün" dedi.

İsa, "Gidebilirsin, imanın seni kurtardı" dedi. Adam o anda yeniden görmeye başladı ve yol boyunca İsa'nın ardından gitti.

Mark 10.46-52

İki Dua arasındaki farklılıklar

İki duayı da gördük, Yakup ile Yuhanna'nın duasını ve Bartımay'ın duasını okuduk. Her ikisine de Rab İsa 'Senin için ne yapmamı istiyorsun?' diye sormuştu.

Yakub ile Yuhanna için cevap olumsuzdu, Bartımay içinse cevap 'evet'ti.

Yakup ile Yuhanna İsa'nın dilinden kendilerine düşen payı aldılar, Bartımay ise herkesin önünde iman için övüldü.

İki dua arasındaki beş farklılık üzerinde duracağız.

1. Ululuk kavramı.

Yakup ile Yuhanna, üç senedir İsa'yla beraber olduklarından dolayı sanki çok fazla içli-dışlı olmuşlardı. O'na 'öğretmenimiz' diyorlardı. Bu saygılı bir hitap şekliydi, fakat gerçek anlamda O'nun büyüklüğünü yansıtmıyordu. İsa'nın ululuğu kavramaktan uzak, sadece 'öğretmenimiz,' diyorlardı.

Müjde'yle biz, Ulu Tanrı'ya yaklaşma hakkına sahip olduk. Tanrı uzağımızda değil ulaşılabilir ve yakındadır. Oysa burada, Yakup ile Yuhanna kiminle konuştuklarının henüz farkında değildiler. 'Bir dileğimiz var, bunu yapmanı istiyoruz,' diyorlardı, yeterli saygıdan uzak bir ifadeyle. Sözleri neredeyse bir emir gibiydi.

Ne yazık ki biz de buna yatkınız, değil mi? Bizim için de çok fazla içli-dışlı olmak tehlikesi var; yatkınlık ve laubalilik gibisinden.

Önemli olan seçtiğimiz kelimeler değil, çok özel kelimeler kullanarak, görkemli bir hitap tarzıyla ama aynı 'saygısız' tavrı sergilemek de mümkündür. Önemli olan soru şu ki, dualarınızda kime hitap ediyorsunuz?

Bartımay'ın yaklaşımına bir göz atalım: İki hitap şekli kullanıyor.

Davut Oğlu – Yani Mesih. Mesih, Hazreti Davut'un soyundan gelecekti ve Yahudiler Mesih'i bekliyorlardı. Mesih 'meshedilmiş olan' anlamına gelir ve aynı köktendir. Tanrı tarafından Kutsal Ruh'la meshedilmiş olan önder yani kral.

Rabbuni – çok nadiren kullanılan bir hitap şekli ve ancak Allah'ı anmaya mahsus bir ifadedir – yani ancak dua esnasında kullanılmaktaydı.

Öğrencilerin göstermediği riayet ve hürmeti o dilenci gösterdi. İsa'ya, yakınlarının kavrayamadığı ululuğu, Bartımay kavradı.

1. Bilgili misin kör müsün?

Öğrenciler kibirle yaklaştılar ve Rab onları alçalıttı. Bartımay alçak gönüllükle

yaklaştı ve Rab onu onurlandırdı.

Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder.

Yak 4.6

Çok fazla bilgiliyim diye düşünmek oldukça tehlikelidir.

Yakub ile Yuhanna olgun öğrencilerdi. Üç senedir kiliseye gidiyorlar ve her şey bildiklerine inanıyorlardı; yani Alfa Kursu'nu tamamlamışlardı.

Fakat aslında tamamen yanılığ içindeydiler. İsa'nın Kudüs'e gidişi ve egemenliğiyle ilgili esaslarda yanılıyorlardı!

Bartımay kör olduğu halde öğrencilerden daha net görmüştür.

Bu, Markos'un kitabında süregelen bir uyarıdır.

Bir kişi Rab'be geliyor. Bir iki şey öğreniyor ve kendisini olgunlaşmış zannederek gurura kapılıp, aniden pat diye yanılığa düşüyor. Çünkü dikkat etmezsek bilgi bizi gurura düşürebilir, burnumuzu büyütebilir.

Yakup ile Yuhanna'nın günahı neydi: Küstahlık, haddini aşmak.

Kendin hakkında ne düşünüyorsun? Bilgili misin, kör müsün? Aynaya bakarken kimi görüyorsun?

İsa'ya, O'nu görebildiğinizi zannederek yanaşmayın, tersine Bartımay gibi kör olduğunuzu bile bile gelin. Çünkü aramızdaki en olgun, en bilge kişi bile Tanrı'nın isteğini nereye kadar bilebilir, yüzde birini bile bilmez ki! Zaten Yakup ile Yuhanna yanıldıysa, bizler de mutlaka yanılacağız!

Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gereksinmem yok diyorsun; ama zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun

Vahiy 3.17

1. Haklarına dayanarak mı lütfâ dayanarak mı?

Yakup ile Yuhanna, Rab'den bir şey hak etmişçesine, Bartımay ise Rab'bin önünde hiç bir hakkı olmadığını bilerek dua etti.

Konunun özü budur arkadaşlar. Tehlike şu ki, nereden geldiğimizi çok çabuk unutabiliriz. Yakup ile Yuhanna az önce Bartımay'ın konumundaydılar.

Bartımay yolun kenarında oturuyordu. Tanrı'ya yabancı, Tanrı'dan uzak. İncil'e göre hepimizin konumu aynıdır. Günahlarımızdan dolayı Tanrı'dan kopuk bir durumdayız.

Yakup ile Yuhanna başlangıçta aynı durumdaydılar. Fakat İsa onları çağırdı, bağışladı, kabul etti, görevlendirdi, dahil etti.

Tanrı'dan hiç bir şey hak etmiyoruz. Bize gelen her nimet ancak lütfuna

dayanır.

Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır

Rom 6.23

Bunu derin derin kavrayıp içselleştirirsek, şikayete hiç hakkımız olmadığını anlayabiliriz. Ben de ölmüş olmalıydım, çünkü günah işleyen herkes ölüme mahkumdur. Ancak Tanrı bana lütfettiği için bugün uyandım! Oysa Tanrı'nın önünde diri olmaya hakkım yoktu!

Bartımay nasıl dua etmişti: Acı bana! Yalnızca İsa'nın merhametine başvurarak yalvardı. Mahkemeye çıkarken yasanın bize tanıdığı haklarımıza güveniyoruz değil mi, adalete güveniyoruz. Fakat Tanrı'nın karşısındayken başvuracağımız bir adalet yok. Çünkü Yasa'ya göre zaten suçluyuz ve ölmeliyiz. Ancak Tanrı'nın merhametine dayanarak yardım isteyebiliriz; başka bir yol yok.

1. Tanrı'yı denetlemeye çalışıyorlardı!

'Hiç olur mu öyle bir şey,' diye düşünebilirsiniz.

Yakup ile Yuhanna'nın söylediklerine bir göz atalım: "Öğretmenimiz, bir dileğimiz var, bunu yapmanı istiyoruz" dediler. Sanki ATM makinesine kartlarını yerleştirip şifreyi girmiş, parayı bekliyorlardı.

Din her zaman Allah'ı denetlemeye yönelik bir çabadır.

Yani belli şartlara göre yaşarsam, Tanrı karşılığını vermek zorunda kalır.

Eğer düzenli bir şekilde dua edersem, Tanrı beni bereketleyecektir.

Başlangıçtan beri din hep alış-veriş şeklinde işlemiştir.

Kral Agamemnon, Truva seferine çıkmadan önce, yelkenlileri için avantajlı rüzgarlar dileyerek kendi kızını kurban etmiş ve kurbanın karşılığı olarak rüzgarlar esmeye başlamış. Yani kendince dininin gereksinimlerini yerine getirmiş ve olumlu bir karşılık da almıştı; efsane böyle diyor! Ama aslında Tanrı bir makina değildir ve alaya alınamaz. Tanrı özgürdür ve istediğini yapabilir, bunun şakası olmaz!

Bu yüzden dinler insanları hayal kırıklığına uğratar, çünkü Tanrı denetlenemezdir! Haşa! O'nunla pazarlık yapamazsın, O'nunla iş yapamazsın. Din yoluyla işler yürümez.

Bir kadınla karşılaştım. Dedi ki: 'Hristiyanlığı denedim, çalışmadı. Vazgeçtim.' Bir meşrubat makinesi gibi algılıyordu Tanrı'yı. 'Paramı koydum ve kola verilmedi, çalışmıyor!'

Yok öyle!

Bu yüzden insanları, Hristiyanlığın bir din olmadığına ikna etmeye çalışıyoruz!

1. Rahatlık – çaresizlik

Yakup ile Yuhanna'nın duası rahatlıktan kaynaklanıyordu. Bartimay'ınki ise çaresizlikten edilmişti.

Rahatlıktan kaynaklanan o tehlike bizler için hep vardır.

Yakup ile Yuhanna Mesih'te sonsuz yaşama kavuşmuşlardı bir kere, O'nunla beraber yürüyorlardı. O'ndan sayısız nimet almışlardı. Ama şunu düşünüyorlardı: Başka ne olabilirdi, Kendileri için başka ne isteyebilirlerdi?

Bartimay'ın vaziyeti vahimdi. Onunkisi çaresizlikten gelen bir feryat, 'İşte İsa geçiyor. Birazdan gitmiş olacak.' İsa'ya kavuşmak için tek şansı buydu. Her şeyi göze aldı, yakardı, direndi. İteklenmesine karşın devam etti. Ya hep ya hiç, 'acı bana!'

Bakın arkadaşlar, dünyanın problemler içinde olduğu açık. Eğer dünya fena haldeyse, suç kimde, bunu hiç sordunuz mu?

Suç bende, gerçekten. Durum acil ve suç her zaman bende!

Eğer bende daha çok iman olsaydı, daha çok cesaret, daha çok dua, daha çok ateş, Rab'bin beni nasıl kullanabileceğini kim bilebilir ki, Rab'bin benim aracılığımla yapabileceklerini kim tahmin edebilir?

O halde değişim benden başlasın!

En son ne zaman kendin için Bartimay gibi dua ettin? 'Ya Rab! Acı bana! Değiştir beni! Yak beni! Problem bende Rab!'

Yakup ile Yuhanna'ya göre problem ötekilerdeydi. 'Bizi yönetici yap,' dediler 'biz herkesi düzelteceğiz.'

Bartimay'a göre problem kendisindeydi.

Spiderman filminde şöyle bir söz geçer: 'Büyük güçle beraber büyük sorumluluk gelir.'

Kilisede Tanrı'nın gücü olduğuna göre bizde de sorumluluk vardır. İstanbul'da ne sorunlar varsa, ne ihtiyaçlar varsa, çözüm bizdedir. Toplumun her alanında sorumluluklarımız vardır. Tanrı bizi değiştirsin, bizi yaksın...

Rahatlıktan, genişlikten sakının.

Sonuç

Yakup ile Yuhanna'dan ibret alalım. Onlar bu tehlikelere yatkın idiyse, biz de mutlaka yatkınız. Hepimizde Ferisileşmeye, dindarlaşmaya bir eğilim var.

Hepimiz yasa düzenine dönmeye eğimliyiz ve bu insanlığın ortak bir yanılığsıdır. Yuhanna ile Yakup gibi, lütufla başlamak ama giderek konuştuğumuz tuzaklara düşmektir.

Tek çözüm olan lütuf müjdesini hep gözlerimizin önünde tutalım. İsa Mesih'in

bizim için içtiği kaseyi hep kendimize hatırlatalım. Çünkü sadece ve sadece müjde bizi kurtarabilir ve cennete kavuşturabilir.

Bazen lütuf yani Müjde, Hristiyanlığın Alfabe'si olarak tanımlanır. Yani lütuf aracılığıyla kurtulduk, yeniden doğduk. Ama ondan sonra, gelişmek için bazı kurallar da gerekir.

Mesela iman ettiğimiz zaman duyduklarımız inanılır gibi değildi! 'Olduğum gibi mi gelebilirim, Evet olduğun gibi; Rab beni kabul eder mi, Evet seni kabul eder!' Ve dua biter bitmez bize öğütler vermeye başlandı. Şimdi gelişmek için şunu, şunu, şunu yapman da gerekiyor. Evet, lütuf biletini almıştım, o halde şimdi iş başına!

Arkadaşlar lütuf müjdesi Hristiyanlığın Alfabetesi değil, A'den Z'e kadar ancak lütuf aracılığıyla olgunlaşacağız, ama lütuftan 'mezun' olmayacağız. Müjde'den 'Daha derin Gerçeklere' geçmeyeceğiz. Müjdeden daha derin ne olabilir ki? Siz, İsa Mesih çarmıh üzerindeyken bizler için ne kadar çok özgürlük kazandığını gerçekten kavrayabildiniz, yani tamamen çözdünüz mü?

Sakın Yakup ile Yuhanna'nın akıbetine uğramayalım! Bartımay gibi olalım, Rab bizi yolun kenarından alıp da iyileştirdi. Bizi öğrencileri arasına dahil etti ve şimdi onun ardından yürüyoruz.

Müjde aynı zamanda bizi alçak gönüllü kılar – nereden geldiğimizi unutmayalım – ve bizi mutlu ve cesur eder, çünkü Tanrı tarafından seviliyoruz!

Bölüm 7 - Çarmıh acılarımızı anlamlandırır (Markos 14)

Acı çektiğimizde nasıl tahammül edebiliriz?

'Ağrının ilacı küfür' manşeti altında yazılmış ilginç bir röportajı okudum. İngiltere'deki Keele Üniversitesi'nin psikolojisi bölümünün uzmanları, küfür etmenin acıyı hafiflettiğini iddia etmişler. Yapılan deneyde, küfür edenlerin ellerini buz gibi soğuk suda iki dakika tutabildikleri görülmüş. Küfür yerine normal sözcükler kullananlar ise ellerini sadece bir dakika soğuk suda tutabilmişler!

Markos'un 14'ncü bölümünde, Rab İsa çarmıha gerilmek üzeredir. Peki, İsa'nın öldürülmesinden sorumlu olan kimdi, suç kimdeydi?

Bu bölümde üç ayrı şahıs sorumlu olarak görünmektedir. İsa Mesih üç taraftan ihanete uğradı; Yahuda İskariot, bütün öbür öğrenciler ve Yahudi Yetkilileri.

Bunların hepsinden bu bölümde söz edilir. Onlara tek tek göz atarak Rab İsa'nın eşsiz dayanma gücünü, sabrını ve yumuşak huyunu göreceğiz. Hristiyan erdemliği nereden kaynaklanır, biliyor musunuz: kurallardan, koşullardan değil, tam tersine Rab İsa'ya bakarak değişim geçirmekten. O'nu hem örnek olarak alıyoruz, hem de kendisinden, kişiliğinden hayatlarımızı değiştiren gücü elde ediyoruz.

Tanrı'nın eşsiz sözünde, Tanrı'nın bize sunduğu Oğlunu, Kurtarıcımız İsa Mesih'i inceleyerek, bizim de değişeceğimize inanıyor musunuz?

Yahuda İskariot – Şer (10-11, 17-21, 43-46)

Bu arada Onikiler'den biri olan Yahuda İskariot, İsa'yı ele vermek amacıyla başkâhinlerin yanına gitti.

Onlar bunu işitince sevindiler, Yahuda'ya para vermeyi vaat ettiler. O da İsa'yı ele vermek için fırsat kollamaya başladı.

Mar 14.10-11

Akşam olunca İsa Onikiler'le birlikte geldi.

Sofraya oturmuş yemek yerlerken İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "Sizden biri, benimle yemek yiyen biri bana ihanet edecek."

Onlar da kederlenerek birer birer kendisine, "Beni demek istemedin ya?" diye sormaya başladılar.

İsa onlara, "Onikiler'den biridir, ekmeğini benimle birlikte sahana batırandır" dedi.

"Evet, İnsanoğlu kendisi için yazılmış olduğu gibi gidiyor, ama

İnsanoğlu'na ihanet edenin vay haline! O adam hiç doğmamış olsaydı, kendisi için daha iyi olurdu."

Mar 14.17-21

Tam o anda, İsa daha konuşurken, Onikiler'de biri olan Yahuda çıkageldi. Yanında başkâhinler, din bilginleri ve ileri gelenler tarafından gönderilmiş kılıçlı sopalı bir kalabalık vardı.

İsa'ya ihanet eden Yahuda, "Kimi öpersem, İsa O'dur. O'nu tutuklayın, güvenlik altına alıp götürün" diye onlarla sözleşmişti.

Gelir gelmez İsa'ya yaklaştı, "Rabbî" diyerek O'nu öptü.

Onlar da İsa'yı yakalayıp tutukladılar.

Mar 14.43-46

Markos bunu açıkça söylemiyor ama hem Luka hem de Yuhanna Şeytan'ın Yahuda'nın yüreğine girdiğini söylüyorlar. İsa'nın Yahuda tarafından ihanete uğraması Şeytani bir olaydı. Tam olarak yüksek dozda bir kötülük, bir kahpelik, bir arkadan hançerlemeydi. Göz göre göre bir ihanetti. Yahuda, utanmazca İsa'yı öperek idam kararını imzalattı. Kutsal Kitap bu konuda açıktır, olayın arka planında Şeytan var. Şeytan İsa'nın ölmesini istedi, O'nun ölmesine sebep oldu. Karanlık, Işığın'ın peşini kovalıyordu ve nihayet onu yuttu.

Öğrenciler – insani zayıflık (27-42, 50, 66-72)

Bu arada İsa öğrencilerine, "Hepiniz sendeleyip düşeceksiniz" dedi. "Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Çobanı vuracağım, Koyunlar darmadağın olacak.'

Ama ben dirildikten sonra sizden önce Celile'ye gideceğim."

Petrus O'na, "Herkes sendeleyip düşse bile ben düşmem" dedi.

"Sana doğrusunu söyleyeyim" dedi İsa, "Bugün, bu gece, horoz iki kez ötmeden sen beni üç kez inkâr edeceksin."

Ama Petrus üsteleyerek, "Seninle birlikte ölmem gerekse bile seni asla inkâr etmem" dedi. Öğrencilerin hepsi de aynı şeyi söyledi.

Sonra Getsemani denilen yere geldiler. İsa öğrencilerine, "Ben dua ederken siz burada oturun" dedi.

Petrus'u, Yakup'u ve Yuhanna'yı yanına aldı. Hüzünlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı.

Onlara, "Ölesiye kederliyim" dedi. "Burada kalın, uyanık durun."

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. "Mümkünse o saati yaşamayayım" dedi.

"Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kâseyi* benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun."

Öğrencilerinin yanına döndüğünde onları uyumuş buldu. Petrus'a, "Simun" dedi, "Uyuyor musun? Bir saat uyanık kalamadın mı?"

Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür."

Yine uzaklaştı, aynı sözleri tekrarlayarak dua etti.

Geri geldiğinde öğrencilerini yine uyumuş buldu. Onların göz kapaklarına ağırlık çökmüştü. İsa'ya ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

İsa üçüncü kez yanlarına döndü, "Hâlâ uyuyor, dinleniyor musunuz?" dedi. "Yeter! Saat geldi. İşte İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor. Kalkın, gidelim. İşte bana ihanet eden geldi!"

Mar 14.27-42

O zaman öğrencilerinin hepsi O'nu bırakıp kaçtı.

Mar 14.50

Petrus aşağıda, avludayken, başkâhinin hizmetçi kızlarından biri geldi. Isınmakta olan Petrus'u görünce onu dikkatle süzüp, "Sen de Nasıralı İsa'yla birlikteydin" dedi.

Petrus ise bunu inkâr ederek, "Senin neden söz ettiğini bilmiyorum, anlamıyorum" dedi ve dışarıya, dış kapının önüne çıktı. Bu arada horoz öttü.

Hizmetçi kız Petrus'u görünce çevrede duranlara yine, "Bu adam onlardan biri" demeye başladı.

Petrus tekrar inkâr etti. Çevrede duranlar az sonra Petrus'a yine, "Gerçekten onlardansın; sen de Celileli'sin" dediler.

Petrus kendine lanet okuyup ant içerek, "Sözünü ettiğiniz o adamı tanımıyorum" dedi.

Tam o anda horoz ikinci kez öttü. Petrus, İsa'nın kendisine, "Horoz iki kez ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin" dediğini hatırladı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Mar 14.66-72

Rab İsa öğrencileri tarafından - arkadaşları tarafından - hüsrana uğratıldı, inkar edildi, terk edildi.

Bu durum birinci durumdan farklıdır. Yahuda'nın yaptıkları kasten, art niyetli, açık bir şerden ibaretti. Öbür öğrenciler İsa'yı terk etmek istemediler, ama yine de oldu. Evet, bu bir günah, ama söz konusu olan istem dışı günahı.

Bahçedeyken, Petrus, Yakup ile Yuhanna dua etmek istediler, ama yorgunluktan edemediler. *'Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür.'* Maalesef bu bütün insanoğlunun yapısında ortak olarak mevcuttur. Hepimiz beden sahibiyiz ve ruhlarımız ne kadar iyilik yapmak isterse de, bedenlerimiz hep engel olur. İnsani zayıflık herkestedir. Sen insan mısın, o halde sende zayıflık vardır, sen de yapmak istemediğin şeyleri yaparsın. Topraktan ve ruhtan yaratıldık, o yüzden ruh bizi yükseltmek istese de toprak bize yüklenir ve düşürür.

Bunu kabul edelim, hepimiz arada sırada birbirimizi hüsrana uğratıyoruz. En yakın arkadaşlar bile birbirlerini incitirirler. Olur böyle şeyler, hiç şaşırılmayalım. Rab İsa burada hiç de şok yaşamamıştı.

Kilisemize katılmak, üye olmak isteyenlere, bir vaatte bulunurum: *'Seni hayal kırıklığına uğratacağız. Pek sık değil inşallah - ama olacaktır - ve sen de başka kişileri inciteceksin. İsteyerek değil, göz göre göre değil, ama insani zayıflığımızdan dolayı bunlar yaşanacak!'*

Rab İsa bunu bilmesine karşın yine de acısını yaşadı. Her insan dibi boyladığı zaman dostlara muhtaçtır; Rab İsa dahil. O gece bahçedeyken, insanlığının etkisiyle tek başına kalmak istemedi. O'nun istediği arkadaşlarının refakatiydi ama onlar uyumuştular ve üzüldü.

Hepimiz zayıfız, fakat bundan dolayı kendimizi çekmeyelim, başka insanlardan yüz çevirmeyelim, katılaşılmayalım. En yakın arkadaşlarımız, akrabalarımız bizi incitecekse bile, onlara ihtiyacımız var. İnsan olmak zor iş.

Ama Petrus üsteleyerek, "Seninle birlikte ölmem gerekse bile seni asla inkâr etmem" dedi. Öğrencilerin hepsi de aynı şeyi söyledi.

Mark 14.31

O zaman öğrencilerinin hepsi O'nu bırakıp kaçtı.

Mark 14.50

Öğrencilerin hepsi 'seni inkar etmeyeceğiz' diye söz verdikleri halde, sonunda hepsi de O'nu bırakıp kaçtı.

Bazen bu konuda Petrus'u suçlarız, değil mi? Ama aslında herkesten daha cesurdu. Diğerleri oradan uzaklaşırken,- ki herhalde çoğumuz diğer öğrenciler gibi davranırdık - Petrus doğrudan aslanın ağzına doğru koştu. İsa'nın uğruna tehlikeye atıldı. Ama en sonunda Petrus bile korkuya kapılıp Rab'bi inkar etti.

Çünkü en gözü pek olan bile zayıflığa yatkındı. Bizim şansımız nedir sizce?

Yüksek Kurul (53-65) – dünya sistemi bozulmuş

İsa'yı görevli başkâhine götürdüler. Bütün başkâhinler, ileri gelenler ve din bilginleri de orada toplandı.

Petrus, İsa'yı başkâhinin avlusunun içine kadar uzaktan izledi. Avluda nöbetçilerle birlikte ateşin başında oturup ısınmaya başladı.

Başkâhinler ve Yüksek Kurul'un öteki üyeleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak için kendisine karşı tanık arıyor, ama bulamıyorlardı.

Birçok kişi O'na karşı yalan yere tanıklık ettiyse de, tanıklıkları birbirini tutmadı.

Bazıları kalkıp O'na karşı yalan yere şöyle tanıklık ettiler: "Biz O'nun, 'Elle yapılmış bu tapınağı yıkacağım ve üç günde, elle yapılmamış başka bir tapınak kuracağım' dediğini işittik."

Ama bu noktada bile tanıklıkları birbirini tutmadı.

Sonra başkâhin topluluğun ortasında ayağa kalkarak İsa'ya, "Hiç yanıt vermeyecek misin? Nedir bunların sana karşı ettiği bu tanıklıklar?" diye sordu.

Ne var ki, İsa susmaya devam etti, hiç yanıt vermedi. Başkâhin O'na yeniden, "Yüce Olan'ın Oğlu Mesih sen misin?" diye sordu.

İsa, "Benim" dedi. "Ve sizler, İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz."*

Başkâhin giysilerini yırtarak, "Artık tanıklara ne ihtiyacımız var?" dedi. "Küfürü işittiniz. Buna ne diyorsunuz?" Hepsi İsa'nın ölüm cezasını hak ettiğine karar verdiler.

Bazıları O'nun üzerine tükürmeye, gözlerini bağlayarak O'nu yumruklamaya başladılar. "Haydi, peygamberliğini göster!" diyorlardı. Nöbetçiler de O'nu aralarına alıp tokatladılar.

Mark 14.53-65

İsa'yı ihanet eden üçüncü taraf Yahudilerin Yüksek Kuruluydu.

Bir tarihçiye göre, 'Yüksek Kurul, İsa'nın mahkemesi süresince kuşkusuz bütün kurallarını bozmuştu.'

Sanhedrin yönetmeliklerini Mişna'dan biliyoruz;

- Ancak 'Tapınaktaki Yontulmuş Taştan Salonda' alınan kararlar

bağlayıcıydı, ama burada Kurul Başkanının evinde toplandı.

- Duruşma gece vakti yapılamazdı, fakat burada geceleyin toplandılar.
- Mahkeme bir bayram günü yapılamazdı, fakat burada Fısıh Bayramında toplandılar.
- Tanıklar ayrı ayrı sorgulanmalıydı ve her ayrıntıda tanıklıkları birbirini tutmalıydı ama burada bu şekilde yapılmadı.
- Eğer karar idam cezası yönündeysen, infazdan önce bir gece geçmeliydi ki jürinin, kararını değiştirmek, merhamet göstermek için bir fırsatı olmalıydı, yani kararın üstesinden yirmidört saat geçmeliydi. Ama buna bile uymadılar.

İsa Mesih'i yok etmeye azmetmiş Yüksek Kurul kendi talimatlarına aykırı bir şekilde davrandı. Bu bir mahkeme değildi, bu bir cinayet, bir kıyımdı. Eğer kurulun görevi adalet idiyse, görevini ihmal etti, vazifesini yapmadı.

İsa'nın öldürülmesinden sorumlu olanlar bunlardı.

Bizler de yetkili kişilerden zarar görebiliriz; hatta belki sizin de başınıza gelmiştir. Patron hakkınızı yemiş, yok yere suçlanmış, iftiraya uğramış olabilirsiniz. Hakkınızı aramaya kalktığınızda, sözde 'adaleti sağlamakla görevli' kişilerin hakkaniyetle bağdaşmayan uygulamalarına maruz kaldınız ve umutsuzluğa kapıldınız.

Doksanlı yıllarda, zamanın başbakanının eşi Rahşan Ecevit'in yönlendirmesiyle genel af ilan edilmiş, onbinlerce suçlu serbest bırakılmıştı. Rahşan Hanım'a göre bu suçlular kader kurbanlarıydı yani istemeden suç işlemek zorunda kalmışlardı. Fakat serbest kalanların yüzde sekseni tekrar tecavüz ederek, soygun yaparak, cinayet işleyerek bir sene içinde yeniden cezaevine döndü. Buna 'adalet' diyebilir miyiz?

2011'de Norveç'te 77 kişiyi birden toplu halde öldüren Anders Behring Breivik'e şizofreni teşhisi konuldu. Bu durumda cezai ehliyetinin olmadığı yani olay anında akli dengesinin bulunmadığı gerekçesiyle hakkında işlem yapılamıyordu. Bu 'adalet' olarak adlandırılabilir mi? Kurbanların yakınlarının adalet özlemi ne yazık ki karşılanamadı.

Arkadaşlar, dünyanın sistemi bozulmuş. Doğru çalışmıyor. Banliyö trenlerinde şöyle bir tabela görürsünüz: 'kapılara yaslanmayın'. Çünkü trenler çok eski ve kapıları bozuk olabilir. Bizler için bu uyarıyı şöyle geliştirebiliriz: 'dünyaya

yaslanma, çünkü güvenilirmez ve sağlıksızdır. Dünya seni hüsrana uğratırsa sakın şaşırma!’

İşte İsa Mesih’in ölmesinden sorumlu olan üç taraf:

Şeytan, Yahuda’yı kullanmak yoluyla: Tam bir şer, açık saldırı.

İsa’nın arkadaşları. Onlar tarafından düş kırıklığına uğratıldı; insani zayıflık.

Yetkililer: Vazifelerini yapmadılar ve İsa adaletsizlik çekti, masum olmasına rağmen hüküm giydi; Dünyanın adalet sistemi - bir kez daha - arıza yaptı.

Çektiğimiz sıkıntıların çoğu bu üç taraftan kaynaklanır; her zaman değilse de çoğunlukla sorumlular bunlardır.

İçimizden kim **şerle**, yani **açık ve nedensiz kötülükle** yüz yüze gelmemiş olabilir ki? Sizlere söylenen yalanları, göz göre göre hileli mala yönlendirilmenizi , cinsel yönden istismara uğramanızı, aldatıldığınızı hatırlamaya çalışın. Bir rapora göre Türkiye’deki kızların yüzde 90’dan, erkeklerin yüzde 80’den fazlası çocukken cinsel tacize maruz kalmış. Masumiyetleri çalınmıştır ve bu kesinlikle şeytanidir. Asla mazur görülemez.

İçimizde insanlar tarafından yaralanmayan bir kişi var mı? Sanırım cevap ‘yok’ şeklinde olacaktır. Hepimiz insan zayıflığı yüzünden yaralandık, acı çektik. Belki içimizden birileri şu anda bile hala o yaraların acısı içindedir. Öfke kaynaklı bir söz, bir vefasızlık, bir hayal kırıklığı... Ve kuşkusuz hepimiz de bir şekilde başkalarını incittik. Hatta bu günlerde, belki istem dışı da olsa bunu yaptık ve ardından pişman olduk, ‘Keşke yapmasaydım. Keşke söylemeseydim!’ Unutmayın, ‘Ruh isteklidir ama beden güçsüzdür.’

Bazılarımız da yetkililerin görevlerini yerine getirmediğinden dolayı acı çektik. Adaletsizlik yüzünden bir şeyler kaybettik.

Çoğunlukla Dünyadaki acılar bu üç nedenden kaynaklanır ve hayatlarımızdaki çoğu sıkıntılar bu üç taraftan gelir. Rab İsa da bu üç taraftan çarmıha doğru itildi.

Ama gizli bir oyuncu daha vardı; dördüncü bir taraf, bir sorumlu şahıs daha. Bu gizli oyuncuyu yirmi birinci ayette görebiliriz.

"Evet, İnsanoğlu kendisi için yazılmış olduğu gibi gidiyor, ama İnsanoğlu'na ihanet edenin vay haline! O adam hiç doğmamış olsaydı, kendisi için daha iyi olurdu."

Mar 14.21

Bu ayette bir çelişki varmış gibi görünür ilk bakışta - ön planda Yahuda sorumludur ve yaptıklarının cezası çekecektir - ama altta yatan sebep ‘yazılmış olduğu gibi,’ Tanrı’nın kendisidir. Tanrı’nın seneler evvel peygamberler aracılığıyla belirtilen planına göre İnsanoğlu dünyayı kurtarmak için canını verecekti.

Fakat aynı zamanda Yahuda da suçludur ve cezasını çekmeyi hak etmektedir. Çünkü 'Hükmeden Tanrı' kendi planını yerine getiriyor.

Bu arada İsa öğrencilerine, "Hepiniz sendeleyip düşeceksiniz" dedi. "Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Çobanı vuracağım, Koyunlar darmadağın olacak.'

Mar 14.27

Bu ayette aynı gerçek görülmektedir. Öğrenciler İsa'yı terk edeceklerdir ve Tanrı bunu önceden bilmekle kalmayıp, olaydan 600 yıl evvel Zekeriya peygamber aracılığıyla ilan etmiştir.

İsa onlara, "Niçin bir haydutmuşum gibi beni kılıç ve sopalarla yakalamaya geldiniz?" dedi.

"Her gün tapınakta, yanibaşınızda öğretiyordum, beni tutuklamadınız. Ama bu, Kutsal Yazılar yerine gelsin diye oldu."

Mar 14.48-49

Burada Rab İsa, Yüksek Kurul'a ve kendisi tutuklayan yetkililere hitap ederek hem onları suçluyor, hem de gerçek sebebin Tanrı'nın Hükümdarlığı olduğunu biliyordu.

Bunu bilelim arkadaşlar, çünkü **butam bir muamma!** Aklımıza öyle kolayca yatacak bir durumla karşı karşıya değiliz. Ama sana dokunan ne kötülük varsa, ne acı varsa, ne ızdırap varsa - şeytani, insani ya da dünyevi - unutmayalım ki Tanrı'nın mükemmel tasarısı gerçekleşmektedir .

Arkadaşımız PJ Smythe, Johanesburg'ta kardeş kiliselerimizden birinin önderidir, birkaç yıl önce kendisine kanser teşhis konuldu. Kendisi hastalığını şöyle yorumladı:

Bana soracaksın, 'Tanrı'nın, kanserinden sorumlu olduğunu mu söylemek istiyorsun? O halde teselliye O'nda arama.'

Aynen dediğim gibidir ama teselli yine de Onda'dır. Kanserim Tanrı'nın hükmü dışında gelişmiş ise, o zaman beni iyileştiremez ki. Çünkü bu kanseri engellemek için hükmü geçmiyorsa, onu kaldırmaya da hükmü geçmeyecektir.

Tanrı'yı bu ızdırabın sorumluluğundan kurtarmaya kalkışırsan, O'nun Tanrılığını da sorgulamış olursun ve o zaman bu hiç de teselli edici olmaz!

"Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kâseyi benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun."

Mar 14.36

Bu öğretişteki acılı duruma nasıl tahammül edebiliriz ki? Oysa bütün cevap bir kelimedede saklıdır: 'Baba!' O bir tek kelime her şeyi değiştirir. Eğer Tanrı'ya

'baba' diyebilirsek herşeye tahammül edebilecek hale geliriz. Çünkü o kelimeyi kullanırsak:

- Kısmet ya da kader söz konusu olamaz. Onlar kişiliğe ait kavramlar olmadığı için, acıyan, merhamet eden de olamaz. Çünkü kaderle konuşamıyoruz ve ona dua edemiyoruz.
- Tanrı umursamaz, acımasız, vurdum duymaz değildir. Tanrı bizim zayıf dünyasal babalarımız gibi hiç değildir. Mükemmel, kararlı, değişmez, kötülükten uzak, eksiği olmayan bir babadır. Tanrı dört dörtlük bir babadır.
- Baba kelimesi, herhangi bir acının resmini bir şahesere dönüştürmeye yeter.
- *Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. Rom 8.28*

Eski imanlılara göre bu ayet bizim savunma kalemizdir. Acı çektiğimiz zaman onun içine saklanırsak.

Her durumda;

1. Tanrı kendi amacını yerine getirir,
2. Senin iyiliğin için çalışır.

Rab İsa için bu ayet (henüz yazılmamış olsa bile) geçerliydi!

1.Tanrı'nın amacı gerçekleşiyordu. Tanrı oğlunu ölüme teslim ederek dünyayı kurtarmaya niyetliydi.

2.Tanrı İsa'nın iyiliği için uğraşıyordu. Tanrı O'nu ölümden diriltecek, yüceltecekti. Bu acının ertesinde, bu acıyı yaşadığı için, İsa'yı ait olduğu yüceliğe kavuşturacaktı.

Böylece görebiliriz ki Tanrı'nın İsa için hazırlamış olduğu tasarısı mükemmeldi. Böylelikle İsa'nın iyiliği ve Tanrı'nın yüce amacı aynı anda yerine gelmiş oldu.

İsa'yı kim öldürdü: 'Tanrı, kendi babası.' Rab İsa bile, bahçedeyken bu düşünceye tahammül etmekte zorlandı. Arkadaşları, toplumu, dindaşları onu terk ettiler. Üstelik kendi Babası, Yüce Tanrı da onu terk etti ve onu ölüme teslim etti - bu konu, şu an için bütünüyle başka bir mesele - Rab İsa için en

zor olan şey zaten buydu!

İsa'ya bakarak beş teselli edici doğruluklarla karşılaşırız, beş tane müjde.

Rab İsa senin yaşadıklarını bilir, çünkü kendisi de onları yaşadı.

Kötülük mü çekiyorsun? Rab İsa da çekti.

Arkadaşların tarafından mı yaraladın? İsa da bunu yaşadı.

Adaletsizlik mi yaşıyorsun? İsa da yaşadı.

Muhtemelen şu anda ne kadar acı çektiğini tek hisseden O'dur. Arkadaşların bile, eşin bile, seni sevdikleri halde durumunu anlayamayabilirler, ama Rab İsa anlar. Ve bil ki kendisi şu anda Tanrı'nın tahtının önünde senin için aracılık etmektedir.

Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu. Öyle ki, Tanrı'ya hizmetinde merhametli ve sadık bir başkâhin olup halkın günahlarını bağışlatabilsin.

Çünkü kendisi denenip acı çektiği için denenene yardım edebilir.

İbr 2.17-18

İsa Mesih neden insan olup aramıza geldi, sorusunun en net cevabı şudur: Acılarımızı paylaşmak için! Rab İsa sadece bizim **için**acı çekmedi, **bizimle birlikte**acı çekti. Bizimle birlikte acılarımıza ortak oldu.

Rab İsa, izlerinden yürüyelim diye örneğimiz oldu.

Rab İsa Şeytan tarafından (Yahuda aracılığıyla) acı çekince nasıl davrandı?

"Evet, İnsanoğlu kendisi için yazılmış olduğu gibi gidiyor, ama İnsanoğlu'na ihanet edenin vay haline! O adam hiç doğmamış olsaydı, kendisi için daha iyi olurdu."

Mar 14.21

Tanrı'nın yargısını anımsadı ve Tanrı'nın en sonunda kötülüğe galip geleceği gerçeğini göz önünde tutmaktan vazgeçmedi. O, Tanrı'nın hükümdarlığına yaslandı, kendisini Tanrı'nın sözüne emanet etti.

Biz de onun örneğinden öğrenelim ki, şerle yüz yüze gelince umutsuzluğa kapılmayalım, depresyona girmeyelim. Babamıza yönelip, O'na yaslanalım.

İnsanlar seni incittiyse, İsa'nın yaptıklarını sen de yapabilirsin.

O sertleşmedi, kendini çekmedi, 'sizden ne hayır gelir ki?' diye yakınmadı.

Onları affetti, biz de affedelim. Çünkü herkes güçsüz, herkes arızalı; bizler dahil. Birbirimize lütuf gösterelim ve birbirimizi affedelim. Affederek

onurlandırılalım. Tıpkı Tanrı'nın bize olan lütfu gibi biz de birbirimize aynı lütfu gösterelim.

Affetmekle acıyı unutmuş olmayacağız. Affetmekle artık acı olmayacağını ne yazık ki söyleyemiyoruz. Affedince olaydan kaynaklanan acıyı özümser, üstleniriz. Bu yüzden affetmek çok güç. Ama yine de Rab İsa'nın yaptığı gibi yapmaya çalışalım.

Eğer yetkililer haklarını yediyse, İsa'nın izinden gidelim;

Dürüst olun – ölümcül olsa bile.

Boyun eğin – sistem çürük olsa bile.

Yetkililer görevlerini yerine getirmedikleri halde, Rab hiç hiç isyan etmedi, ayaklanmadı. Yalnızca teslimiyet gösterdi. Aynısını biz de yapalım.

Hükümdar Baban herşeye, hatta acılarına hakimdir.

Tesellimiz sebepte değil, şahısta bulunur. Çünkü teselli eden yalnız bir kişidir.

Rom 8.28'e göre Tanrı'nın iki şeyi her zaman, her durumda yapmakta olduğuna güvenin ve ona sınıksız sarılın.

Tanrı kendi mükemmel planını işletmekte ve senin iyiliğin için çalışmaktadır.

Tanrı Rab İsa'yı en umutsuz durumdan kurtardığı gibi seni de herhangi bir durumdan kurtarabilir. Bu hayatta bunu görmesek bile, öbür tarafta göreceğiz.

Teselli sebepte bulunmaz, anlayışta bulunmaz. Teselli nerede bulunur, biliyor musunuz, teselli şahısta bulunur, yani Babamızın hükümdarlığında.

Bazen çocuklarım geceleyin bir kabus yüzünden uyanıyorlar. Uyandıklarında istedikleri ilk şey, benim onlara sarılmam, kucağıma almam oluyor. Birşeyler anlatmamı, açıklamamı istemiyorlar. Sadece benim orada olmam onlar için yeterli oluyor.

Eski Antlaşma'da Eyüp adında bir peygamber vardır. Hayatı boyunca çok ama çok ızdırap çekti. Arkadaşları, yaşadıkları için bazı açıklamalar getirmeye çalıştılsa da bu Eyüp'ün acısını dirdirmedi. Acı çeken kişi cevaplar istemez, yalnızca sevgi, şefkat ister. Kitabın sonunda Tanrı Eyüp'e gözüktü ve kendisinin kim olduğunu anlattı, yani Eyüp O'nu tanıyana kadar asıl sebebi bilemedi.

Müjde şudur ki, evrenin hükümdarı, kainatin efendisi tanıyabilen bir Tanrıdır.

Her şey düzeltilecektir.

Rab İsa Yüksek Kurul'n önündeyken ne söyledi?

"Ve sizler, İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutlarıyla geldiğini göreceksiniz."

Mar 14.62

Yargılanırken, Rab İsa kendisini 'Yargıç' olarak tanımladığında, 'Ben son günde

yargıç olarak oturacağım ve sizleri yargılayacağım,' demek istedi. 'Siz şimdi haksızlık yapıyorsunuz fakat egemenliğimde ben, bu haksızlığı gidereceğim ve dünyadaki bütün haksızlıkları düzelteceğim. Adaleti ortaya çıkaracağım.'

Bu acı çekenler için bir müjdedir, haksızlık edilenler için bir müjdedir. Rab İsa her şeyi düzeltecek, her haksızlığı giderecektir. Diktatörlük altında zulmedilen her ulus avutulacak, her gözyaşı silinecek, her hasta şifa alacak, her susayan doycak ve sizden çalınan her şey geri verilecektir. Çünkü Rab İsa, çarmıhta kaybettiği her şeyi dirildikten sonra geri aldı.

Rab İsa'nın egemenliği geldiğinde, her şey, hiç olmamışçasına başa dönecektir.

Acılarımız sevince dönüşecektir.

Düzelmenin ertesinde acılarımız bize bir şeyler kazandırır.

Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır.

2 Kor 4.17

Bir arkadaşım bu ayeti şöyle çevirir;

'Çünkü **hafif ve anlık** sıkıntılarımız bizlere çok daha değerli olan ebedi-sonsuz onur getirecektir.

Bir şekilde bu dünyada çektiğimiz ızdırap ve acılar bizim için cennette yücelik olarak birikmektedir.

En çok acı çeken kişi kim: İsa, cennette en çok yüceliğe kavuşan kişi kim: yine O! Aynen öyle bilelim ki, ağladığınızdaki her damla gözyaşına, her yok yere suçlanmanıza, her yaranıza karşı Babanız sizin için tükenmez bir hazine hazırlamaktadır.

Milyoner (2009) adlı filmin kahramanı, son sahnede sevgilisine kavuştuğunda, kadının yüzündeki yara izini öptü; sanki o yara izi, onların sevgisini daha da derinleştirmişti.

Cennete kavuştuğumuzda, Rab İsa yara izlerimizi öpecek. Bu izlere rağmen bizi sevmekle kalmayıp, o yaralardan ötürü daha çok kucaklayacak, teselli edecek. Bu, bizler için nihai ve ebedi bir kazanç olacaktır.

Yüzüklerin Efendisi filminde, Sam Ganges 'üzücü her şey mi giderilecek?' diye soruyor. Bunun cevabı 'evet'tir, esenlikle evet!

Ama olaylar her zaman böyle yürümüyor, en azından eski Türk filmlerinde... Birçok Türk filmi ne yazık ki haksızlıklar giderilmeden sona erer. Ferdi Tayfur'un filmlerinden birinde, kahraman sevgilisine kavuşmak için bir çok zorlukla savaşıyor ancak yaşadığı bu zorluklar onu sevgilisine daha da çok bağlar. En sonunda bir gün bütün engeller aşılır ve kavuşma vakti gelir. Ferdi Baba ve

sevgilisi bir deniz kıyısında birbirlerine doğru yavaş çekimle koşarlar. Tam birbirlerine sarılacakları anda, bir adam Ferdi'yi böğründen vurur.

Babaros Uzunöner'e göre '*Zaten Türk filminde uzun zamandır görüşmeyen iki sevgili, ne zaman birbirlerine doğru koşsalar sevgililerden biri vurulur ve diğerinin kucağına yığılır kalır.*'

Bu yüzden eski Türk filmlerinin kalitesi, kadınların gözyaşlarıyla kaç tane mendil ıslattığıyla ölçülürdü.

Arkadaşlar, Rab İsa'ya iman edenler için filmin sonu çok farklı olacak.

İspatı budur, Rab İsa ölümden dirildi. Bir terazi hayal edin. Bir kefesinde İsa'nın yüklendiği kötülükler: Şeytan'ın bütün saldırıları, arkadaşlarının O'nu terk etmesi, bizim günahlarımız, utancımız ve en ağır Tanrı'nın gazabı! Onun çektikleri aslında bizim hak ettiğimiz cezaydı. Bunun hepsini terazinin bir kefesine konulur. Bir düşünün, evren kadar ağır. Öylesine ağır ki O'nun ölümüne neden oldu.

Fakat terazinin diğer kefesinde İsa'nın erdemi var. İsa'nın iyiliği sınırsızdır, ebedidir ve ölçüye gelmez. Ve bütün bu kötülükleri özümlesine karşın, yine de iyiliği, hayırı ağır bastı ve bunun sayesinde ölümden dirilebildi. Evrendeki bütün kötülüğü kendisine çekip, üstlenmesine rağmen yine de O'nun kefesinde iyilik daha ağır bastı. Dirilişi bunu ispatlar.

Diğer bir deyişle, İsa insanlığın bütün borçlarını toplayıp ödedi. Bilanço, hesaplanamaz büyüklükteki bir eksiye kaymış olduğu halde, hepsini ödedikten sonra İsa'nın hesabı hala artıdaydı. Çünkü iyiliği kesinlikle tükenmez! Bu yüzden üstlendiği herşeye rağmen ölümden dirilebildi.

Bu ne demek biliyor musunuz, iyilik en sonunda kazanacaktır. İşte en büyük müjde budur! Herşeye rağmen, ne olursa olsun, hikayenin son bölümünde Rab İsa galip gelecek ve yanına ona iman eden herkesi toplayacak. Filmlerde bize İsa Mesih'siz yaşamının umutsuzluğu anlatılırsa da, O'na iman eden herkes umuda sahiptir. Şeytan, günah, ölüm, ızdırap, ne kadar kötü olursa olsun, en sonunda Rab İsa'ya Kurtarıcı ve Rab olarak güvenen herkesin çektiği her sıkıntıya karşı mutlaka bir kazancı olacaktır.

Bölüm 8 - Çarmıha karşı izlenimler (Markos 15)

Bu bölümde Markos sahneyi kuruyor: İsa Mesih çarmıha gerilmiş ve O'nun çevresinde farklı karakterler toplanmıştır ve her bir karakterin çarmıha karşı farklı bir izlenimi vardır. Bu şekilde Markos çarmıhın çok renkli ve çok yönlü önemini ve etkisini örneklendirmektedir.

Pilatus –çarmıhı kendi menfaati için kullandı.

Halkı memnun etmek isteyen Pilatus, onlar için Barabba'yı salı ve rdi. İsa'yı ise kamçılattıktan sonra çarmıha gerilmek üzere askerlere teslim etti.

Mar 15:15

Tarihi kaynaklardan, Pilatus'un deneyimli ve gerçekçi bir siyasetçi olduğunu biliyoruz. Daha önce Yahudi ayaklanmalarına şahit olmuş ve kalabalıkların olaylarda ne kadar çabuk alevlenebildiğini görmüştü. Fıstık Bayramıydı, Kudüs tıka basa doluydu, kalabalık gergindi, rahatsızdı ve adeta patlamak üzereydi. Bu yüzden, bir günah keçisi arıyordu, kalabalığı yatıştıracak bir kurban, kolay bir çözüm, herkesi memnun edecek bir çare peşindeydi. Pilatus burada haklı haksız diye bir değerlendirme peşinde değildi. Kendi açısından hangisi elverişliyse, onu yapacaktı. Mesih'in aslında suçsuz olduğunu bildiği halde ('*O ne kötülük yaptı ki?* (14) Pilatus'un ağır basan önceliği halkı memnun etmek, sukünetin bozulmasına izin vermemektir, çünkü bu kendi işine yarayacaktı.

Ne yazık ki bugün bile Pilatus gibi Mesih'i kullananlar, ondan getiri elde edeceğini sananlar eksik değildir. İster maddi kazanç için Hristiyan topluluğuna katılanlar, ister bir 'gönenç müjdeciliği' (Mesih'e gel refaha, sağlığa, mutluluğa kavuşursun) vaaz edenler, ister 'kiliseye katılırsam kendime Amerikalı bir kız bulup, yurt dışına kaçırım' diyenler...

Mesih'i kullanıyor musun? Sırf çarmıhın getirisine mi bakıyorsun? **Mesih hayatını daha da kolaylaştırmak için ölmedi ki!**

Fakat aynı zamanda bu hikayecikte bir ironi var. Yunus'un bir kurban olarak, denize atılmasını hatırlıyor musunuz? Fırtına hemen dindi (Yunus 1.15). Aynen öyle Mesih burada teslim edilince, kalabalığın sesi dindi. **Mesih insanoglunun hiddet ve şiddetini dindirmek için öldü.**

Barabba – Mesih yerimize geçip öldü

Pilatus, her Fısıh Bayramı'nda halkın istediği bir tutukluyu salıverirdi.

Ayaklanma sırasında adam öldüren isyancılarla birlikte Barabba adında bir tutuklu da vardı.

Halk, Pilatus'a gelip her zamanki gibi kendileri için birini salıvermesini istedi.

Pilatus onlara, "Sizin için Yahudiler'in Kralı'nı salıvermemi ister misiniz?" dedi.

Başkâhinlerin İsa'yı kıskançlıktan ötürü kendisine teslim ettiklerini biliyordu.

Ne var ki başkâhinler, İsa'nın değil, Barabba'nın salıverilmesini istemeleri için halkı kışkırttılar.

Mark 15.6-11

Fanatik Yahudiler arada sırada Romalılara karşı başkaldırır ve Romalılar da bu isyancıları yakalandıklarında, çarmıha gererlerdi. Barabba böyle biriydi. Terörist, katil ve bölücüydü. Memleketini işgal eden güce karşı isyan etmişti. Suçluluğundan hiç şüphemiz olmasın. Büyük olasılıkla, Mesih'le beraber çarmıha gerilen iki haydut (27) da onunla aynı gruptandı. Adaletin gözlerinde Barabba suçluydu ve idam cezasını çekmeliydi.

Pilatus'un bir geleneği vardı – Yahudilerin Bayramlarında, bir iyiniyet işareti olarak, bir suçlunun salıverilmesini emrederdi (8). Pilatus, Mesih'i özgür bırakmayı düşünüyordu. Fakat kalabalık, Başkâhinlerin kışkırtmasıya (11), Barabba'nın salıverilmesini istedi.

Barabba şansına inanamadı! İsa'nın gözlerine baktığında, kendisini nasıl hissettiği merak konusudur. 'Ben suçluyum, ölmeyi hak ediyorum. Ama salıverildim. Bu adam suçsuz, ama benim yerime ölüyor. O çarmıh, benim çarmıhım olmalıydı. O acı, benim acım olmalıydı. Oysa benim hak ettiğim cezayı o çekti.'

Sonra Barabba'nın ne yaptığını, nasıl bir yaşam sürdürdüğünü bilemeyiz. Eski isyanına döndü mü, yoksa tövbe edip yeni bir yaşama mı başladı? Markos bunun ucunu açık bırakıyor. Burada karar benimdir, senindir.

Çünkü Barabba'nın hikayesi, inanoğlunun hikayesi, bizim hikayemizdir. İnsanoğlu Kral'a karşı isyan etti ve başlangıçtan bu yana da ayaklanmayı sürdürmektedir. Bağımsızlık isteriz, kendi kendimizin efendisi olmak isteriz. Yaptıklarımız bunu açıkça sergiler. Allah'a isyan cürümünden suçlu bulunduk ve idam cezasını hak ettik. Ama hamdolsun ki Mesih yerimize geçti, idamımızı üstlendi, çarmıhımıza gerildi. Bizi ipten aldı ve biz, Barabba gibi, aniden

salıverildik. İkinci bir şans, yeni bir başlangıç oldu.

Askerler ve alaycılar

Askerler İsa'yı, Pretorium denilen vali konağına götürüp bütün taburu topladılar.

O'na mor bir giysi giydirdiler, dikenlerden bir taç örüp başına geçirdiler.

"Selam, ey Yahudiler'in Kralı!" diyerek O'nu selamlamaya başladılar. Başına bir kamışla vuruyor, üzerine tükürüyor, diz çöküp önünde yere kapanıyorlardı.

O'nunla böyle alay ettikten sonra mor giysiyi üzerinden çıkarıp kendi giysilerini giydirdiler ve çarmıha germek üzere O'nu dışarı götürdüler.

Mark 15.16-20

Belki sen de askerler gibi Mesih'le alay ediyorsun, onu aşağılıyorsun. Burada iki tane derin ironi var:

Birincisi, İsa bu olayı harfi harfine önceden anlatmıştı;

İnsanoğlu, başkâhinlerin ve din bilginlerinin eline teslim edilecek. Onlar da O'nu ölüm cezasına çarptıracak ve öteki uluslara teslim edecekler.

O'nunla alay edecek, üzerine tükürecek ve O'nu kamçılıyıp öldürecekler. Ne var ki O, üç gün sonra dirilecek."

Markos 10.32-34

Yani, Mesih burada kontrolü kaybetmiş değildir. Bunların hepsinin olacağını bilmekteydi ve her şey Tanrı'nın tasarısına uymaktaydı. Bu askerler Mesih'i kendi avuçlarında zannetseler bile, gerçek şudur ki, onlar Tanrı'nın avucundaydı! Ey alaycı, Tanrı düşündüğünden çok daha büyüktür ve senin inatçı yüreğini bile kullanıp, senin mahvolman için yol açacaktır!

İkinci ironi de, Mesih'e kral diye alay ederek tapındılar ki O gerçekten de Kral'dı ve günün birinde ister istemez her diz Kralların Kralı'nın önünde çökecektir.

Simon - Seyirciden katılımcıya

Kırdan gelmekte olan Simun adında Kireneli bir adam oradan geçiyordu. İskender ve Rufus'un babası olan bu adama İsa'nın çarmihını zorla taşıttılar.

Mark 15.21

Simon galiba köyden Kudüs'e Bayram için gelmişti ve kendisini ister istemez o kalabalığın içinde buldu. Sokaklar dar ve binlerce insanla doluydu. Simon'un özellikle İsa'yı izlemek isteyip istemediğini bilemiyoruz. Kalabalığın ortamına kendini kaptırmıştı ve büyük ihtimalle, İsa'yla ilgisi alakası yoktu.

İsa, kamçılandıktan sonra yaraları o kadar çok kanıyordu, o kadar güçsüz düşmüştü ki, ağır çarmihini Golgota'ya kadar taşıyamadı. Ve askerler rastgele bir şekilde bir adamı kalabalıktan seçip, ona zorla çarmihini taşıttılar. Rastgele, ama 'Aşk tesadüfleri sever' ya, Simon'un hayatı değişti. İsa'nın gözlerinin içine baktı. Oradaki sevgiyi, kutsallığı, merhametiyi gördü ve hayatı bambaşka bir yola girdi.

Markos, Simon'un İskender ile Rufus'un babası olduğunu neden vurgulamış olabilir? (21) MS 56'da Roma'da Rufus diye bir imanlının olduğunu ve annesinin de imanlı olduğunu biliyoruz (Rom 16.13).

Tahminlere göre, Simon bu olaydan sonra, bütün ailesiyle birlikte iman edip, kiliseler arasında tanınmış biri oldu.

Simon bundan sonra imanlılar arasında ünlenmiş olmalıydı. 'O adam var ya, Mesih'in çarmihini taşıdı! İmza alalım mı? Fotoğraf çekelim mi?'

Simon hiç bir şey beklemiyordu. Şans eseri olarak oradaydı. Ama çarmih hayatının akışını tamamen değiştirdi. Belki sen de seyircisin, İsa'yla hiç ilgin ilişkin yok. Bugün çarmihini görüp, seyirciden katılımcıya değiştirilebilirsin. Tanrı seni de, bütün aileni de Mesih'e dahil etmek istiyor. **Çarmih'in gücü o kadar büyüktür ki, bir an içinde bir kişinin hayatını tamamen tersine çevirebilir!**

Başkahinler - Dindarlığın çarmıha izlenimi

Aynı şekilde başkâhinler ve din bilginleri de O'nunla alay ederek aralarında, "Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor" diye konuşuyorlardı.

"İsrail'in Kralı Mesih şimdi çarmıhtan insin de görüp iman edelim." İsa'yla birlikte çarmıha gerilenler de O'na hakaret ettiler.

Mar 15.31-32

Başkahinlerin çarmıha tepkileri, dindarların İsa'ya karşı genel izleniminin iyi bir örneğidir. İlginçtir ki Mesih'i küfürle suçlamakla beraber, kendisine küfrettiler! 'Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor" (31) diye konuşuyorlardı, fakat burada Mesih ile onlar arasındaki fark ortaya çıkmaktadır.

Dindarlık kendine hizmet etmektir, Mesih, başkalarına hizmet etmekteydi. Dindarlıkta, en önemli soru, 'kendimi nasıl kurtarabilirim'dir, ama Mesih, başkalarını kurtarmak için, kendi canından oldu.

Pilatus, 'Başkâhinlerin İsa'yı kıskançlıktan ötürü kendisine teslim ettiklerini biliyordu.' (10). Aslında, Mesih'i öldürtmekle beraber, kendilerini, kendi iktidar ve yetkilerini, korumaya çalışıyorlardı. Muhafazakar kelimesi 'muhafaza etmek'ten, yani korumaktan, türemiştir.

Yahudi Din Liderleri çarmıhı anlayamışlardı. Çünkü onların akıllarındaki din değiş-tokuş sistemine göre, iyilik yapan Allah'tan iyi bir karşılık alacaktı. Oysa çarmıhta iyilik yapan İsa utanca ve Allah'ın lanetine uğramıştı. Çarmıh, sistemlerine uymadığından dolayı, O'nu hiçe saydılar.

Belki sen de kendini iyi, dindar biri sayıyorsundur, bu durumda ne yazık ki çarmıhı hiç anlayamayacaksın. Çünkü çarmıhta, suçsuz olan Tanrı'nın gazabına uğradı ve suçlu olan bağışlandı. Ey kendini sayan, kendi iyiliğine güvenen, çarmıhın dibinde tövbe et, Mesih'in sana bağışlamak istediği doğruluğunu kabul et!

Yüzbaşı – iman ikrarı

İsa'nın karşısında duran yüzbaşı, O'nun bu şekilde son nefesini ve rdiğini görünce, "Bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu" dedi.

Mark 15.39

Orada görevli olan Romalı yüzbaşının kaç tane idama imza attığını bilemeyiz. Belki yüzlerce çünkü onun mesleği zaten ölümle ilgiliydi. O bir idam ustasıydı ve bu onun profesyonel sanatıydı. Fakat Mesih'in ölme şeklini görünce, 'Bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu' dedi (39). İlginç, değil mi? **Gördü ve iman etti!**

Hiç arka planı bilmeden, Kutsal Yazıları okumadan, Alfa Kursuna katılmadan, bu adam çarmıhı gördü ve iman etti.

'Tanrı'nın Oğlu' kavramı her zaman tartışılmıştır. Halbuki Markos şunu vurgulamak istiyor ki, **çarmıhı görmeksizin, Tanrı'nın Oğlu kavramı anlaşılabilir.** Markos kitabında bu ana kadar hiç kimse Mesih'e, 'Tanrı'nın Oğlu' dememişti. Sadece çarmıh 'Tanrı'nın Oğlu' kavramını açığa vurur. Bu kavram felsefeyle, mecazlarla anlaşılabilir. Sadece ve sadece, çarmıhın vahiy-gösterme gücü bu gerçeği ilan eder.

Bir Romalı'nın bunu ikrar etmesi çok anlamlıydı. Orada bir sürü Yahudi vardı; Yahudilerin kavrayamadığını bu adam kavradı. Yüzbaşı 'Bu adam bizden değil – bizim dinimiz ayrı, onların dinleri ayrı' diyebilirdi ama burada din-üstü, ırklar-üstü bir olay gerçekleşmekteydi. Artık dinin ırkla bir bağlantısı kalmamıştı. Çarmıhın kurtarıcı-gücü ırksal sınırları aşmış, Mesih'in sadece Yahudiler için değil, bütün ulusları için verildiğini ortaya koyar.

İkinci olarak, Markos'un kitabı Roma'da, Romalılar için yazıldıysa eğer, özellikle Romalılara, 'Bakın Mesih sizin için öldü, çarmıha ilk iman eden sizdendi' demektedir.

Ve son olarak, 'Tanrı'nın Oğlu,' Sezar için kullanılan bir ünvandı. Mesih'e 'Tanrı'nın Oğlu' demek tehlikeliydi, çünkü Sezar'ın öfkelerini alevlendirme ihtimali vardı. Belki Roma'daki imanlılar bu ünvanı kullanmaktan sakınıyorlar, çekiniyorlardı. Ama burada, Romalı bir yüzbaşının ağzından bu sözleri duyarken, Romalı imanlılar cesaretlendirilir, biz de Mesih'i 'Tanrı'nın Oğlu' olarak ikrar edelim derlerdi.

Peki ya sen? Belki yüzbaşı gibi, Hristiyanlıkla hiç bir ilgin yok. Fakat bugün, çarmıhın önünde dururken, içinde iman uyanıyor. O imanı ikrar et. 'Bu adam gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu' diye açıkça söyle!

Kadınlar

Olup bitenleri uzaktan izleyen bazı kadınlar da vardı. Aralarında Mecdelli Meryem, küçük Yakup ile Yose'nin annesi Meryem ve Salome bulunuyordu.

İsa daha Celile'deyken bu kadınlar O'nun ardından gitmiş, O'na hizmet etmişlerdi. O'nunla birlikte Yerus alim'e gelmiş olan daha birçok kadın da olup bitenleri izliyordu.

Mark 15.40-41

Orada Mesih'i takip eden birkaç kadın vardı. Oniki elçi korkularından dolayı toz olup dağılmışlar, fakat bu kadınlar sadık, vefalı, güvenilir kişilerdi ve Mesih'e hizmet etmişlerdi. Bu harika bir şey, ama burada daha da harika ve güzel bir ironi var.

Onlar Mesih'e hizmet ettiklerini zannetmişken, aslında çarmıhta Mesih onlara hizmet ediyordu.

Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi.

Mar 10:45

Çarmıhta Mesih onlara kurtuluşla hizmet ediyordu.

Bence annesi yada başka bir kadın çarmıhtayken onun için bir şeyler yapmak istemişti, korumak, teselli etmek, yüzünü yıkamak, yaralarını sarmak; ama hiç bir şey yapamadılar. Bu kadınlar için, özellikle anneler için çok zor olmalı, değil mi? Hiç bir şey yapamamak, hiç araya girememek, bu kadınlar o durumdaydı. Sadece uzaktan izleyebiliyorlardı ve elleri kolları bağlıydı.

Kimimiz, sürekli hizmet etmek, sürekli bir şey yapmak durumunda hisseder kendisini. **Fakat her nedense çarmıh bizi durdurur.** Çarmıh'ın önünde izlemekten, tapınmaktan başka bir şey kalmıyor.

Tanrı'nın gözlerinde değerin yaptıklarına değil, **mevcudiyetinedayalıdır.** 'İyi ki meşgulsunuz' demiyor Tanrı, 'iyi ki varsınız'!

Aramatyalı Yusuf - cesaret.

O gün Hazırlık Günü, yani Şabat Günü'nden önceki gündü. Artık akşam oluyordu. Bu nedenle, Yüksek Kurul'un saygın bir üyesi olup Tanrı'nın Egemenliği'ni umutla bekleyen Aramatyalı Yusuf geldi, cesaretini toplayarak Pilatus'un huzuruna çıktı, İsa'nın cesedini istedi. Pilatus, İsa'nın bu kadar çabuk ölmüş olmasına şaşıtı. Yüzbaşığı çağırıp, "Öleli çok oldu mu?" diye sordu.

Yüzbaşından durumu öğrenince Yusuf'a, cesedi alması için izin verdi. Yusuf keten bez satın aldı, cesedi çarmıhtan indirip beze sardı, kayaya oyulmuş bir mezara yatırarak mezarın girişine bir taş yuvarladı.

Mark 15.42-46

Çarmıh Yusuf'u da değiştirdi. Yüksek Kurul'un saygın bir üyesiydi. Belki o zamana kadar Mesih'i sadece uzaktan izlemiş, imanını Kurul'daki arkadaşlarına açıklamamış, konumunu yitirmek istememişti.

Oysa şimdi Mesih öldüğünde, Yusuf çok hızlı bir karar vermek zorundaydı. Roma yasasına göre idam cezasına uğramış birinin gömülmesi yasaktı. Cesetleri, halka ibret olsun diye, günlerce çarmıhın üzerinde bırakılırdı.

Fakat aynı zamanda, Yahudilerin Kutsal Yasası'na göre, idam edilen bir adamın güneş batmadan önce gömülmesi gerekiyordu.

"Eğer bir adam bir günahından ötürü ölüm cezasına çarptırılıp öldürülür ve ölüsü ağaca asılırsa,

ölüyü gece ağaçta asılı bırakmamalısınız. O gün kesinlikle gömmelisiniz. Asılan kişi Tanrı tarafından lanetlenmiştir. Tanrınız RAB'bin mülk olarak size vereceği ülkeyi kirletmeyeceksiniz.

Yasa'nın Tekrarı 21.22-23

Roma yasası, Yahudi yasasıyla çakışıyordu ve şimdi gizli imanlılar bir karar vermeliydiler.

Yusuf, çok hızlı hareket etmek zorundaydı. Güneşin batmasına kadar iki saat vardı. Akşam da zaten şabat günü başlayacaktı ve hiç bir iş yapılamazdı. O yüzden cesaretini toplayıp, Pilatus'un huzuruna çıktı, İsa'nın cesedini istedi.

Yusuf, Yüksek Kurul'un bir üyesi olarak, konumunu kullanabilirdi burada.

Başka hiç kimse bunu yapamazdı, onun da bilinçindeydi. 'Ben yapmazsam, kim yapabilir ki?'

Bu karar cesaret gerektirirdi, çünkü imanı ortaya çıkacaktı. Bilerek kendini ateşe atıyordu.

Bazılarımız da Yusuf gibidir. Şu ana kadar imanınızı herkese açıklamamış olabilirsiniz. Öyle olabilir ve sorun yok. Ama bazen, çarmıh önünde durduğumuzda, 'ben yapmazsam, başka kim yapabilir ki?' diye düşünebilirsiniz. Eğer ailenizle, iş arkadaşlarınızla müjdeyi paylaşmazsanız, o zaman müjdeyi kimden duyacaklar? Tanrı sana itibar, konum, saygınlık verdi mi? Neden verdi, peki?

Çarmıh Yusuf'u değiştirdi. Sıradan biriyken bir kahramana dönüştü ve Tanrı'nın onun için biçtiği rolü gerçekleőtirdi.

Baba.

Öğleyin on ikiden üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü. Saat üçte İsa yüksek sesle, "Elohi, Elohi, lema şevaktani" yani, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye bağırdı.

Mark 15.33-34

Çarmıh bir kişi daha üzerine bir etki yarattı. İsa'nın Göklerdeki Babası, çarmıhı görünce, **Bütün kainatın üzerindeki lanetleri Mesih'e yükledi.**

Öğleyin onikiden üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü.

Mar 15.33

Bu Yahudiler tarafından bir bela, bir ceza olarak kavranacaktı.

"O gün" diyor Egemen RAB, "Öğleyin güneşi batıracağım, Güpegündüz yeryüzünü karartacağım.

Bayramlarınızı yasa, Bütün ezgilerinizi ağıta döndüreğim. Her bele çul kuşattıracağım, Her başın saçını yoldurtacağım. O günü biricik oğulun ardından tutulan yasa çevirecek, Sonunu acı getireğim.

Amos 8.9-10

Öğleyin karanlığın çökmesi, Tanrı'nın hoşnutsuzluğunun, lanetinin bir göstergesidir.

Bu yüzden İsa "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye bağırdı (34). Babasının yüzünü ondan çevirdiğini hissetti.

Çünkü İsa bütün dünyanın lanetini üstlendi. Tanrı yeryüzündeki bütün karanlığı, kötülüğü, çaresizliği, pisliği toplayıp, bir araya getirdi. Karanlık ve İsa'nın yalvarışı bunu ifade etmektedir.

Çocukluğumda sinek kağıdı diye bir şey vardı ve sofranın üzerinde asılırdı. Çok yapışkan bir kağıttı ve uçuşan bütün sinekler ona yapışıp kalırdı. Ortamı sineklerden temizlemek için kullanılırdı. Aynen o şekilde, çarmıh üzerindeyken Mesih, bütün pisliğimizi, utancımızı, lanetimizi, üzüntümüzü alıp, onların altında boğuldu.

Ve Mesih gömüldüğünde, o lanet de gömüldü. Nasıl ki **nükleer atıklar** beton altında gömüp yok edersek, Mesih de üzerimizdeki karanlığı çekip, omuzladı ve yok etti.

Çarmıh bir mıknatıs gibi, bütün karanlığı senin üzerinden, içinden çekecektir!

Mesih'in kendisi, tahta oturtması ve Yeni Tapınağın kurulması

Hatırlarsanız Yakup ile Yuhanna Mesih'ten sağında ve solunda oturma ayrıcalığı istediler.

"Sen yüceliğine kavuşunca birimize sağında, ötekimize de solunda oturma ayrıcalığını ver" dediler.

Mark 10.37

Mesih çarmıha gerildiğinde, İsa'yla birlikte, biri sağında öbürü solunda olmak üzere iki haydut da çarmıha germişlerdi (27).

Markos neredeyse yüzde yüz aynı cümleyi kullanıyor. Sanki Mesih çarmıha asılınca, yüceliğine kavuşuyordu, tahtına çıkıyordu. Onbeşinci bölüm krallık terimleriyle doludur;

Pilatus O'na, "Sen Yahudiler'in Kralı mısın?" diye sordu. İsa, "Söylediğin gibidir" yanıtını verdi.

Mark 15.2

O'na mor bir giysi giydirdiler, dikenlerden bir taç örüp başına geçirdiler.

"Selam, ey Yahudiler'in Kralı!" diyerek O'nu selamlamaya başladılar.

Mark 15.17-18

Üzerindeki suç yaftasında, YAHUDİLER'İN KRALI diye yazılıydı.

Mar 15:26

"İsrail'in Kralı Mesih şimdi çarmıhtan insin de görüp iman edelim."

Mar 15:32

Mesih'in krallığı Markos kitabı boyunca süregelen bir konudur ve şimdi çarmıhta zirve noktasına ulaştık. Bu bölümde Mesih'in kral olduğunu Pilatus, Romalı askerler ve Yahudi Din Önderleri ağızlarıyla söylerler.

Bu bölümün arka planında çok açık ve yalın bir şekilde Yirmi ikinci Mezmur var. Mezmur 22'den alınan aşağıdaki ayetlerin hepsi tek tek Markos 15'te gerçekleşmektedir.

Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?

Mez 22.1

Beni gören herkes alay ediyor, Sırtıp baş sallayarak diyorlar ki,

"Sırtını RAB'be dayadı, kurtarsın bakalım onu, Madem onu seviyor, yardım etsin!"

Mez 22.7-8

Köpekler kuşatıyor beni, Kötüler sürüsü çevremi sarıyor, Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar.

Mez 22.16

Giysilerimi aralarında paylaşıyor, Elbisem için kura çekiyorlar.

Mez 22.18

Ey sizler, RAB'den korkanlar, O'na övgüler sunun! Ey Yakup soyu, O'nu yüceltin! Ey İsrail soyu, O'na saygı gösterin!

Mez 22.23

Çünkü egemenlik RAB'bindir, Ulusları O yönetir.

Mez 22.28

Mez 22.28 Yirmi ikinci mezmurun doruğudur; uluslar alay etseler bile, en sonunda Rab'in meshettiği kral egemenliğini sürdürecektir.

İsa Mesih çarmıha gerilmesini, kendi tahtına oturması olarak gördü ve çarmıhın etrafındaki bahsettiğimiz bütün bu farklı karakterlerin hepsi de bir şekilde, ister istemez, onun krallığını dile getirir, ikrar ederler.

Mesih'in öldüğü anda, Tapınak'taki perde yırtıldı. Acaba bunun önemi nedir?

Ama İsa yüksek sesle bağırarak son nefesini verdi.

O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü.

Mark 15.37-38

Tanrı ile insanları ayıran bu perde, Aden Bahçesi'ndeki isyan ve ardından kovulmanın sonucudur. Adem ile Havva bahçeden kovulduktan sonra, hiç bir şekilde Tanrı'nın huzuruna giremez olmuşlardı.

Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.

Yar 3.24

Sonra çöldeki buluşma çadırında bir perde vardı. Sonra da Kudüs'teki tapınakta ve bu perde her zaman aynı şeyi simgeliyordu, Tanrı'nın kutsal huzuruna insanoğlunun çıkamaması. Şimdi, onu yırtmakla Tanrı, 'artık huzuruma çıkabilirsiniz,' diyordu. Çünkü günahın cezası ödendi. Çarmıh bizi Tanrı'yla barıştırdı.

Perdenin yırtılmasının bir anlamı daha var.

Oradan geçenler başlarını sallayıp İsa'ya sövüyor, "Hani sen tapınağı yıkıp üç günde yeniden kuracaktın? Çarmıhtan in de kurtar kendini!"

diyorlardı.

Mark 15.29

İsa zaten bir kaç gün evvel tapınağın yerle bir edilmesi konusunda peygamberliksel sözler etmişti.

İsa ona, "Bu büyük yapıları görüyor musun? Burada taş üstünde taş kalmayacak , hepsi yıkılacak!" dedi.

Mar 13:2

Yahudiler Kutsal Yeri acaba neden yıkılacaktı? Çünkü Kudüs'teki tapınak, Tanrı ile insanlar arasında geçici bir buluşma noktasıydı. Ama Tanrı'yla insanlar arasında asıl buluşma noktası (çarmıh – İsa'nın ta kendisi) gerçekleşince, taştan olan tapınağa hiç gerek kalmadı ve perdenin yırtılması bunun bir işaretiydi. Kırk yıl sonra tapınak hakikaten yerle bir edilecekti (MS 70 yılında.) Markos bu olayları yazıya döktüğünde bunu henüz bilemezdi.

Artık yeni bir tapınak var. Tanrı'yla buluşmak isteyen, Mesih'e gelsin. Günahlarının affedilmesi isteyen, Mesih'e gelsin. Şifa almak isteyen, Mesih'e gelsin. Hristiyanlık'ta Kutsal bir toprak yok, Mesih var. Hristiyanlık'ta kutsal binalar, mabetler yok, Mesih var. Tapınakta olduğu gibi hiyerarşik bir ruhban sınıfı, bir müesseses yapı yok, Mesih var. Hristiyanlığın bir ana-kültü, Kutsal dili, başkenti yok, Mesih var! O tapınağımızdır, O Kutsal Yerimizdir, O Tanrı'yla buluşma noktamızdır!

Hiç düşündünüz mü acaba, siz kendinizi bu sahnedeki hangi karakterle özdeş görüyorsunuz? Çarmıha karşı hangi izlenim sizinkine benziyor? Aslında hemen hepimiz bu karakterlerden biri gibiyiz. Önemli olan, Pilatus gibi, askerler gibi, Başkahinler gibi olmaktan kaçınmak gerçeğidir. Kendinizi Barabba'nın yerine koyun, 'Mesih benimle yer değişti!' diye düşünün. Çarmıh sizi Simon gibi, bir seyirciden bir katılımcıya dönüştürsün. Yüzbaşı gibi, çarmıh imanınızın başlangıç noktası olsun. Kadınlar gibi, İsa'ya sadakatle hizmet edelim, çünkü o bize hizmet etti ve Yusuf gibi çarmıhtan bize cesaret aksın. Çünkü Babamız Tanrı, bizi kendisiyle barıştırmak üzere lanetini kendi Oğluna yükledi. İşte şimdi Mesih yüceliğine kavuştu, hakimiyetini başlattı ve 'Yeni Tapınağı' kurdu.

Çarmıh müjdenin zirvesidir.

Bölüm 9 - Diriliş! (Markos 16)

Niagara Çağlayanı'ndan, dakikada 168,000 m³, su ortalama elli metre yükseklikten aşağı dökülür. ABD'yi ziyaret eden bir Arap prensinin programında çağlayan gezisi de vardı. Prens bir süre hayran hayran izledikten sonra, 'çok etkilendim,' demişti, 'artık kapatabilirsiniz.' Ama bu durdurulamaz, karşı konulamaz korkunç bir güçtür. Gece gündüz, binlerce ve binlerce yıldır o su dökülmeye devam eder. Niagara nehrinde sürüklenen bir su molekülü olduğunuzu hayal edin. Uçuruma doğru hızla ilerliyorsunuz, kaçınılmaz olana doğru. Olacak mı olacak. Akıntıya karşı koyamazsınız. Sizi önüne katıp götürür. Hayat da öyle. Doğduğumuz andan itibaren ölmekteyiz. Uçuruma doğru hızla gitmekteyiz. Kaçabilen, dönüp akıntıya karşı yüzebilen yok.

Evren de aynen böyledir ve ölmekte, için için çürümektedir. Giderek ilk baştaki mükemmeliyetten uzaklaşmakta, enerjisi düşerek çevresel hasarı yayılmaktadır. Bu süreç tersinemez bir süreçtir.

İnsanoğlunun hali de böyle. Çökmekteyiz. Modernizmle birlikte insanoğlunun gittikçe geliştiği zannedilmekteydi ta ki yirminci yüzyıla kadar. Fakat Birinci Dünya Savaşı, İkinci Dünya Savaşı, Komünizm, soykırımlar, yüz milyonlarca insanın yaşamına mal olunca birden bütün ümitler yitirildi. Hayır, insanoğlu gelişmiyor, ilerlemiyor. Gelişmesi eskisinden çok daha ölümcül silahlar yaratmak yönünde ilerliyor. Bireysel olarak, insan ırkı olarak, bir gezegen olarak, uçuruma doğru gitmekten bir kaçış yolu görünmüyor.

Mahvolmamız asla Tanrı'nın tasarında yer almıyordu. Biz ölümsüz olmak üzere yaratıldık. Peki ya dünyamız? Herşey itinayla ayarlanmıştı ve Aden Bahçesinde'ymen Tanrı'yla beraberdik. Cenneteydik.

Adem ile Havva günah işleyip, bahçeden kovulana kadar her şey mükemmeldi. Sonra o günah anı geldi ve işte o zaman ölüm nehri akmaya başladı. Her şey Tanrı'nın huzurundan, mükemmeliyetinden, cennetinden uzaklaşmaktaydı. Uçuruma, ölüme, dipsiz kuyulara doğru akıyorduk hep birlikte. Doğduğumuz andan başlayarak bizleri kaçınılmaz ölüme doğru sürükleyen yerçekimi o zaman çalışmaya başlamıştı. Bu hepimizde var, vücutlarımız ölüme mahkum. Düşüncelerimiz günaha yatkındır ve insanoğlu Tanrı'dan uzaklaşmaya eğilimlidir. Yaratılış yozlaşmaya köle olmuştur. Bir yerçekimi var ve bizi aşağıya doğru çeker.

Peki, şöyle bir mucize düşünebiliyor musunuz: Niagara Şelalesinin geriye çevirilmesi, bu dehşetli çağlayanın akıntısının yukarıya doğru dönmesini hayal edebiliyor musunuz? Bu mümkün olabilir mi? Tabii ki hayır, imkan dahilinde bir şey değildir!

Markos Kitabı'nın son bölümüne geldik. Şimdiye dek sözü geçen müjdeler arasından en muhteşem, en akıl almaz, en görkemli müjde şudur: 'İsa'nın

ölümünden diriliŒi.' O gün ki Rab Tanrı ölüm çağlayanını geriye çevirdi ve İsa ölümün çekim gücünü yendi. O Pazar günü, büyük geri dönüşümün ortaya çıkma günüydü. Çağlayanın tam tersine, yukarıya doğru akmaya başlayan gün ölüm tersine çevirildi.

İsa Mesih ölümden dirildi

Şabat Günü geçince, Mecdelli Meryem, Yakup'un annesi Meryem ve Salome gidip İsa'nın cesedine sürmek üzere baharat satın aldılar.

Haftanın ilk günü sabah çok erkenden, güneşin doğuşuyla birlikte mezara gittiler.

Aralarında, "Mezarın girişindeki taşı bizim için kim yana yuvarlayacak?" diye konuşuyorlardı.

Mar 16.1-3

Markos neden bu kadınların isimlerini özenle belirtmektedir? Sanki, 'Söylediklerimi doğrulamak istersen şu kadınlarla görüşün,' demek ister gibidir. Çünkü Markos MS 65 yılında yazıyordu, dirilişten otuz sene sonrasıydı ve oradaki kadınlar hala yaşamaktaydılar. Onlar Markos'un iddialarını destekleyeceklerdi.

Başlarını kaldırıp bakınca, o kocaman taşın yana yuvarlanmış olduğunu gördüler.

Mezara girip sağ tarafta, beyaz kaftan giyinmiş genç bir adamın oturduğunu görünce çok şaşırdılar.

Adam onlara, "Şaşırmayın!" dedi. "Çarmıha gerilen Nasıralı İsa'yı arıyorsunuz. O dirildi, burada yok. İşte O'nu yatırdıkları yer.

Şimdi öğrencilerine ve Petrus'a gidip şöyle deyin: 'İsa sizden önce Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi, kendisini orada göreceksiniz.'"

Mar 16.4-7

Bir ölü İsa bekledikleri halde bulmadılar ve melek onlara şöyle dedi: 'Size bildirdiği gibi.' Melek gayet doğal bir şekilde, soğukkanlı bir şekilde İsa'nın orada olmadığını söyledi.

Rab İsa öldürölüp üçüncü gün dirileceğini en azından üç kez anlatmıştı. İsa, Markos'un sekizinci, dokuzuncu ve onuncu bölümlerde olayı önceden bildirmişti. Ama galiba buna pek inanmamış olacaktardı ki, hiç kimse bir diriliş beklemiyordu. Hiç kimsenin aklına böyle bir şey gelemezdi. O günlerde, şimdilerde de olduğu gibi, hiç kimse ölülerinin dirilişine inanmıyordu. Tıpkı onların şaşırdıkları gibi, biz de orada olsaydık, şaşırdık.

İkinci Yüzyılında yaşayan ve Hristiyanlığa karşı olan Celsus adlı bir Yunan filozof vardı. Hristiyanlık aleyhinde bir sürü kitap yazdı. Celsus'a göre İsa'nın dirilişi diye bir şey olamazdı. Çünkü olayın tanıkları kadınlardı ve herkes kadınların denetim dışı duygulara sahip olduklarını biliyordu! 'Kadınlar histeriktir, kadınların tanıklığı güvenilmezdir ve geçerli değildir,' o günlerde genel düşünce

bu şekildeydi.

Şayet Markos uyduruk bir olayı yazıyor olsaydı, kesinlikle ve kesinlikle tanık olarak kadınları seçmezdi, çünkü onların tanıklıkları zaten geçerli değildi. Mesela bir muhtarı seçerdi! Bu demektir ki Markos doğrusunu yazıyordu. Yoksa neden kimsenin adam yerine koymadığı kadınlardan söz etsindi ki? Markos ne gördüyse olduğu gibi kaydetti.

Ondan sonra diri Rab İsa bir sürü kişiye göründü.

Kefas'a, sonra Onikiler'e göründü.

Daha sonra da beş yüzden çok kardeşe aynı anda göründü. Bunların çoğu hâlâ yaşıyor, bazılarıysa öldüler.

1 Kor 15.5-6

Yukarıdaki ayetlerde, Pavlus Korint'teki imanlılar topluluğuna şunu demektedir: Bu iddiayı doğrulamak istiyorsanız, görgü tanıklarla görüşün, onlar da size aynısını söyleyecekler, çünkü İsa ölümden dirildi.

Peki bir halüsinasyon, bir sanrı olabilir miydi bu gördükleri acaba? Normalde uyuşturucu kullananlar ya da psikolojik yönden dengesiz insanlar halüsinasyon görmeye eğilimlidir, balıkçılar değil. Üstelik aynı anda 500 kişinin aynı sanrıyı görmesi ise dünya tarihinde benzeri görülmemiş bir olaydır.

Yine de olayın uydurma olduğunu farz edelim. Diyelim ki ben Petrus'um ve İsa'nın dirilişinin bir yalan olduğunu biliyorum. Ben oradaydım ve böyle bir şey gerçekleşmedi. Fakat günün birinde İmparator Neron beni bu inancım yüzünden öldürmek üzereyken, bunun bir yalan olduğunu artık söylemez miydim? Oysa ilk iman edenlerin büyük bir çoğunluğu sırf bu iddia için canlarından oldular. Yüzlerce, binlerce kişi böyle bir yalan uğruna bile bile ölüme gider mi? Bence imkansız.

Nasıralı İsa ölümden dirildi. Bu hakikat Hristiyanlığın merkez noktasını oluşturur. Eğer bu doğru değilse, yazdıklarımı dikkate almayın. Bir müjde yok, umut da yok.

Ama bu doğru olabilir ise, demek ki Tanrı en azından bir kere çağlayanı tersine akıttı. En azından bir insan tabiatın kurallına aykırı bir yöne gitti. İsa Mesih ölümden dirildiyse, bunun sonuçları kapsamlı olmak zorundadır.

Çünkü Rab Tanrı İsa Mesih'i ölümden diriltmekle kalmayıp, bütün kainati ve var olan herşeyi yeniden yaratmayı tasarladı. 'İşte herşeyi yeniliyorum,' Kitapta süregelen bir ifadedir. Tevrat, Zebur, gelmiş geçmiş Peygamberlerin hepsi buna işaret ediyorlardı: Rab Tanrı ölüm nehriyi tersine çevirecek, herşeyi yenileyecektir. Bu vaat dört basamaklı bir gelişimi ifade etmektedir ve ilk basamak İsa Mesih'in ölümden dirimesidir.

Ruhlarımız İsa'yla birleşerek dirilir.

Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

2 Kor 5.17

Kelimenin aslı Yunancada 'yeni yaratılış' anlamına gelir; Mesih'te olan kişi yeni yaratılışın bir parçasıdır, yeni yaradılışa aittir. Rab yeryüzünü ve gökyüzünü yeniden yaratmayı planlamıştı ve işe bizimle başlıyordu.

Şimdi, bir kişi Rab'be iman ettiğinde kendisi manevi olarak Mesih'le birleşir. Bu anda ruhlarımız canlanır ve sonsuz yaşamı alır, bunu biliyoruz.

İman edenler için bu Mesih'le birleşme kavramı çok önemlidir.

Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiyseniz, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.

Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz.

Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır.

Mesih'le birlikte ölmüşsek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza da inanıyoruz.

Rom 6.5-8

Bu ayetlere göre, İsa Mesih'e iman ettiğim zaman onunla birleştim, O'nunla beraber öldüm ve O'nunla beraber dirildim.

İman edenlere kurtuluş iki taksitle verilir.

İlk taksit, Mesih'le birleşerek ruhça dirilmektir, (anında.)

İkinci taksit, bedenlerimiz de ölümden dirilecektir, (İsa'nın tekrar gelişinde.)

Rabbin kurtuluşu iç varlığımızdan başlar.

Daha önce her şey günaha yatkındı ve Tanrı'dan uzaklaşıyordu. Örneğin ben, iman etmeden önce günah işlemeyi severdim. Bu durum hoşuma giderdi ve hiç rahatsız olmazdım. Kendime hayrandım! Fakat iman ettikten sonra tuhaf bir şey oldu: okulumda dışlanan, hiç sevilmeyen bir kız vardı. Birden fark ettim ki, o tek başına yemek yiyordu. Ben gidip yanında oturdum ve bir an için kendime şaşırdım, 'ne olur bana, ne yapıyorum?' diye düşündüm. Ama yeniden doğmuştum, farklı biriydim ve o kızla artık dosttük. Yapacak başka bir şey de yoktu, çünkü içvarlığım artık iyiliğe yatkındı. Artık ne yapıp yapıp Göksel Babam'ı hoşnut etmek istiyordum.

'Bana ne oldu,' diye soracak olursanız, iç varlığım artık Tanrı'ya yatkın ve O'na doğru akıyor. Bu eski tabiatıma tamamen aykırı bir durum. Eski halime tövbe

edip, Mesih'e katıldım ve O'nun dirilişine dahil oldum.

İki tren hattı düşünün, bir hat Haydarpaşa'ya doğru gidiyor, diğeri Gebze'ye. Biz Gebze'ye giden trendeydik. Ters yönden gelen treni gördük, hızla yaklaşıyordu. Birden ona atladık ve eski treni terk ettik, diğesine bindik. Şimdi ver elini Haydarpaşa!

İşte bizlere olan aynen budur: Ademdeydik, cehenemme, ölüme doğru hızla ilerliyorduk. Her geçen gün daha da yaklaşıyorduk. Fakat İsa Mesih'i gördük. Atladık. Kendimizi ona teslim ettik, O'na bindik ve şimdi hayata doğru, doğruluğa doğru yol alıyoruz. Adem'den Mesih'e aktarıldık, ver elini yaşam!

Kedi ve domuzu kafalarınızda canlandırın. Kedi kendini temiz tutar, çünkü sürekli kendisini temizlemektedir. Kedi temizliğe yatkın olduğundan, kirlenince kendini çok kötü hisseder, hemen eve gidip temizlenmek ister.

Domuz ise çamura hayrandır çünkü onun eğilimi de kirli olmak yönündedir. Temizlendiğinde kendini bir tuhaf hisseder, bundan rahatsızlık duyar ve hemen içine atlayacak bir çamur arar!

Bu durumda bir domuzu alıp evcil hayvan olarak evde beslemek mümkün olabilir mi? Onu ne kadar çok zorlasanız, yıkayıp paklasanız da, ilk fırsatta koşarak çamura dönecektir. Çünkü yapısı öyledir ve bunun için yapacak bir şey yoktur. Aynen bu şekilde Adem'de olan herkes günaha yatkındır. İsteklerimiz, arzularımız doğal olarak kirlidir ve üzerimize ne kadar kural getirsel de – bunu yap, şunu yapma – ilk fırsatta çamura dalacaktır. Huylu huyundan vazgeçmez!

Tek şansımız mucizevi bir şekilde domuzu kediye dönüştürmektir. Aynen bu şekilde Tanrı bizi Mesih'te değiştirdi. Günahkardan kutsal olana dönüştürüldük, Adem'den İsa'ya aktarıldık. İçlerimiz mucizevi bir şekilde yeniden yaratıldı. Mesih'te birleşerek eski tabiatımıza ölüp yeni bir tabiata, yeni bir eğilime aktarıldık.

Bedenlerimiz de dirilecektir.

İlk basamak Rab İsa'nın ölümden dirilişiydi.

İkinci basamak yeniden doğmamız, ruhlarımızın yaşama kavuşmasıdır.

Fakat bedenlerimiz, onlar hala kurtulamamış, hala yaşlanmakta, çürümekte, ölüme doğru olan akıntıda ilerlemektedir.

Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız günden güne yenileniyor.

2 Kor 4.16

Eğer Mesih içinizdeyse, bedeniniz günah yüzünden ölü olmakla birlikte, aklanmış olduğunuz için ruhunuz diridir.

Rom 8.10

İmanlılarda bu gerilim her zaman mevcuttur ve giderek artmaktadır. Çünkü, 'Ruh isteklidir ama beden güçsüzdür.' Çünkü ruhum Tanrı'yı daha da hoşnut etmek ister, daha da kutsallaşırken, aynı zamanda bedenim yaşlanmaya devam etmektedir. Bu durum ölüme dek öylesine hızlanarak devam eder ki, en sonunda kendimizi o uçurumun kenarında buluruz. Sonunda ruhlarımız bedenlerimizden ayrılır ve beden aşağıya düşerken ruh Rab'be yükselir.

Fakat mesele burada bitmez, yoksa bizler sadece ruhlara kadar boşlukta dolaşıp dururduk. İşte üçüncü basamak şudur ki, bedenlerimiz de dirilecektir.

Oysa bizim vatanımız göklerde. Oradan Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz.

O her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir.

Fil 3.20-21

Peki bedenlerimizin dirilişi ne zaman ve nasıl gerçekleşecek?

Oysa Mesih, ölmüş olanların ilk örneği olarak ölümden dirilmiştir.

Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir.

Herkes nasıl Adem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak.

Her biri sırası gelince dirilecek: İlk örnek olarak Mesih, sonra Mesih'in gelişinde Mesih'e ait olanlar.

1 Kor 15.20-23

Son borazan çalınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek

değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz de değiştirileceğiz.

Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir.

1 Kor 15.51-53

Bu öğretiş açık ve tartışılmaz olarak şunu belirtmektedir: Rab İsa'nın tekrar gelişinde, ona iman eden herkes, var olan bedenleriyle dirilecek ve değişecektir.

Rab İsa ölümden dirilince öğrencileri kendisini İsa olarak tanıyabildiler, ancak bedeni daha da görkemli, ölümsüz ve gökseldi. Biz de aynı şeyi yaşayacağız. Yirminci ayette, Mesih'in ölümden dirilişin ilk örneği olduğu açıklanır.

Ne tür bedene sahip olacağız?

Ölümlerin dirilişi de böyledir. Beden çürümeye mahkûm olarak gömülür, çürümez olarak dirilitir.

Düşkün olarak gömülür, görkemli olarak dirilitir. Zayıf olarak gömülür, güçlü olarak dirilitir.

Doğal beden olarak gömülür, ruhsal beden olarak dirilitir.

1 Kor 15.42-44

Şimdi var olan bedeninizi gözden geçirin, pek de sağlam olmayan yerleriniz mi var, çürümüş, zayıflamış bulduğunuz yerler, bedeninizden memnun değil misiniz? İşte burada bir muamma var, çünkü aynı bedenlerle dirileceğiz. Ben ben olacağım, sen de sen olacaksın. Birbirimizi tanıyacağız. Fakat çürümez, görkemli, güçlü, ruhsal - yani her açıdan farklı - bedenlere sahip olacağız!

Ya iman etmeyenler?

Kutsal Kitab'a göre herkes dirilecek ve yargılanacaktır.

Yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uyanacak: Kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrençliğe gönderilecek.

Dan 12.2

Eğer sağ gözün günah işlemene neden olursa, onu çıkar at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, bütün vücudunun cehenneme atılmasından iyidir.

Mat 5.29

Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun.

Ne zaman ki Rab İsa cehennem hakkında öğretişte bulunduysa aynı anda bedenler hakkında da öğretti.

Tek Rab ve Kurtarıcı olan İsa'ya iman etmeyenler işledikleri günahlardan dolayı Tanrı'nın adil gazabına uğrayacaktır ve ölümsüz bedenleriyle sonsuz ızdırap çekecekler ve dış gıcirtısına maruz kalacaklar.

Arkadaşlar, kurtuluşumuz iki taksitte verilir.

Birinci taksit yeni doğuşumuz: İç varlığımızın yenilenmesi.

İkinci taksit Mesih'in tekrar gelişinde ödenecektir: Bedenlerimizin dirilmesi.

Bu yüzden iman edenler için ölüm bir dosttur. Çünkü bize bir hediye getirir: 'bedenlerimizin dirilişi ve yücelişi.' Tertullian bu yüzden 'bizimkiler güzelce ölürler' demişti.

Joni Erikson adında, tekerlekli sandalyeye bağlı fakat dünya çapında tanınmış bir imanlı var. Kendisi bedenlerinin dirilişini özlemle bekliyor ve bu nedenle 'Yüceltilmiş bacaklarımın üzerinde yapacağım ilk şey Rab İsa'nın önünde diz çökmek olacak' diye yazdı.

Yaratılış tamamen yenilenecektir

İlk geri dönüşüm İsa'nın ölümden dirilişiydi.

İkincisi, yeniden doğmamızdır.

Üçüncüsü, İsa'nın dönüşünde bedenlerimizin diriltilip yüceltilmesidir.

Dördüncü ve en son basamak, bütün evrenin yenilenmesidir. Yenilenmiş yeryüzü ve gökyüzü...

Ama biz Tanrı'nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz.

2 Petrus 3.13

Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı

Vah 21.1

Bununla ilgili en açık bölüm Romalılar 8.19-23'dir

Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor.

Rom 8.19

Bu ayetten olayların seyrini öğreniriz. Öncelikle biz dirileceğiz ve ancak o zaman yaratılış - yani evren - özgürleşecek. Sırada bekleyen bir çocuğu düşünün, 'benim sıram ne zaman gelecek?' diye merak içinde olmaz mıydı? Kainat, kendi kurtuluşu için, insanoğlunun kurtuluşunun tamamlanmasını bekliyor.

Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı'nın isteğiyle oldu. Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı.

Rom 8.20-21

Baştan dedik ya, insanoğlunun kainat üzerinde bir temsilcilik görevi, bir vekilharçlığı var. Evrenin temsilcisiyiz. İlk insan Adem'in görevi neydi, hatırlayalım: Bahçenin bakımı ve işletmesi. O günah işlediği zaman, günah evrene girmiş oldu ve her şeyi mahvetti.

Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz.

Rom 8.22

Belli bir süreç var. Doğum ağrısından sonra sevinç zamanı başlar. Aynen böyle evren de sevinecektir. Çünkü yenilenecek, iyileşecek ve yeniden yaratılacak. Kirlenmiş nehirler arınacak, mahvolan ormanlar yeniden yeşerecek, her nesli

tükenmiş cins yeniden var olacak, her şey taze, saf ve canlı olacaktır.

Yalnız yaratılış değil, biz de -evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de- evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz.

Çünkü bu umutla kurtulduk

Rom 8.23-24

Turfanda kelimesi ile, yeni bir mevsim başladığında meyvelerin çoğunluğu henüz ham haldeyken, küçük bir kısmının ilk olarak olgunlaşmış soframıza gelmesine gönderme yapılmaktadır. Uzun bir kışın ardından, ilkbaharın ilk meyvesi, ilk erik gibi, yeni yaratılışın turfandası da Tanrı'nın sözüne göre Kutsal Ruh'tur. Gelecekteki yücelikten bir tat getirmekte, bize Tanrı'nın egemenliğini tattırmaktadır.

Memleketini özleyen bir adam pazardan memleketine özgü bir meyve satın alır ve baba ocağının tadına bakmış olur. Kutsal Ruh da aynen bu şekilde, dirilmiş ruhlarımız çok hasret çektiği zaman bize ferahlık veren bir tat sunar, özlemini dindirmek, içindeki hasreti gidermek için.

Kutsal Ruh hem bir ön ödemedir - geleceğimizle ilgili bir vaat, bir nişan yüzüğü gibi – hem de turfanda olmaktadır.

Tanrı'nın baştan beri amacı herşeyi yeniden yaratmak, nehri tersine çevirmektir. Sonunda günahın etkisini kırarak, her şeyi ölümsüz hale getirecek ve evreni niyet ettiği görkeme ulaştıracaktır.

İlk olarak, Rab Tanrı, kendi Oğlu İsa Mesih'i ölümden diriltti.

Ondan sonra, O'na iman eden herkes onunla birleşerek yeni hayatta sahip olacaktır. Çünkü iman edince mucizevi bir değişiklik yaşar ve yeniden yaratılırlar.

Günün birinde, Rab Mesih'in tekrar gelişinde, iman eden herkes yeni, ölümsüz, yüce bedenlere sahip olacaktır. Bedenler Tanrı tarafından diriltilecektir.

Hamdolsun ki o zaman yeryüzü ve gökyüzü tamamen yenilenecek ve biz, bütün İsa'ya imanlılarla beraber, yenilenmiş yeryüzünde ve gökyüzünde, sonsuza dek yaşayacağız.

İşte, bunların hepsi de ancak Mesih'in dirilişi sayesinde mümkün olmuştur. İsa adına övgüler olsun. Amin!

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan [indirebilirsiniz](#).

Yaşam Kilisesi yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)